

SZKOLNI Przyjaciele

Poradnik nauczyciela
klasa 3 część 2

Autorzy: **Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska** (scenariusze zajęć); **Urszula Woźniak** (scenariusze do gry w szachy); **Dorota Preus** (scenariusze do programowania)

Źródła ilustracji i fotografii

Okładka: (elementy dorysowane) Joanna Plakiewicz, (fot. miasto) Arndale/Shutterstock. com, (fot. dziewczynka) Kite_rin/Shutterstock. com, (fot. dziewczynka z lornetką) Yuganov Konstantin/Shutterstock. com, (fot. podłoga) cristovao/Shutterstock. com, (fot. ściana) Koksharov Dmitry/Shutterstock. com (fot. kobieta) Kinga/Shutterstock.com, (fot. pendrive) fad82/Shutterstock.com, (fot. ramka do ekranu) piotr_pabijan/Shutterstock.com, (fot. kuferek) Natalia Marszałek/WSiP

Tekst główny:

Fotografie: s. 122–141 (szachownica) darsi/Shutterstock.com, (szachy) valeriya_sh/Shutterstock.com, s. 143 (drzewa) Lcomible/Shutterstock.com, (pnie) macbook/Shutterstock.com, (jezioro) Claudia Pylinskaya/Shutterstock.com

Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne oświadczają, że podjęły starania mające na celu dotarcie do właścicieli i dysponentów praw autorskich wszystkich zamieszczonych utworów. Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, przytaczając w celach dydaktycznych utwory lub fragmenty, postępują zgodnie z art. 27¹⁾ *Ustawy o prawie autorskim*. Jednocześnie Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne oświadczają, że są jedynym podmiotem właściwym do kontaktu autorów tych utworów lub innych podmiotów uprawnionych w wypadkach, w których twórcy przysługuje prawo do wynagrodzenia.

Na s. 12 zamieszczono tekst z książki ks. Jana Twardowskiego *Siedem łezeczek. Rozmowy o rodzinie*, Święty Wojciech Dom Medialny, 2017.
Na s. 22–23 zamieszczono fragment książki Pawła Beręsewicza *Warszawa. Spacer z Ciunkami*, Księgarnia Wydawnictwo Skrzat 2009, 2016.
Na s. 112 zamieszczono fragment książki Wojciecha Mikołuszki *Z tatą w przyrodę*, wyd. MULTICO Oficyna Wydawnicza, 2015.

© Copyright by Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne
Warszawa 2019

Wydanie I (2019)

ISBN 978-83-02-18177-1 (część 2.)

ISBN 978-83-02-18180-1 (całość)

Opracowanie merytoryczne i redakcyjne: **Agnieszka Więckowska** (redaktor koordynator, redaktor merytoryczny),
Anna Tomczak (redaktor merytoryczny)

Recenzje scenariuszy szachowych: **Tomasz Delega**

Opracowanie językowe: **Anna Tomczak**

Redakcja techniczna: **Danuta Hutkowska**

Projekt pierwszej strony okładki oraz strony tytułowej: **Joanna Plakiewicz**

Projekt czwartej strony okładki: **Paweł Pawiński**

Projekt graficzny: **Joanna Wójcicka, Marta Jedlińska**

Skład i łamanie: **Shift-ENTER**

Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne Spółka Akcyjna

00-807 Warszawa, Aleje Jerozolimskie 96

KRS: 0000595068

Tel.: 22 576 25 00

Infolinia: 801 220 555

www.wsip.pl

Druk i oprawa: **DROGOWIEC-PL Sp. z o.o.**, Kielce

Wydrukowano na papierze NVENT produkcji SCA Graphic Sundsvall

Publikacja, którą nabyłeś, jest dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, abyś przestrzegał praw, jakie im przysługują. Jej zawartość możesz udostępnić nieodpłatnie osobom bliskim lub osobiście znanym. Ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz jej fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A kopiując jej część, rób to jedynie na użytek osobisty.

prawolubni

Szanujmy cudzą własność i prawo.
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

SPIS TREŚCI

Rozkład tematów w klasie 3 w podziale na części, miesiące, tygodnie i dni	5
---	---

Scenariusze zajęć do klasy 3	9
------------------------------------	---

LISTOPAD

Tydzień 9. Czas pamięci	9
41. Dla tych, którzy odeszli	10
42. Wspomnienia, które bołą	14
43. Dziewczynka z parku	17
44. Jak okazujemy to, co czujemy	19
45. Pamiętajmy o ogrodach	21

Tydzień 10. Narodowe Święto

Niepodległości	26
46. Dla ojczyzny ratowania... ..	26
47. Ku niepodległości	27
48. Pierwszy król Polski / W stadninie koni	29
49. Z kart historii Polski	32
50. Świętujemy niepodległość	34

Tydzień 11. Jak tam zdrowko?

51. Jesienne hartowanie	37
52. U lekarza	39
53. Potrafię pomóc	40
54. Cykl wychowawczy – Zły dzień	43
55. Śmiech to zdrowie	45

GRUDZIEŃ

Tydzień 12. Między nami, ssakami	47
56. Opowieści o psach	47
57. Sposób na Elfa	50
58. Jak Elf uratował swojego człowieka	53
59. Pies – przyjaciel człowieka	55
60. Psi świat	59

Tydzień 13. Podziel się	61
61. Dobroć – ważna sprawa	61
62. Pomagamy innym	64
63. Cykl wychowawczy – Serce z piernika	67
64. Zagrożone gatunki	69
65. Czekamy na zimę	73

Tydzień 14. Przy świątecznym stole

66. Dobre maniery i elegancja	77
67. Przygotowania do świąt	79
68. Zapachy Bożego Narodzenia	81
69. Niespodziewany gość	82
70. Świąteczne nastroje	85

STYCZEŃ

Tydzień 15. Przywitajmy nowy rok	93
71. Świat się zmienia	93
72. O tajemnicy czasu	95
73. Gdy las śpi	96
74. Noworoczne nowinki ze świata	99
75. Spełnienia marzeń w nowym roku	101

Tydzień 16. Zimowe hulanki

76. Bal karnawałowy	104
77. Jeśli nie kulig, to co?	107
78. O temperaturze	110
79. Mroźne opowieści	114
80. Zimowe zabawy	116

Gra w szachy. Scenariusze	122
Lekcje programowania. Scenariusze	142
Teksty i nuty piosenek	152

ROZKŁAD TEMATÓW W KLASIE 3 W PODZIALE NA CZĘŚCI, MIESIĄCE, TYGODNIE I DNI

CZĘŚĆ 1

WRZESIEŃ			
TYDZIEŃ 1. Pierwszy dzwonek w trzeciej klasie	TYDZIEŃ 2. Wojna oczami dziecka	TYDZIEŃ 3. Z wakacyjnych szlaków	TYDZIEŃ 4. Na dobry początek
1. Pakujemy tornistry 2. Zdrowy kręgosłup 3. Szkolni przyjaciele 4. Cykl wychowawczy – Głowa do góry 5. Jak rycerze	6. Walcząca Warszawa 7. Asiunia 8. Bo jest wojna... 9. Syrena nad Wisłą 10. Nad Wisłą w Warszawie	11. Jak przedłużyć wakacje 12. Wakacje na mapie 13. Listy z wakacji 14. Pocztówki z różnych stron Polski 15. Jesienne porządki	16. W zespole siła / Uczeń w krzywym zwierciadle 17. Nasze zainteresowania 18. Każdy ma moc w sobie 19. Dbamy o własne bezpieczeństwo 20. Zasady ruchu drogowego

PAŹDZIERNIK			
TYDZIEŃ 5. Jak się uczyć	TYDZIEŃ 6. Sztuka porozumiewania się	TYDZIEŃ 7. To i owo o szkole	TYDZIEŃ 8. Uroki polskiej jesieni
21. Zapamiętujemy informacje 22. Sposoby uczenia się 23. Do czego wykorzystujemy internet? 24. Cykl wychowawczy – Po co to wszystko? 25. Jak się uczą zwierzęta	26. Od listu do Skype'a 27. Zasady dobrej komunikacji 28. Obce słowa 29. Język znaków 30. Sygnały u zwierząt	31. Kiedy wymyślono szkołę 32. W akademii pana Kleksa 33. Szkolni koledzy Adasia Niezgódki 34. Szkoła dzieci z Bullerbyn 35. Lekcje w terenie	36. Jesień w malarstwie 37. Strofy o jesieni 38. Jesienne stworki 39. Grzybobranie 40. Jesienne wyprawy

CZĘŚĆ 2

LISTOPAD		
TYDZIEŃ 9. Czas pamięci	TYDZIEŃ 10. Narodowe Święto Niepodległości	TYDZIEŃ 11. Jak tam zdrowko?
41. Dla tych, którzy odeszli 42. Wspomnienia, które bolą 43. Dziewczynka z parku 44. Jak okazujemy to, co czujemy 45. Pamiętamy o ogrodach	46. Dla ojczyzny ratowania... 47. Ku niepodległości 48. Pierwszy król Polski / W stadninie koni 49. Z kart historii Polski 50. Świątujemy niepodległość	51. Jesienne hartowanie 52. U lekarza 53. Potrafię pomóc 54. Cykl wychowawczy – Zły dzień 55. Śmiech to zdrowie

GRUDZIEŃ		
TYDZIEŃ 12. Między nami, ssakami	TYDZIEŃ 13. Podziel się	TYDZIEŃ 14. Przy świątecznym stole
56. Opowieści o psach 57. Sposób na Elfa 58. Jak Elf uratował swojego człowieka 59. Pies – przyjaciel człowieka 60. Psi świat	61. Dobroć – ważna sprawa 62. Pomagamy innym 63. Cykl wychowawczy – Serce z piernika 64. Zagrożone gatunki 65. Czekamy na zimę	66. Dobre maniery i elegancja 67. Przygotowania do świąt 68. Zapachy Bożego Narodzenia 69. Niespodziewany gość 70. Świąteczne nastroje

STYCZEŃ	
TYDZIEŃ 15. Przywitajmy nowy rok	TYDZIEŃ 16. Zimowe hulanki
71. Świat się zmienia 72. O tajemnicy czasu 73. Gdy las śpi 74. Noworoczne nowinki ze świata 75. Spełnienia marzeń w nowym roku	76. Bal karnawałowy 77. Jak nie kulig, to co? 78. O temperaturze 79. Mroźne opowieści 80. Zimowe zabawy

CZĘŚĆ 3

STYCZEŃ	
TYDZIEŃ 17. W kapsule czasu	TYDZIEŃ 18. W zgodzie z rodzeństwem
81. Na zamku 82. Wśród zamkowych komnat 83. Od pазia do rycerza 84. Cykl wychowawczy – Jak Zawisza 85. Bogactwa polskiej ziemi	86. Blaski i cienie posiadania rodzeństwa 87. Oto jest Kasia 88. Starsza siostra 89. Dzień Babci i Dzień Dziadka 90. Podobni – niepodobni

LUTY	
TYDZIEŃ 19. Nowoczesne technologie	TYDZIEŃ 20. PPP – pomysły, pracowni, perfekcyjni
91. Roboty humanoidalne 92. Inteligentne urządzenia 93. Jeszcze pięć minut... 94. Uważaj na zdrowie! 95. Dzień Bezpiecznego Internetu	96. Pomysł na współpracę 97. Rozwiązujemy zagadki 98. Mali detektywi 99. Detektywi, naukowcy, odkrywcy 100. Gimnastyka umysłu

MARZEC			
TYDZIEŃ 21. Szkolny koncert	TYDZIEŃ 22. Niezwykłe kobiety	TYDZIEŃ 23. Wiosna w sercach	TYDZIEŃ 24. Noś się z klasą
101. W krainie wyobraźni 102. Muzyka pana Fryderyka 103. Słuchamy muzyki 104. Bilety na koncert 105. Jak słyszymy	106. Kobieta w mundurze 107. Nasze mamy 108. Kobieta generał 109. Nazywam się... Maria Skłodowska-Curie 110. Niezwykłe substancje	111. Wiosenne przebudzenia 112. O sympatii 113. Przepis na wiersz 114. Jak zostać poetą 115. Tajemnicze głosy	116. Stroje dawniej a dziś 117. Jak się ubierać, a nie przebierać 118. Tkaniny naturalne i sztuczne 119. Cykl wychowawczy – Jak mnie widzą... 120. Klasowy pokaz mody

CZĘŚĆ 4

KWIECIEŃ		
TYDZIEŃ 25. Wiosenne wzrastanie	TYDZIEŃ 26. Dom	TYDZIEŃ 27. Błękitna planeta
121. Wszystko rośnie 122. Wzrastanie roślin 123. Brzydkie kaczątko 124. A ja rosnę i rosnę... 125. Kim zostanę, gdy dorosnę	126. Jak mieszkamy 127. Mój świat 128. Cykl wychowawczy – Mój dom 129. Dzieci świata 130. Z wizytą w pasiece	131. Więcej o Ziemi 132. Wstrzymał Słońce, ruszył Ziemię 133. Skąd się bierze czysta woda 134. Ocean śmieci 135. Światowy Dzień Ziemi

MAJ		
TYDZIEŃ 28. Demokracja – ważne słowo	TYDZIEŃ 29. Śladami naszych przodków	TYDZIEŃ 30. Z książką za pan brat
136. Umajone święta 137. Święto Pracy 138. O demokracji 139. Polska konstytucja / Mazowsze 140. Wszystko kwitnie	141. Rodzinne korzenie 142. O polskich stolicach 143. Rodzinne historie 144. Dziadek i niedźwiadek 145. Niedźwiedzie	146. Rodzinne czytanie 147. W bibliotece 148. Cykl wychowawczy – Wielkie czytanie 149. Skąd się bierze papier 150. Klasowe święto książki

CZERWIEC		
TYDZIEŃ 31. Baju, baju	TYDZIEŃ 32. Szczęśliwej drogi	TYDZIEŃ 33. Wakacyjny zawrót głowy
151. Kochamy baśnie 152. Współczesne smoki 153. Doktor Dolittle i jego zwierzęta 154. Na ratunek 155. Dzień baśni	156. Przed podróżą 157. Niezwykli podróżnicy 158. O psie, który jeździł koleją 159. Pływają, latają, chodzą... 160. Sławni podróżnicy	161. Wyruszamy na wakacyjne szlaki 162. Z biegiem rzeki 163. Czar wspomnień 164. Bransoletki przyjaźni 165. Do zobaczenia!

TEMAT TYGODNIA: 9. CZAS PAMIĘCI

Wskazówki dla nauczycieli do przeprowadzenia z uczniami zajęć poruszających problematykę umierania i wspominania zmarłych

(do tekstów ks. J. Twardowskiego „Co się z nią stało?” i B. Kosmowskiej „Dziewczynka z parku” oraz treści zawartych w scenariuszach: 41. Dla tych, którzy odeszli; 42. Wspomnienia, które bolą; 43. Dziewczynka z parku)

1. W przypadku poruszania z dziećmi trudnych tematów najważniejszy jest spokój osoby dorosłej. Dzieci interpretują rzeczywistość poprzez pryzmat naszych reakcji. Jeżeli nauczyciel będzie miał wewnętrzne przekonanie, że rozmawia z uczniami na temat trudny, ale będący naturalnym ludzkim doświadczeniem, dzieciom znacznie łatwiej będzie przyjąć informacje przekazywane podczas zajęć.
2. Do dzieci zwykle dobrze przemawiają metafory odnoszące się do świata przyrody, gdzie rozkwitanie, rozwój i więdnienie roślin są naturalnymi etapami rozwoju. Podobnie jest u ludzi, dla których śmierć bywa najczęściej zakończeniem długiego życia. Warto zwrócić uwagę dzieci na to, że w większości umierają osoby w wieku podeszłym, które mają za sobą wiele przeżytych lat.
3. Ze względu na problematykę omawianych utworów, mogą pojawić się pytania dotyczące przedwczesnej śmierci, np. w wyniku chorób, w wypadkach. Uczniów zwykle porusza również śmierć dzieci, za którą idzie obawa przed możliwością własnej śmierci. W celu zmniejszenia lęku warto mocno podkreślić, że przedwczesna śmierć się zdarza, ale zwykle dzieci i młodzi ludzie nie umierają.
4. W trakcie swobodnej rozmowy w klasie mogą pojawić się wypowiedzi dzieci świadczące o lęku przed własną śmiercią lub śmiercią kogoś bliskiego. Warto wtedy jasno i otwarcie przypomnieć uczniom o tym, że jest to możliwe, ale mało prawdopodobne.
5. Przed wprowadzeniem tematów związanych ze śmiercią i wspominaniem bliskich nauczyciel koniecznie powinien upewnić się, że w klasie nie ma osób w aktywnej żałobie, chorych terminalnie lub mających doświadczenie terminalnej choroby wśród bliskich. W zależności od stanu psychicznego dzieci (i szkolnych możliwości) dobrze byłoby rozważyć, czy udział w zajęciach jest dla dziecka wskazany. Czasami może to być bardzo dobre i oczyszczające doświadczenie, ale w niektórych przypadkach mogłoby niepotrzebnie strumalizować ucznia. Na pewno warto z takim uczniem porozmawiać przed lekcją, uprzedzić, że będzie poruszany taki temat, i zapytać, czy dziecko czuje się gotowe, żeby wziąć udział w zajęciach.
6. Ponieważ omawiane utwory są wzruszające mogą się wśród uczniów pojawić bardzo różne reakcje emocjonalne świadczące o napięciu. Ważne, żeby nauczyciel na bieżąco i życzliwie na nie zareagował. Mówiąc np., że to naturalne, że przy rozmowach na trudne tematy ludzie płaczą, że to świadczy o wrażliwości i zdolności do empatii. Niektórzy uczniowie mogą reagować śmiechem z napięcia lub próbować jakoś odczarować tematy związane z umieraniem (temu przecież służy Halloween lub różnego typu żarty o umarlakach lub zombie). Dobrze byłoby, żeby jeżeli taki wątek się pojawi, powiedzieć otwarcie, że dla wielu ludzi jest to sposób radzenia sobie ze śmiercią poprzez ośmieszanie, ale ważne jest, żeby nie urazić w ten sposób cudzych uczuć.
7. Podczas rozmowy z uczniami na temat wspomnień dotyczących bliskich zmarłych dobrze przywołać rytuały związane z odchodzeniem jako naturalne sposoby radzenia sobie ze śmiercią, takie jak pogrzeb, wizyty na cmentarzu, gromadzenie pamiątek.
8. Fragmenty tekstów przytoczone w podręczniku i w scenariuszach zajęć nr 40–43 (ks. Jan Twardowski „Co się z nią stało?”, Barbara Kosmowska „Dziewczynki z parku”) są bardzo

dobłą okazją do poruszenia tematu procesu żałoby i jej naturalnych etapów. W tym kontekście bardziej zrozumiałe stają się zarówno słowa babci jak i zachowanie mamy tuż po śmierci taty dziewczynki (pokazane we fragmentach lektury „Dziewczynka z parku”). Ważne jest podkreślenie, że żałoba wymaga czasu potrzebnego do pogodzenia się z odejściem bliskiej osoby i na pewnym etapie ludzie są pozbawieni energii.

9. Ważnym wątkiem jest również pytanie o sposoby, w jakie można pomóc osobie przeżywającej smutek po stracie kogoś bliskiego. Dobrze, żeby dzieci wiedziały, że taki smutek nie jest niczym złym i nie będzie trwał w nieskończoność. Należy spytać osobę w żałobie, czego potrzebuje, i uszanować jej wybór. Niektórzy będą potrzebowali wsparcia i rozmów, ale inni wybiorą samotność.
10. Omawiany temat może wzbudzić różne reakcje ze strony rodziców. W dzisiejszych czasach część rodziców stara się uchronić dzieci przed trudnymi tematami, nie porusza z nimi zagadnień związanych ze śmiercią, chorobami lub kalectwem, bo „jeszcze przyjdzie na to czas”. Warto wtedy uświadomić rodzicom, że nie ma nieodpowiednich dla dzieci tematów, może być tylko nieodpowiednia forma rozmowy, poziom której trzeba dostosować do możliwości poznawczych dziecka.
11. Przy życzliwym wsparciu nauczyciela lekcje związane z problematyką umierania i wspomnienia zmarłych mogą stanowić ogromną wartość wychowawczą. Ważne, żeby dzieci poczuły się traktowane poważnie i wiedziały, że dorośli są gotowi do trudnych rozmów. To wielki kapitał na przyszłość.

dr n. hum. Julita Wiktorska-Zapała (psycholog, psychoterapeuta)

Temat dnia
41. Dla tych, którzy odeszli

Zapis w dzienniku • Słuchanie opowiadania ks. Jana Twardowskiego „Co się z nią stało?” • Czytanie kartki z pamiętnika na temat wspomnień związanych z listopadowym świętem • Łączenie rzeczownika z przymiotnikiem – zgodność liczby obu części mowy • Stopniowanie przymiotników • Rozwiązywanie zadań z treścią na obliczenia wagowe • Odczytywanie informacji z wykresu • Mnożenie liczby dwucyfrowej przez jednocyfrową i dzielenie liczby dwucyfrowej przez jednocyfrową • Trudne uczucia i emocje • Pielęgnowanie wspomnień o członkach rodziny • Zabawa ruchowa „Zrób to, co powiem”.

MATERIAŁY I POMOCY: patyczki z imionami U., karton soku pomarańczowego, pomidory, koperek, jaja, sałata, rzodkiewka, ziemniaki, butelka z mlekiem, orzechy włoskie, rodzynki, waga szalkowa z odważnikami (1 kg, dwa odważniki po 50 dag, pięć odważników po 20 dag, dziesięć odważników po 10 dag), torebka z 1 kg cukru.

CELE LEKCJI
Uczeń:

- poznaje związek rzeczownika z przymiotnikiem
- potrafi z uwagą posłuchać refleksyjnego opowiadania
- rozwiązuje zadania na obliczenia wagowe
- ćwiczy dodawanie i odejmowanie w zakresie **100**
- potrafi odczytać informacje z wagi szalkowej

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na spostrzegawczość „Zapamiętaj jak najwięcej szczegółów”.
 U. przez minutę oglądają ilustrację w **P2**. Zapamiętują jak najwięcej szczegółów. Po minucie U. zamykają podręczniki i wymieniają elementy ilustracji (np. sklep z zabawkami, choinka, pomarańcze), sytuacje przedstawione na ilustracji (np. dziewczynka zbierająca pomarańcze, kobieta wręczająca upominek), części garderoby i ich kolory (np. dziewczynka karmiąca ptaki ma różową kurtkę, chłopiec idący z tatusem ma zieloną czapkę). Następnie U. zastanawiają się, dlaczego pod ilustracją został umieszczony wiersz Agnieszki Frączek „Dobro”. N. może zadać pytania pomocnicze:
 - *Jakie dobro zostało przedstawione na ilustracji?*
 - *Co to znaczy być dobrym człowiekiem?*
 - *Czy każdy z nas może być dobrym człowiekiem?*
 - *Jak myślicie, czy dobro do nas wraca i w jakiej postaci?*
2. Wprowadzenie do zajęć – odczytywanie i zapisywanie wypowiedzi.
 U. podkreślają co drugą sylabę od lewej strony. Odczytują i zapisują wypowiedzenie (*Wspominamy naszych bliskich.*). Następnie otaczają pętlami co drugą sylabę od prawej strony. Odczytują i zapisują wypowiedzenie (*Listopad to czas pamięci.*).
3. Czytanie kartki z pamiętnika.
 U. czytają kartkę z pamiętnika dotyczącą święta przypadającego 1 listopada. Wypowiadają się na temat charakteru tego święta: co to jest za święto; w jaki sposób je obchodzimy; jakie uczucia i emocje towarzyszą nam podczas obchodów Dnia Wszystkich Świętych; dlaczego tego dnia szczególnie pamiętamy o naszych bliskich, którzy już odeszli; w jakim celu przechowujemy pamiątki po naszych bliskich.
4. Zapisywanie poprawnych wyrazów.
 U. na podstawie kartki z pamiętnika w **P2** skreślają błędne wyrazy w wypowiedzeniach. Obok nich zapisują właściwe wyrazy.
5. Wymienianie nazw przedmiotów/pamiątek.
 U. przyglądają się ilustracji. Wymieniają nazwy przedstawionych przedmiotów/pamiątek. Zastanawiają się, jakie wydarzenia i wspomnienia mogą towarzyszyć poszczególnym pamiątkom, np. listy – wspominamy charakter pisma babci, możemy przeczytać treść listów, które babcia wysyłała do swojej córki; zdjęcie – utrwalamy w pamięci obraz babci i mamy; broszka – rodzinna pamiątka przekazywana z pokolenia na pokolenie. Następnie U. opowiadają, w jaki sposób pielęgnuje się wspomnienia w ich rodzinach.
6. Dopisywanie przymiotników do nazw przedmiotów.
 U. wybierają dwa przedmioty znajdujące się na ilustracji w **P2**, zapisują ich nazwy i dopisują do nich przynajmniej trzy pasujące przymiotniki według podanego wzoru.
7. Określanie liczby przymiotnika.
 U. odszukują w pierwszym zdaniu pamiętnika przymiotnik. Określają jego liczbę.
8. Przypomnienie znaczenia rzeczowników i przymiotników.
 U. przypominają sobie wiadomości na temat rzeczowników i przymiotników. N. losuje patyczki z imionami U. Każdemu wylosowanemu U. zadaje jedno pytanie lub daje zadanie:
 - *Co nazywają rzeczowniki?*
 - *Co nazywają przymiotniki?*
 - *Podaj dwa przykłady rzeczownika, który jest nazwą osoby.*
 - *Podaj dwa przykłady rzeczownika, który jest nazwą zwierzęcia.*
 - *Podaj dwa przykłady rzeczownika, który jest nazwą rośliny.*
 - *Podaj dwa przykłady rzeczownika, który jest nazwą rzeczy.*
 - *Podaj dwa przykłady rzeczownika, który jest nazwą zjawisk.*
 - *Podaj dwa przykłady rzeczownika, który jest nazwą uczuć.*

P2 s. 3
KĆ2 s. 3 ćw. 1
P2 s. 4–5 ćw. 1, 2
**KĆ2 s. 3 ćw. 2
P2 s. 4**
P2 s. 4–5 ćw. 3
**KĆ2 s. 3 ćw. 3
P2 s. 4**
P2 s. 4–5 ćw. 4
P2 s. 5

- Wymień dowolny rzeczownik w liczbie mnogiej.
- Podaj przymiotnik pasujący do rzeczownika *zima*.
- Podaj przymiotnik pasujący do rzeczownika *kot*.

N. informuje U. o roli, jaką pełni przymiotnik w parze z rzeczownikiem (przymiotnik jest określeniem rzeczownika).

9. Zabawa słowna „Jaki jest kot ministra?”.

N. losuje patyczki z imionami U. Każdemu U. zadaje to samo pytanie: *Jaki jest kot ministra?*. Wylosowany U. dopowiada dowolny przymiotnik i odpowiada pełnym zdaniem, np.:

- *Kot ministra jest biały.*
- *Kot ministra jest mały.*
- *Kot ministra jest fioletowy.*

Następnie N. podaje rzeczownik w liczbie pojedynczej lub mnogiej, a wylosowany U. dopowiada przymiotnik w tej samej liczbie, np. listopad – deszczowy, broszka – złota, chryzantemy – białe, listy – długie.

10. Łączenie w pary rzeczowników z przymiotnikami.

U. łączy w pary rzeczowniki z pasującymi do nich przymiotnikami. Kolorują odpowiednio po dwie ramki z wyrazami.

KĆ2 s. 4 ćw. 4

11. Uzupełnianie tabeli brakującymi wyrazami.

U. uzupełniają tabelę dotyczącą rzeczowników i przymiotników brakującymi wyrazami. N. sprawdza poprawność wykonania ćwiczenia.

KĆ2 s. 4 ćw. 5

12. Wprowadzenie stopniowania przymiotników.

N. wprowadza nazwy stopni w stopniowaniu przymiotnika. Omawia z U. kilka przykładów. U. zapisują w zeszyte przymiotniki *ciekawa* i *miły* w liczbie mnogiej oraz w stopniu wyższym i najwyższym.

P2 s. 5 ćw. 5

13. Dopisywanie przymiotników w odpowiedniej formie.

U. dopisują do podanych przymiotników przymiotniki we właściwym stopniu. Następnie wybierają jedną grupę przymiotników i układają z nimi zdanie według wzoru. Zdanie zapisują w zeszyte.

KĆ2 s. 4 ćw. 6

14. Słuchanie opowiadania ks. Jana Twardowskiego „Co się z nią stało?”.

N. czyta U. opowiadanie.

ks. Jan Twardowski

Co się z nią stało?

(fragment)

– Moja prababcia umarła – powiedziała mi znajoma dziewczynka. – Co się z nią stało? Jej ubranie, suknie, płaszcz babcia oddała komuś innemu. Jej parasolkę oddała sąsiadce z przeciwka i powiedziała: „Prababcia umarła, to deszcz już na nią nie pada”.

Co to się stało? Nie wyszła z domu i nie wróciła! Przecież była w mieszkaniu, siedziała przy stole, gubiła i odnajdywała okulary, czytała książkę, układała pasjansa... i co się z nią stało? Została po niej na stoliku duża fotografia w ramach, w albumie rodzinnym różne fotografie. Listy, które do niej przychodziły, leżą jeszcze w szufladce. I zasuszony bukiet fiołków. Tak broniła tych fiołków! Mówiła, że Warszawa może się spalić, ale tych fiołków nie wolno ruszać: „Będę biła po łapach, jeżeli je kto ruszy!”. A teraz prababci nie widać.

Mówią, że jest na cmentarzu. Na cmentarz ludzie jadą zawsze pierwszego i drugiego listopada. Pełne autobusy! Wszyscy jadą z kwiatami, ze świecami. Na cmentarzu są krzyże, skaczą wiewiórki, spadają żółte, a czasem czerwone liście. Są ławki, na których ktoś czasem usiądzie i mówi pacierz. Są i panie z konewkami w rękach, które pilnują kwiatów. Jest też kaplica. Napis – imię i nazwisko – jak wizytowy bilet na grobie albo jakaś metryka ślubu.

Ale prababci wcale nie widać. Gdzie ona jest?

Pan Bóg zabrał ją do siebie. Jakie to ogromnie dziwne dla wszystkich, starszych i młodych, że nagle ktoś staje się niewidzialny. Było go widać i już go nie widać.

Po wysłuchaniu opowiadania U. swobodnie wypowiadają się na temat utworu. N. ukierunkowuje i podsumowuje wypowiedzi U., zadaje pytania:

- *Kim jest bohaterka opowiadania?*
- *W jaki sposób wraca pamięcią do przeszłości?*
- *Czy jesteśmy w stanie pogodzić się z odejściem bliskich nam osób?*
- *Czy jesteśmy w stanie zrozumieć ich odejście?*
- *Jaki charakter ma wysłuchane opowiadanie, jaki jest jego nastrój?*
- *Co można zrobić, aby pocieszyć drugą osobę po stracie kogoś bliskiego?*

15. Zabawa ruchowa „Zrób to, co powiem”.

N. wydaje polecenia, ale pokazuje co innego, np.: N. mówi, aby U. podnieśli do góry prawą nogę, a pokazuje podniesioną rękę. U. muszą uważnie słuchać poleceń N. Gdy ktoś się pomyli – kończy zabawę.

16. Zabawa wprowadzająca „Jednostki masy”.

N. pokazuje U. następujące produkty: karton soku pomarańczowego, pomidory, kopek, jaja, sałatę, rzodkiewkę, ziemniaki, butelkę z mlekiem, orzechy włoskie, rodzynki. Zadaniem U. jest określenie, które z pokazanych produktów kupujemy na kilogramy i dekagramy.

17. Uzupełnianie działań.

N. przypomina, ile dekagramów znajduje się w 1 kilogramie. U. wykonują zadanie, polegające na uzupełnieniu działań na obliczenia wagowe.

18. Wykonywanie obliczeń wagowych.

U. przepisują działania do zeszytu i wykonują obliczenia wagowe na odejmowanie. Zamieniają 1 kilogram na dekagramy. N. zwraca uwagę na pisownię skrótu **dag**.

19. Rozwiązywanie zadania z rysunkiem.

U. czytają treść zadania i odczytują dane z rysunku. Wiedząc, że w 1 kilogramie warzyw jest 50 dag ogórków i 24 dag marchewki, obliczają wagę buraków.

20. Oglądanie wagi szalkowej.

N. pokazuje U. wagę szalkową z odważnikami. Na jednej szalce stawia torebkę z kilogramem cukru. Zadaniem U. jest umieszczenie na drugiej szalce takich odważników, aby waga była w równowadze. U. przedstawiają kilka rozwiązań.

21. Nalepianie nalepek z odważnikami.

U., korzystając z nalepek, umieszczają na szalkach takie odważniki, żeby waga pozostawała w równowadze. U. w parach sprawdzają wyniki swojej pracy.

22. Rozwiązywanie zadania z treścią.

U. czytają treść zadania. Obliczają, ile dekagramów rodzynek jest w dwóch i trzech opakowaniach, jeżeli w jednym opakowaniu jest ich 25 dag. Następnie obliczają, ile opakowań rodzynek trzeba kupić, aby mieć ich razem 1 kilogram. U. zadanie wykonują w zeszycie. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.

23. Wykonywanie działań na obliczenia wagowe.

N. przypomina U. sposób mnożenia liczby dwucyfrowej przez jednocyfrową oraz dzielenia liczby dwucyfrowej przez jednocyfrową. Rozpisuje przykładowe działania z ćwiczenia 5 i 6. U. za pomocą kciuków pokazują stopień zrozumienia sposobu postępowania przy tego rodzaju działaniach. Kciuk skierowany do góry oznacza zrozumienie sposobu obliczania, kciuk skierowany w dół oznacza niezrozumienie sposobu postępowania, kciuk skierowany w bok oznacza pytania i wątpliwości. N. odpowiada na pytania U. Następnie U. wykonują obliczenia w zeszycie. Chętny U. podchodzi do tablicy, rozpisuje działania, wyjaśniając po kolei, jakie wykonuje czynności.

24. Rozwiązywanie zadania z treścią.

U. czytają treść zadania. Na podstawie danych zawartych w treści zadania i na ilustracji obliczają masę sera i masła oraz masę szynki.

MP1 s. 46 ćw. 1

MP1 s. 46 ćw. 2

MP1 s. 46 ćw. 3

MKĆ1 s. 49 ćw. 2

MP1 s. 46 ćw. 4

MP1 s. 47 ćw. 5, 6

MP1 s. 47 ćw. 7

<p>25. Rozwiązywanie zadania z treścią na porównywanie różnicowe.
U. czytają treść zadania. Ustnie odpowiadają na pytanie postawione w zadaniu. Wskazują produkt, który waży więcej, i podają, o ile więcej.</p> <p>26. Obliczanie masy cukru pudru i mąki ziemniaczanej.
U. na podstawie ilustracji obliczają i podają masę jednej torebki cukru pudru oraz masę paczki mąki ziemniaczanej.</p> <p>27. Obliczanie masy 1 cukierka oraz masy torby z cukierkami.
U. analizują ilustracje z wagami i położonymi na szalkach produktami. Na tej podstawie obliczają masę jednego cukierka oraz masę torby z cukierkami.</p> <p>28. Rozwiązywanie zadań z treścią.
U. samodzielnie rozwiązują zadania z treścią. W pierwszym zadaniu obliczają masę 9 łyżek kakao. W drugim zadaniu obliczają liczbę ciastek, jakie można udekorować 60 dekagramami polewy czekoladowej, jeśli wiadomo że na jedno ciasto potrzeba 3 dag polewy. Następnie U. obliczają, ile ciastek można udekorować polewą. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.</p> <p>29. Odczytywanie informacji z wykresu.
U. czytają treść zadania. Przyglądają się wykresowi. Odpowiadają na pytania postawione w zadaniu. Zapisują w kratkach krótkie odpowiedzi. Chętni U. odczytują swoje odpowiedzi.</p> <p>30. Praca domowa.
– U. uzupełniają obliczenia.
– U. wykonują obliczenia wagowe.</p> | <p>MP1 s. 47 ćw. 8</p> <p>MP1 s. 47 ćw. 9, 10</p> <p>MKĆ1 s. 49 ćw. 3</p> <p>MKĆ1 s. 50 ćw. 5, 6</p> <p>MKĆ1 s. 50 ćw. 7</p> <p>MKĆ1 s. 50 ćw. 4
MKĆ1 s. 49 ćw. 1</p> |
|---|--|

Temat dnia
42. Wspomnienia, które bołą

Zapis w dzienniku • Słuchanie opowiadania Barbary Kosmowskiej „Słowa odlatują jak ptaki” • Omówienie treści opowiadania • Wyjaśnianie znaczenia fragmentów tekstu • Ważenie małych, lekkich przedmiotów • Jednostki masy: **gram, dekagram** • Porównywanie wagi przedmiotów • Zamienianie gramów na dekagramy i dekagramów na gramy • Trudne chwile po stracie bliskiej osoby • Zabawa ruchowa „Piłka w tunelu”.

MATERIAŁY I POMOCY: 2 piłki, waga szalkowa, odważniki: 1 g, 2 g, 5 g.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- potrafi interpretować fragmenty tekstu literackiego
- potrafi uszanować ból i smutek drugiej osoby
- zamienia gramy na dekagramy
- wie, jakimi odważnikami można zważyć lekkie przedmioty

Przebieg zajęć:

1. Ćwiczenia wprowadzające do zajęć „Mówimy różnymi głosami”.
N. proponuje U. zabawę głosem. Informuje, że sposób, w jaki mówimy, sygnalizuje innym, w jakim jesteśmy nastroju. U. łączą się w kilkuosobowe grupy. Każda osoba z grupy wypowiada zdanie *Wspomnienia są najlepszą pamiątką po naszych bliskich.* na pięć sposobów: spokojnie i po cichu; głośno i ze złością; w sposób płaczliwy; mechanicznie, bez żadnego uczucia; radośnie. Po skończonym ćwiczeniu U. wypowiadają się na temat swoich spostrzeżeń:
 - w jakiej sytuacji mówiło im się najlepiej, czy łatwiej było im wypowiedzieć zdanie w taki sposób,
 - w jakim nastroju przyszli dzisiaj do szkoły,

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

- czy wypowiadając zdanie, myśleli o zdarzeniach dla nich przyjemnych lub smutnych,
- czy słuchając zdania wypowiedzianego przez inne osoby, są w stanie powiedzieć, która z nich jest dzisiaj w nastroju radosnym, smutnym, pogodnym.
- 2. Słuchanie opowiadania Barbary Kosmowskiej „Słowa odlatują jak ptaki”.
Po przeczytaniu U. opowiadania N. zadaje im pytanie: *Co możecie powiedzieć na temat treści opowiadania, jego bohaterów, atmosfery i nastroju, w jakim napisany jest tekst? Jaka atmosfera panowała w domu Andzi po śmierci taty?* N. pozwala U. na swobodne wypowiedzi, wymianę zdań i refleksje. **P2 s. 6–7 ćw. 1**
- 3. Argumentowanie swoich wypowiedzi.
U. pracują w grupach 4-osobowych. Wspólnie zastanawiają się nad przyczynami trudnych relacji między mamą i córką. Następnie liderzy grup przedstawiają wyniki swojej pracy. **P2 s. 6–7 ćw. 2**
- 4. Wyjaśnianie znaczenia słów wypowiedzianych przez bohaterki opowiadania.
N. odczytuje U. fragmenty tekstu lub słowa wypowiedziane przez bohaterki opowiadania, a U. w zespołach próbują je wytłumaczyć:
„Po pogrzebie taty babcia powiedziała, że trzeba cierpliwie poczekać, a wszystko wróci do normy”.
„Powinieneś tu być i zrobić coś takiego, żeby mama też zaczęła się uśmiechać – wyszeptwała Andzia”.
„Od czasu jak zostały same, wszystko się zmieniło. Słowo *dobrze* też się zmieniło. Nie oznaczało już tego co dawniej. Było trochę jak przeciwbólowa tabletka, a trochę jak czekoladka”. **P2 s. 6–7 ćw. 3**
- 5. Łączenie liniami pasujących do siebie fragmentów zdań.
U. na podstawie tekstu z podręcznika łączą liniami pasujące do siebie fragmenty zdań. Chętni U. czytają utworzone zdania. **KĆ2 s. 5 ćw. 1**
P2 s. 6–7
- 6. Dopisywanie do przymiotników wyrazów przeciwstawnych.
U. czytają przymiotniki. Dopisują do nich wyrazy przeciwstawne. Wybierają te wyrazy, które opisują mamę Andzi. Zapisują je po prawej stronie. **KĆ2 s. 5 ćw. 2**
- 7. Uzupełnianie zdań wyrazami.
U. na podstawie tekstu z **P2** uzupełniają zdania wyrazami z ramki w odpowiedniej formie. Następnie czytają uzupełniony tekst. **KĆ2 s. 5 ćw. 3**
P2 s. 6–7
- 8. Rysowanie serc.
U. czytają podane wyrazy. Następnie rysują serca obok tych wyrazów, które pasują do nastroju tekstu o Andzi. **KĆ2 s. 6 ćw. 4**
P2 s. 6–7
- 9. Wyjaśnianie sensu zdania.
U. wykreślają z szeregu litery tworzące tytuł opowiadania z **P2**. Z pozostałych liter odczytują zdanie i je zapisują (*Ci, których już nie ma, żyją w pamięci swoich bliskich.*). Próbują wyjaśnić jego sens. **KĆ2 s. 6 ćw. 5**
P2 s. 6–7
- 10. Przeprowadzenie rozmowy na temat pomocy drugiej osobie.
N. inicjuje rozmowę na temat tego, jak można pomóc drugiej osobie w trudnych dla niej chwilach.
U. wypowiadają się na ten temat. N. zapisuje na tablicy wypowiedzi U. **P2 s. 7 ćw. 4**
- 11. Dopisywanie dat do nazw dni świątecznych.
U. dopisują odpowiednie daty do nazw dni świątecznych. **KĆ2 s. 6 ćw. 6**
- 12. Zabawa ruchowa „Piłka w tunelu”.
U. podzieleni są na dwa równoliczne zespoły. Zespoły ustawione są w rzędach za linią startu, stoją w rozkroku. Pierwsi U. w rzędach mają piłkę. Na sygnał N. podają piłkę tak, aby toczyła się przez tunel powstały z nóg wszystkich stojących w rzędzie. Każdy U. może popychać toczącą się piłkę, przyspieszając jej dotarcie do ostatniego zawodnika. Ostatni U. w rzędzie chwytą piłkę i biegnie z nią na początek, staje w rozkroku i zabawa rozpoczyna się od początku. Rywalizację wygrywa zespół, który szybciej wykona zadanie. Na czele zespołu powinna stanąć osoba, która rozpoczęła podawanie piłki.

13. Ważenie lekkich przedmiotów.

N. nawiązuje do poprzedniej lekcji dotyczącej ważenia przedmiotów. Informuje U., że do ważenia lekkich i małych przedmiotów służą odważniki gramowe. Pokazuje je U. i zapisuje na tablicy symbol jednego grama. U. odczytują z podręcznika informacje dotyczące zależności między dekadangramem a gramem. N. kładzie na wadze ołówki. Chętny U. podchodzi do wagi i próbuje podać wagę ołówka. Kolejny U. waży swoją gumkę, kolejny dwie/trzy gumki, dwa/trzy ołówki. Następnie U. odczytują, ile ważą przedmioty pokazane na ilustracji.

14. Udzielanie odpowiedzi na pytania matematyczne.

U. przyglądają się obrazkom przedstawiającym produkty spożywcze i przedmioty informacyjne. Odczytują ich masę. W parach na zmianę czytają pytania. Jedna osoba z pary czyta pytanie, druga na nie odpowiada. Przy kolejnym pytaniu następuje zamiana ról.

15. Obliczanie masy jajek.

U. czytają treść zadania. Wiedząc, ile waży jedno jajko, obliczają wagę 3 przepiórczych jajek.

16. Zamienianie dekadangramów na gramy i gramów na dekadangramy.

U. zamieniają dekadangramy na gramy i odwrotnie według podanego wzoru.

17. Rozwiązywanie zadania na obliczenia wagowe.

U. czytają treść zadania. W pamięci obliczają, ile ważą wszystkie przyprawy pokazane na ilustracji.

18. Porównywanie masy ptaków.

U. wykonują zadanie samodzielnie. Rozwiązują je w zeszytcie. Podają masę kowalika w dekadangramach. Następnie porównują masę 3 kowalików z masą 2 sikorek. U. w parach porównują swoje wyniki.

19. Łączenie liniami produktów z odpowiednimi zapisami.

U. oglądają ilustracje i czytają zapisy masy produktów przedstawione w różnych jednostkach. Analizują dane. Zamieniają jednostki na dekadangramy. W zeszytcie zapisują:

$$1 \text{ kg} = 100 \text{ dag}$$

$$220 \text{ g} = 22 \text{ dag}$$

$$130 \text{ g} = 13 \text{ dag}$$

Następnie U. czytają informacje zawarte w zadaniu. Łączą liniami produkty z odpowiednimi zapisami.

20. Zapisywanie masy artykułów.

U. wykonują zadanie samodzielnie. Zapisują, ile ważą artykuły znajdujące się na szalkach wagi. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.

21. Rozwiązywanie zadania z treścią.

U. czytają treść zadania. Wiedząc, ile ważą poszczególne składniki znajdujące się w bułce, obliczają, ile gramów będzie ważyła bułka ze wszystkimi wymienionymi składnikami. N. sprawdza wykonanie zadania.

22. Rozwiązywanie zadania trudniejszego.

U. odczytują spis produktów potrzebnych do przygotowania ciastek. Następnie obliczają i odpowiadają na pytania postawione w zadaniu. Obliczenia wykonują w kratkach. W parach zadają inne pytania dotyczące produktów na ciastka. Pytania, obliczenia i odpowiedzi zapisują w zeszytcie.

23. Praca domowa.

- U. wyjaśniają pisownię wyrazów z **ż**.
- U. zamieniają dekadangramy na gramy.
- U. rozwiązują zadania z treścią na obliczenia wagowe.

MP1 s. 48 ćw. 1
MP1 s. 48 ćw. 2
MKĆ1 s. 51 ćw. 4
MP1 s. 49 ćw. 3–4
MP1 s. 49 ćw. 5
MP1 s. 49 ćw. 6
MKĆ1 s. 51 ćw. 1
MKĆ1 s. 51 ćw. 2
MKĆ1 s. 52 ćw. 7
MKĆ1 s. 52 ćw. 8
KĆ2 s. 6 ćw. 7
MKĆ1 s. 51 ćw. 3
MKĆ1 s. 52 ćw. 5, 6

Temat dnia

43. Dziewczynka z parku

Zapis w dzienniku • Czytanie fragmentu książki Barbary Kosmowskiej „Dziewczynka z parku” zatytułowanego „Cukier puder na księżycu” • Zbieranie informacji na temat bohaterów opowiadania • Określanie nastroju i tematyki opowiadania • Interpretowanie i nauka na pamięć wiersza Czesława Janczarskiego „Jesienna” • Wyrazy przeciwstawne, bliskoznaczne • Wykonywanie działań wagowych • Uzupełnianie działania danymi z zadania • Odczytywanie wykresu pionowego • Zdarzenia, które zmieniają postępowanie człowieka • Wykonanie kostki wspomnień • Zabawa ruchowa „Polegamy na sobie”.

MATERIAŁY I POMOCY: kartka dla każdego U., karta pracy dla każdego U., torebka z ciasteczkami, wzór kostki dla każdego U., kleje, nożyczki, kredki.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- doskonali umiejętność czytania opowiadania i wiersza
- samodzielnie wypełnia kartę pracy związaną z treścią opowiadania
- wie, co oznacza pojęcie *netto*
- rozwiązuje zadania na obliczenia wagowe
- wykonuje papierową kostkę

Przebieg zajęć:

1. Zabawa twórcza „Pisanie słowa”.

N. proponuje U. zabawę polegającą na pisaniu słów w taki sposób, aby odzwierciedlały swoje znaczenia, np. N. przyczepia do tablicy kartkę papieru, na której zapisane jest słowo **jasny**. Słowo to napisane jest jasnym kolorem. Na drugiej kartce napisane jest słowo **długi**. Litery zapisane są w taki sposób, aby wyraz stał się długi. Kiedy U. wiedzą już, na czym polega zabawa, N. rozdaje każdemu U. po kartce i podaje propozycje słów do napisania: **czarny, gruby, wysoki, skakać, wspomnienia**. Po skończonej zabawie U. kładą swoje kartki na podłodze, tworząc koło. Stają obok swojej kartki. Na znak N. zaczynają poruszać się zgodnie z ruchem wskazówek zegara, oglądając prace swoich koleżanek i kolegów.

2. Rozmowa na temat wspomnień.

N. inicjuje rozmowę na temat wspomnień U. Zadaje U. pytania:

- *Czy straciliście kogoś bliskiego w waszych rodzinach?*
- *Czy tęsknicie za tą osobą?*
- *Czego wam brakuje?*
- *Czy tęsknicie za czymś, co związane było z tą osobą? Co to jest?*

U. swobodnie się wypowiadają. N. dba o to, aby w klasie panowała dobra atmosfera, zwraca uwagę na to, czy w klasie są dzieci, dla których temat ten jest trudny lub bolesny – odpowiednio modyfikuje wtedy rozmowę.

3. Czytanie opowiadania „Cukier puder na księżycu”.

U. samodzielnie czytają opowiadanie i wypełniają kartę pracy. Zapisują informacje o postaciach występujących w opowiadaniu.

Mama:

- pracowała w domu,
- była ilustratorką książek dla dzieci,
- była elegancka,
- piekła rożki z jabłkami,
- dostała pracę.

Tata:

- oszukiwał podczas gry w chińczyka,
- lubił ptaki – najbardziej kowalika,
- lubił śmiech.

Andzia:

- obrażała się na tatę,
- lubiła ciasto,
- lubiła grać w gry planszowe,
- obserwowała kowalika.

P2 s. 8

4. Odszyfrowanie hasła.
U. wpisują do diagramu nazwy obrazków. Rozszyfrowują hasło i wpisują je na początku zdania. Następnie kończą zdanie zgodnie z tekstem w **P2** (*Mama i córka lubiły francuskie rożki.*).
5. Zaznaczanie zdań prawdziwych i fałszywych.
U. czytają zdania. Na podstawie opowiadania z **P2** decydują, czy są prawdziwe, czy fałszywe. Kolorują pola z odpowiednimi sylabami i odczytują z nich wyraz (*wspomnienia*). W parach wyjaśniają jego znaczenie.
6. Wskazywanie wyrazów bliskoznacznych do wyrazu *nadzieja*.
U. kolorują ramki z wyrazami bliskoznacznymi do wyrazu *nadzieja*. Spośród pokolorowanych wyrazów wybierają trzy, układają z nimi zdania i zapisują je w zeszycie.
7. Uzupełnianie tekstu przymiotnikami.
U. uzupełniają tekst przymiotnikami z ramki w odpowiedniej formie. Następnie go odczytują.
8. Czytanie wiersza Czesława Janczarskiego „Jesienna”.
U. czytają wiersz. N. zwraca uwagę na fakt, że w wierszu nie ma znaków interpunkcyjnych. Każda osoba, która będzie czytała wiersz, interpretuje go w dowolny sposób. Po przeczytaniu wiersza U. w parach rozmawiają na temat jego nastroju, tematyki i myśli przewodniej.
9. Dobieranie rzeczowników do przymiotników.
Na podstawie wiersza i ilustracji w **P2** U. wycinają rzeczowniki z „Wycinanki”, dobierają je do podanych przymiotników i przyklejają w odpowiednich miejscach.
10. Zabawa ruchowa „Polegamy na sobie”.
N. dzieli U. na trzy grupy. U. z każdej grupy muszą ze sobą współpracować i wykonać następujące ćwiczenia:
 - wszystkie osoby z grupy trzymają się za ręce przez cały czas zabawy,
 - wszystkie osoby z grupy siadają na podłodze,
 - wszystkie osoby z grupy jednocześnie wstają,
 - wszystkie osoby z grupy przytulają się,
 - wszystkie osoby z grupy wykonują 5 kroków do przodu i 5 kroków do tyłu,
 - wszystkie osoby z grupy kładą się na brzuchu i podnoszą do góry ręce.
11. Rozwiązywanie zadania z treścią na obliczenia wagowe.
N. pokazuje U. torebkę z ciasteczkami. Chętny U. odczytuje z torebki informacje, np. nazwę firmy produkującej ciasteczka, rodzaj ciasteczek, skład, termin przydatności do spożycia, masę *netto*. U. próbują wyjaśnić ten termin. N. wysypuje ciasteczka na talerzyk, obok kładzie puste opakowanie po ciasteczkach. U. kojarzą same ciasteczka z pojęciem *netto*. Następnie czytają treść zadania i obliczają, ile ważą same czekoladki.
12. Rozwiązywanie zadania ze zdjęciami.
U. przyglądają się zdjęciom owoców w koszyku i pojemniku. Odczytują masę owoców i opakowania, masę samych owoców i masę samego opakowania. Czytają pytania dotyczące obrazków i zamieszczonych danych. Ustnie odpowiadają na pytania.
13. Obliczanie masy produktu, opakowania i produktu z opakowaniem.
U. czytają treść zadania. Uzupełniają dane pod obrazkami i wpisują właściwe liczby w kratki. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.
14. Rozwiązywanie zadań w zeszycie.
U. rozwiązują zadania z treścią w zeszycie. Obliczają, ile dekagramów ważą słoik z miodem, pusta skrzynka oraz kukurydza. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.
15. Obliczanie masy kostki masła.
U. wykonują zadanie w zeszycie. Zapisują dane, np.:

pudełko z 4 kostkami masła	90 dag
samo pudełko	10 dag
4 kostki masła	$90 \text{ dag} - 10 \text{ dag} = 80 \text{ dag}$
1 kostka masła	$80 \text{ dag} : 4 = 20 \text{ dag}$

KĆ2 s. 7 ćw. 1
P2 s. 8
KĆ2 s. 7 ćw. 2
P2 s. 8
KĆ2 s. 8 ćw. 6
KĆ2 s. 7 ćw. 3
P2 s. 9
KĆ2 s. 8 ćw. 4
P2 s. 9
MP1 s. 50 ćw. 1
MP1 s. 50 ćw. 2
MKĆ1 s. 53 ćw. 1
MP1 s. 51 ćw. 3
MP1 s. 51 ćw. 4

<p>16. Obliczanie masy jabłek i masy torby.
U. czytają treść zadania. Porównują ją z danymi zamieszczonymi na obrazku. Na ich podstawie obliczają, ile ważą jabłka oraz sama torba.</p> <p>17. Uzupełnianie działania danymi z zadania.
U. czytają treść zadania. Uzupełniają działanie danymi z zadania. Obliczają, ile waży słoik z ogórkami i zalewą. Zapisują odpowiedź.</p> <p>18. Obliczanie masy malin bez pojemnika.
U. czytają treść zadania. Wiedząc, ile ważą maliny razem z pojemnikiem i ile waży sam pojemnik, obliczają, ile ważą maliny bez pojemnika.</p> <p>19. Odczytywanie danych z wykresu pionowego.
U. odczytują dane z wykresu. Zapisują w kratkach, ile ważą maślaki i kurki. Obliczają w zeszycie masę grzybów i koszyka z grzybami. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.</p> <p>20. Wykonanie kostki wspomnień.
U. otrzymują wzór kostki. Na każdym kwadratowym polu kostki rysują lub przyklejają rysunki przedstawiające wspomnienia związane z osobą, której już nie ma. Następnie wycinają wzór, składają wzdłuż linii ciągłych i sklejają w wyznaczonych miejscach. U. w parach rzucają swoją kostką i opowiadają o wspomnieniach widocznych na wyrzuconym boku kostki.</p> <p>21. Praca domowa.
– U. łączą w pary wyrazy przeciwstawne. Dopisują dwa własne przykłady.
– U. uczą się na pamięć wiersza „Jesienna”. N. daje U. kilka dni na nauczanie się wiersza.</p> | <p>MP1 s. 51 ćw. 5</p> <p>MKĆ1 s. 53 ćw. 2</p> <p>MKĆ1 s. 53 ćw. 3</p> <p>MKĆ1 s. 53 ćw. 4</p> <p>KĆ2 s. 8 ćw. 5
P2 s. 9</p> |
|---|--|

Temat dnia	44. Jak okazujemy to, co czujemy
Zapis w dzienniku • Czytanie tekstu ks. Jana Twardowskiego „Nie tylko dawać” • Dialog – powtórzenie formy • Układanie i zapisywanie dialogu na dowolny temat • Interpretowanie treści obrazka • Odczytywanie i zapisywanie temperatur • Obliczanie różnicy temperatur • Okazywanie uczuć drugiej osobie • Sposoby wyrażania miłości człowieka do człowieka • Zabawa ruchowa „Wróg za plecami”.	

MATERIAŁY I POMOCY: nagranie dowolnej muzyki, kłębek wełny.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- doskonali umiejętność układania i pisanie dialogu
- odczytuje różnice temperatur
- wie, czym jest miłość do drugiego człowieka

Przebieg zajęć:

<p>1. Zabawa wprowadzająca do zajęć – opisywanie ilustracji.
U. oglądają ilustrację w P2. Wymieniają jej elementy. Próbuje ułożyć do niej historyjkę.</p> <p>2. Czytanie fragmentu tekstu ks. Jana Twardowskiego „Nie tylko dawać”.
Na podstawie tekstu przeczytanego w P2 U. w wyjaśniają znaczenie słowa <i>kochać</i>. Podają przykłady innych zachowań, które świadczą o miłości do drugiego człowieka. U. w zeszycie zapisują krótką notatkę:
„Kochać to bezinteresownie pomagać drugiej osobie, troszczyć się o nią i martwić. Kochać to: smarować komuś bułki z masłem, podawać lek na ból brzucha, otulać szalikiem, aby nie zmarł, pocieszać, gdy przegra najważniejsze zawody”.</p>	P2 s. 10 P2 s. 10–11 ćw. 1

3. Uzupełnianie zdania.
U. odczytują wyrazy wspaniale i uzupełniają nimi zdanie.
4. Interpretowanie treści ilustracji.
U. ponownie przyglądają się ilustracji w **P2**. Tym razem próbują ją powiązać z tekstem księdza Twardowskiego. W parach wyjaśniają, jak ją rozumieją. Na przykład parasol jest symbolem opieki, bezpieczeństwa, ciepła i miłości. Osoba, która kocha, bierze pod swój parasol ochronny inną osobę, która potrzebuje pomocy. Chroni ją przed deszczem, aby nie zmokła, ale także chroni ją przed deszczem problemów, kłopotów, smutków i niepowodzeń.
5. Wypowiadanie się na temat okazywania sobie uczuć.
Chętni U. opowiadają o tym, w jaki sposób oni i ich rodziny okazują sobie uczucia – w jakich sytuacjach i jak często, czym to się przejawia.
6. Tworzenie wyrazów pokrewnych do wyrazu *miłość*.
U. wpisują w odpowiednie miejsca częstkę *miło* i tworzą wyrazy pokrewne do wyrazu *miłość*. Wybierają trzy wyrazy i układają z nimi zdania, które będą stanowiły spójną całość. Zdania zapisują w zeszytach.
7. Wyjaśnianie związków frazeologicznych.
U. oglądają ilustracje i czytają zapisane związki frazeologiczne. Pod każdym rysunkiem umieszczają nalepkę z odpowiednim wyjaśnieniem.
8. Czytanie dialogu.
N. wybiera trzech U., którzy wcielają się w rolę mamy, Igi i narratora. U. odczytują na głos dialog z **P2**. Po wysłuchaniu tekstu pozostali U. wyjaśniają, co oznacza pojęcie *dialog*. Zapoznają się z zasadami zapisywania dialogu. N. sprawdza, czy U. rozumieją to, co przeczytali.
9. Porządkowanie wypowiedzi.
U. porządkują wypowiedzi tak, aby stworzyć rozmowę. Wpisują w okienka odpowiednie liczby. Następnie odczytują wyraz z kolejnych liter (*dialog*) i wyjaśniają, co on oznacza.
10. Uzupełnianie dialogu.
U. uzupełniają dialog według własnego pomysłu. Chętni U. odczytują swój dialog, interpretując go głosem.
11. Układanie i zapisywanie dialogu.
U. dobierają się parami. Układają dialog na dowolny temat i zapisują go w zeszytach. N. sprawdza wykonanie pracy.
12. Zabawa ruchowa „Wróg za plecami”.
N. wyznacza obszar zabawy (salę lub korytarz). Wszyscy U. poruszają się w rytm muzyki. Gdy rozbrzmiewa melodia, U. zastanawiają się, kogo chcą złapać. Idą niepostrzeżenie za swoją „ofiara” tak, aby nie dostrzegła, że jest śledzona. Gdy N. zatrzymuje muzykę, wszyscy U. próbują schwycić swoje „ofiary” szybciej, niż sami zostaną złapani. Schwytani U. odpadają z gry. Zabawę powtarzamy parę razy.
13. Odczytywanie różnicy temperatur.
U. przyglądają się termometrom w **MP1**. Odczytują z nich temperatury oraz różnice temperatur.
14. Obliczanie różnicy temperatur.
U. przyglądają się termometrom. Odczytują z nich temperaturę i wskazują daty najcieplejszego i najchłodniejszego dnia. Następnie obliczają różnice temperatur między podanymi dniami.
15. Odczytywanie danych z tabeli.
U. analizują dane z tabeli, która przedstawia przewidywaną temperaturę powietrza rano i w nocy w kilku miastach. Obliczają różnice temperatur. Podają nazwy miast zgodnie z podanymi warunkami.
16. Odczytywanie i zapisywanie temperatur.
U. odczytują temperaturę z termometrów i zapisują ją w kratkach. Uzupełniają zdania. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.

KC2 s. 9 ćw. 1
P2 s. 10–11 ćw. 2
P2 s. 11 ćw. 3
KC2 s. 9 ćw. 2
KC2 s. 9 ćw. 3
P2 s. 11 ćw. 4
KC2 s. 10 ćw. 4
KC2 s. 10 ćw. 5
P2 s. 11 ćw. 5
MP1 s. 52
MP1 s. 52 ćw. 1
MP1 s. 52 ćw. 2
MK1 s. 54 ćw. 1

17. Zapisywanie właściwej temperatury obok nazwy miasta.
U. czytają informację i zapisują odpowiednią temperaturę obok każdej nazwy miasta.
18. Uzupełnianie odpowiedzi na pytania.
U. odczytują informacje z tabeli, w której przedstawiono temperaturę z różnych miast w kolejnych dniach. Na podstawie danych z tabeli uzupełniają odpowiedzi na pytania. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.
19. Rozwiązywanie zadania trudniejszego.
U. czytają treść zadania. Podają przykłady temperatur w Lublinie i w Katowicach, aby różnica między nimi wynosiła 4°C. Przykładowe rozwiązania zapisują w zeszytach.
20. Podsumowanie zajęć – pajęcza nieć.
U. siadają w kręgu. Jedna osoba trzyma kłębek wełny, rozwija go i podaje drugiej osobie, nie puszczając końca włóczki. Druga osoba podaje kłębek następnej. Za każdym razem U. mówią, co zapamiętali z dzisiejszej lekcji. W ten sposób powstaje w klasie pajęczyna, którą przecina na koniec N.

MKĆ1 s. 54 ćw. 2
MKĆ1 s. 54 ćw. 3
MP1 s. 52 ćw. 3

Temat dnia	45. Pamiętajmy o ogrodach
Zapis w dzienniku • Słuchanie fragmentu książki Pawła Beręsewicza „Warszawa. Spacer z Ciumkami” • Czytanie tekstu „W ogrodzie” • Korzystanie z różnych źródeł wiedzy • Wyróżnianie w tekście przymiotników • Pisanie notatki o ogrodzie francuskim • Ogrody w stylu francuskim i angielskim • Flora i fauna w wiejskich ogrodach • Rysowanie kwiatów rosnących w wiejskich ogrodach • Kolorowanie obrazka przedstawiającego ogród • Nauka piosenki „Pięknie żyć” • Szesnastka – jedna z najkrótszych wartości rytmicznych.	

MATERIAŁY I POMOCY: prezentacja multimedialna pt. „Styl francuski i angielski w ogrodach”, komputer/laptop, przewodniki, encyklopedie, losy z nazwami ogrodów, słowniki języka polskiego, słownik wyrazów obcych, atlasy kwiatów, CD z nagraniem piosenki „Pięknie żyć”, rysunki wartości rytmicznych i ich klocków rytmicznych (cała nuta, półnuta, ćwierćnuta, ósemka, szesnastka).

CELE LEKCJI

Uczeń:

- doskonali umiejętność pisanie notatki
- wyszukuje informacje w różnych źródłach wiedzy
- jest współtwórcą klasowej książki kwiatów
- poznaje znaczenie słów: *żywoplot, oranżeria, rabat*
- poznaje piosenkę „Pięknie żyć”
- poznaje nową wartość rytmiczną – szesnastkę

Przebieg zajęć:

1. Zabawa integracyjna „Ogród”.
U. stoją w kręgu. Tworzą trzyosobowe zespoły, które pokazują hasła wymieniane przez N. Hasła tematycznie związane są z ogrodem, np. *mostek, żywoplot, kamienna rzeźba, ławeczka, latarnia*.
2. Słuchanie fragmentu książki Pawła Beręsewicza „Warszawa. Spacer z Ciumkami”.
N. czyta fragment książki zatytułowany „Spacer piąty (Wilanów)”.

Paweł Beręsewicz

Spacer piąty (Wilanów)

(fragment książki „Warszawa. Spacery z Ciunkami”)

Przy samym pałacu ogród wyglądał trochę jak papierowa wycinanka, którą robiliśmy ostatnio na plastyce. Alejki, kwietniki i żywopłoty układały się w równiutkie szlaczki tu i ówdzie ozdobione rzeźbami, fontannami i kamiennymi schodkami. Z gładkich trawników wyrastały wielkie zielone butle przyszytych krzewów, a okrągłe, jajowate, trójkątne i kwiatokształtne klomby otoczone były białymi ramkami z wysypanego żwirku, który chrzęścił pod nogami, kiedy robiliśmy sobie wyścigi. Przy jednej z alejek na wysokiej drabinie stał bardzo poważny ogrodnik-fryzjer i kończył właśnie strzyżenie parometrowej tui. Trzymał w ręku wielkie nożyce i po każdym ciachnięciu odsuwał głowę, żeby dobrze się przyjrzeć swojemu dziełu. W końcu uśmiechnął się z zadowoleniem i pogwizdując, zgramolił się z drabiny, żeby ją przenieść do następnej klientki. Ostrzyżona tuja też wyglądała na bardzo zadowoloną. Chyba się sobie podobała w nowej fryzurze, ale ja pomyślałem, że wolę rozczochrane krzaki w lesie.

– Po co oni je strzygą? – spytałem szeptem, żeby ani fryzjer, ani klientka nie mogli usłyszeć, a mama powiedziała, że ta część ogrodu pochodzi jeszcze z czasów króla Jana, a wtedy była taka moda.

– Panował wtedy styl zwany barokiem – powiedziała. – Ludzie lubili, żeby wszystko było jak najbardziej ozdobne. Im więcej ozdób, tym lepiej.

Kaśka pomachała mamie przed nosem barokową rączką z pięcioma kolorowymi pierścionkami, a mama uśmiechnęła się i powiedziała:

– No właśnie, coś w tym rodzaju. Ogrody projektowano tak, żeby stanowiły całość z budynkiem i dlatego wiele barokowych pałaców wygląda, jakby miały dodatkowe komnaty pod gołym niebem. O takich wypiełgnowanych, przyszytych ogrodach pociętych równiutkimi alejkami mówi się, że są w stylu francuskim.

Ruszyliśmy dostojnym krokiem wzdłuż eleganckich żywopłotowych korytarzy i przez żywopłotowe drzwi przechodziliśmy z jednej żywopłotowej sali do drugiej. Za pałacem zeszliśmy po schodach na niższe piętro ogrodu, leżące pod skarpą wiślaną. Stamtąd zacienione korytarze wycięte w gęstwinie wysokich drzew prowadziły nad brzeg jeziora. Na skrzyżowaniach alejek stały białe kamienne rzeźby, które wyglądały, jakby przed chwilą z głośnym „a kuku!” wyskoczyły zza równej ściany żywopłotu i miały za chwilę zniknąć w labiryncie, żeby znów się pojawić w jakimś innym miejscu.

Szło się taką alejką i szło, i szło, i szło, i nagle uwaga! – jezioro. (...) Ruszyliśmy brzegiem jeziora alejką, wzdłuż której nad samą wodą stały w równych odstępach białe kamienne rzeźby. Tata powiedział, że to na pewno barokowi wędkarze, ale wszystkie figury stały plecami do wody, więc albo tata coś zmyślił, albo w jeziorze wilanowskim kiepsko biorą ryby. „Aleja Wędkarzy” po pewnym czasie odbiła od brzegu i park nagle zupełnie się zmienił. Proste dotąd ścieżki zupełnie się pokrzywiły, a niestrzyżone i nieczesane drzewa oraz krzaki rosły sobie, gdzie chciały. Trochę się zdziwiłem, że król pozwolił tak zapuścić swój ogród, ale okazało się, że za jego czasów tej części w ogóle nie było. Dopiero kolejni właściciele jakieś sto lat później powiększyli pałacowy teren. Tymczasem wystrzyżone francuskie ogrody wyszły z mody, a ich miejsce zajęły parki w stylu angielskim, które miały przypominać naturalny krajobraz z dzikimi drzewami, krzakami, górkami i dolkami, strumykami i jeziorami. Szedłem sobie wzdłuż ścieżki, brodząc po kostki w jesiennych liściach i myślałem sobie, że takie angielskie parki są o wiele fajniejsze od wystrzyżonych francuskich. Choć z drugiej strony tam w żywopłotowych labiryntach, można było się świetnie ganiać. Ale z trzeciej strony angielski park o wiele lepiej nadawał się do jeżdżenia na rowerze. A z kolei z czwartej strony tam były fontanny i w czasie upału można sobie było zmoczyć nogi. No, a z piątej strony

tu był dziki staw i można było z niego patykiem wyłowić ciekące wodorosty i straszyć nimi dziewczyny.

- A które ogrody są lepsze? – zapytałem w końcu, bo już sam nie wiedziałem.
- Ja wolę francuskie – powiedziała mama.
- Ja wolę angielskie – powiedział tata.
- Ja wolę wracać do domu – powiedziała Kaśka i pomyślałem, że to faktycznie niegłupi pomysł.

3. Oglądanie prezentacji multimedialnej „Styl francuski i angielski w ogrodach”.

P2 s. 12–13 ćw. 1

N. włącza U. prezentację, w której pokazane są cechy charakterystyczne dla ogrodu francuskiego i ogrodu angielskiego. Wśród fotografii powinny znaleźć się zdjęcia Parku Branickich w Białymstoku, który jest przykładem ogrodu francuskiego, i zdjęcia Ogrodu Dendrologicznego w Przelewicach koło Pырzyc, w którym odnajdujemy styl angielski. Po obejrzeniu prezentacji U. oglądają ilustracje z **P2** oraz czytają tekst „W ogrodzie”. Korzystając z zebranych informacji, próbują porównać ogród francuski i angielski. Cechy ogrodu francuskiego i angielskiego wpisują do tabeli w zeszyście.

Ogród francuski	Ogród angielski
– wiek XVII – dominacja człowieka nad naturą – drzewa i krzewy regularnie strzyżone – rozmieszczenie roślin jest zaplanowane – proste alejki odchodzące od alei głównej – ład, porządek, harmonia panująca w kompozycjach roślinnych – rzeźby, fontanny, strumienie, altany, zielone labirynty	– wiek XVIII – naturalna dzikość przyrody – nieprzekształcona przez człowieka przestrzeń – występują naturalne wzniesienia, jeziora – alejki kręte – nieregularne rabaty kwiatowe – kamienne, betonowe lub drewniane pergole, pnącza, drzewa porośnięte mchem

N. informuje U., że ogrody mogą występować także w stylu japońskim, włoskim i prowansalskim.

4. Szukanie informacji o ogrodach francuskich w Polsce.

P2 s. 12 ćw. 3

N. wymienia kilka ogrodów w stylu francuskim, które można zobaczyć w Polsce: Park Branickich w Białymstoku, Ogród w Nieborowie, Ogród Saski w Warszawie, Łazienki Królewskie w Warszawie, Ogród w Wilanowie, Ogrody Hortulus w Dobrzycy. N. dzieli U. na sześć zespołów. Każdy zespół losuje nazwę innego ogrodu. W dostępnych źródłach U. wyszukują informacje na temat wylosowanego ogrodu i piszą o nim krótką notatkę.

5. Wyjaśnianie pojęć: *żywopłót*, *rabaty*, *oranżeria*.

P2 s. 12 ćw. 2

U. pracują w tych samych zespołach. Korzystając ze słownika języka polskiego oraz słownika wyrazów obcych, wyjaśniają pojęcia: *żywopłót*, *oranżeria*, *rabaty*. Znaczenia pojęć zapisują w zeszyście. Chętne grupy odczytują efekty swojej pracy.

Rabata – wąska grządka kwiatowa w ogrodach

Oranżeria – cieplarnia, szklarnia do hodowli roślin egzotycznych

Żywopłót – ogrodzenie utworzone z gęsto posadzonych i często przycinanych niskich drzew i krzewów

6. Wymienianie nazw zwierząt zamieszkujących ogrody.

P2 s. 12–13 ćw. 4

U. na podstawie tekstu w **P2** i własnych doświadczeń wymieniają nazwy zwierząt, które można zobaczyć w ogrodach (ślimak, jeż, kret, owady – motyl, pszczoła, trzmiel; ptaki, żaba zielona, ropucha szara, biedronka, jaszczurka zwinka).

7. Kolorowanie obrazka.

U. czytają tekst i na jego podstawie umieszczają w odpowiednich miejscach nalepki ze zwierzętami. Kolorują obrazek. N. sprawdza poprawność wykonania ćwiczenia.

8. Zabawa dźwiękonaśladowcza „Zwierzątka do ogródków”.

- U. naśladować chód kaczek. Kiedy N. zawoła: *Gęsi!*, U. ustawiają się jeden za drugim i idą gęsiego. Zabawę powtarzamy kilka razy.
- U. naśladować kaczki, wydają dźwięki naśladowcze: *kwa, kwa, kwa*. Kiedy N. zawoła: *Kaczki!*, U. zaczynają „kwakać”. Zabawę powtarzamy kilka razy.
- U. naśladować motyle, machają rękami jak skrzydełkami. Kiedy N. zawoła: *Motylki!*, U. przysiadają w kucki, opuszczają ręce i udają, że piją nektar z kwiatów. Zabawę powtarzamy.
- U. naśladować żaby, skaczą w przysiadzie. Kiedy N. zawoła: *Żabki!*, U. zaczynają kumkać. Zabawę powtarzamy.
- U. naśladować chód i dźwięki wydawane przez pawie. Kiedy N. zawoła: *Pawie!*, U. rozkładają ręce, tworząc z nich wachlarz. Zabawę powtarzamy kilka razy.

9. Uzupełnianie zdania nazwami kwiatów.

U. przyglądają się zdjęciom. Wykreślają co trzecią literę z podpisów i odczytują nazwy kwiatów (*tulipany, mieczyki, astry*). Uzupełniają tymi nazwami zdania, zwracając uwagę na zapisane daty.

10. Przygotowanie klasowej książki kwiatów.

U. w dostępnych źródłach informacji szukają ilustracji kwiatów rosnących w tradycyjnych wiejskich ogrodach. Zapisują ich nazwy na karteczkach.

malwy	ostróżki	nagietki	floksy
astry	lewkonie	bratki	groszek pachnący
kosmosy	rudbekie	lwie paszcze	słoneczniki
niezapominajki	peonie	maki	lilie
maciejki	chabry	nasturcje	dalie
margerytki	goździki	cynie	aksamitki

Każdy z U. rysuje kilka wybranych kwiatów i je podpisuje. Następnie U. ze wszystkich rysunków tworzą książkę kwiatów.

11. Uzupełnianie tekstu wyrazami w odpowiedniej formie.

U. z sylab w takich samych kolorach układają wyrazy i uzupełniają nimi tekst. U. mogą zmieniać formę wyrazów.

12. Wyróżnianie w tekście przymiotników.

U. czytają tekst. Podkreślają w nim przymiotniki. Opowiadają o opisanych drzewach, rysują każde z nich i podpisują imieniem właściwego chłopca.

13. Nauka piosenki „Pięknie żyć”.

U. czytają treść piosenki. Omawiają jej tematykę. Następnie N. włącza nagranie i U. próbują ją zaśpiewać.

słowa: Anna Bernat, muzyka: Krystyna Kwiatkowska

Pięknie żyć

Chcesz wiedzieć, skąd ten świat,
z jakich gwiazd tu spadł,
skąd się wziął Księżyc, ja i kwiat.
Wciąż pytasz mnie, a ja nie wiem prawie nic,
może tylko tyle, że tak pięknie żyć.

KĆ2 s. 11 ćw. 1
KĆ2 s. 11 ćw. 2
P2 s. 13 ćw. 5
KĆ2 s. 12 ćw. 3
KĆ2 s. 12 ćw. 4
**KĆ2 s. 95
CD**

Ref.: Pięknie żyć – znaczy kochać świat.
 Pięknie żyć – tak jak żyje ptak.
 Pięknie żyć – tańczyć tak jak wiatr,
 a Ziemi życzyć naj... jak najdłuższych lat.

Chcesz znaleźć skarb i śnić
 najwspanialsze sny.
 Gdzie i jak – ty podpowiesz mi.
 Jawa i sen, i baśń, czarodziejska nić,
 jeśli mi uwierzysz, że tak pięknie żyć.

Ref.: Pięknie żyć – znaczy kochać świat...

Chcesz wiedzieć, gdzie twój śmiech,
 kiedy smutno ci,
 gdzie ten klucz do zagadek drzwi.
 Masz serce tak jak ja, czujesz jego rytm.
 Serce podpowiada, że tak pięknie żyć.

Ref.: Pięknie żyć – znaczy kochać świat...

14. Wprowadzenie wartości rytmicznej – szesnastki.

N. przedstawia U. jedną z najkrótszych wartości rytmicznych – szesnastkę. Przyczepia do tablicy rysunek szesnastki. U. poznają jej wygląd. Kiedy N. opisuje szesnastkę, U. pokazują jej poszczególne części na rysunku w **P2**.

P2 s. 102 ćw. 1

15. Wymienianie i opisywanie innych wartości rytmicznych.

N. przyczepia do tablicy rysunki przedstawiające wcześniej poznane wartości rytmiczne: całą nutę, półnutę, ćwierćnutę i ósemkę. Chętni U. opisują ich budowę i nazywają poszczególne wartości rytmiczne.

P2 s. 102 ćw. 2

16. Sprawdzanie, ile szesnastek mieści się w całej nucie.

N. przyczepia do tablicy pod każdą wartością rytmiczną odpowiadające im klocki rytmiczne. Chętny U. podchodzi do tablicy i klocek rytmiczny odpowiadający szesnastce przyczepia do klocka rytmicznego, który odpowiada ósemce. Sprawdza, ile takich szesnastek mieści się w ósemce. Następni U. takim samym sposobem sprawdzają, ile szesnastek mieści się w ćwierćnucie, półnucie i całej nucie.

P2 s. 102 ćw. 3

17. Praca domowa.

U. opisują lub rysują wymarzony ogród.

P2 s. 13 ćw. 6

TEMAT TYGODNIA: 10. NARODOWE ŚWIĘTO NIEPODLEGŁOŚCI

Temat dnia	46. Dla ojczyzny ratowania...
Zapis w dzienniku • Czytanie tekstu z pamiętnika • Rozmowa na temat rodzinnych pamiątek • Formy rzeczownika i przymiotnika w zdaniu • Układanie i zapisywanie zdań • Czytanie liczb na osi liczbowej • Obliczanie działań według wzoru • Wpisywanie znaków działań • Wykonanie kokardy narodowej • Zabawa ruchowa „Wyścigi w tunelu”.	

MATERIAŁY I POMOCY: wstążki w kolorze czerwonym i białym, tekturka, klej, nożyczki, agraftka, laptop/komputer.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- wyszukuje w dostępnych źródłach potrzebne informacje
- potrafi zaplanować swoją pracę techniczną
- utrwała zagadnienia matematyczne związane z dodawaniem i odejmowaniem

Przebieg zajęć:

- Zabawa na powitanie „Iskierka przyjaźni”.
U. i N. siedzą w kręgu i trzymając się za ręce, przekazują sobie „iskierkę przyjaźni” przez uściśnięcie dłoni (zaczyna N.). N. tłumaczy U., że jest to uścisk dłoni symbolizujący serdeczność, przyjaźń i radość z bycia ze sobą.
- Łączenie kokard.
U. łączą kokardy narodowe od najmniejszej do największej. Odczytują i zapisują hasło (*Narodowe Święto Niepodległości*).
- Czytanie tekstu z pamiętnika.
U. czytają wpis do pamiętnika z **P2**. W swobodnej rozmowie opowiadają, nad czym zastanawia się dziewczynka.
- Pisanie odpowiedzi.
Na podstawie tekstu z pamiętnika w **P2** U. piszą odpowiedź na pytanie: *Kim był i co robił pradziadek dziewczynki?*
- Rozmowa o pamiątkach.
U. przyglądają się pamiątkom, które są przedstawione na ilustracji w **P2**. Rozmawiają o tym, z czym kojarzą im się te pamiątki. Opowiadają o pamiątkach, które zajmują szczególne miejsce w ich rodzinach. Zastanawiają się, czy są wśród nich takie, które wiążą się z historią naszego kraju.
- Czytanie przykładów form rzeczownika i przymiotnika w zdaniu.
U. czytają przykłady zdań, w których występują rzeczowniki i przymiotniki w odpowiedniej formie. Podają przykłady innych zdań.
- Układanie i zapisywanie zdań.
U. układają i zapisują w zeszyte pięć zdań z wyrażeniem *ciekawa opowieść*, tak aby w każdym zdaniu miało ono inną formę. Chętni U. czytają swoje zdania.
- Wykonanie kokardy narodowej.
U. szukają w internecie instrukcji wykonania biało-czerwonej kokardy. Wykonują własne kokardy narodowe (multimedialna instrukcja – YouTube).
- Łączenie w pary wyrazów bliskoznacznych.
U. łączą w pary wyrazy o podobnym znaczeniu. Kolorują odpowiednio ramki z wyrazami.

KĆ2 s. 13 ćw. 1

P2 s. 14–15 ćw. 1

KĆ2 s. 13 ćw. 2
P2 s. 14

P2 s. 14–15 ćw. 2, 3

P2 s. 15

P2 s. 15 ćw. 4

P2 s. 15 ćw. 5

KĆ2 s. 13 ćw. 3

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

10. Wklejanie różnych form wyrażenia <i>cenna pamiątka</i> . U. wycinają z „Wycinanki” różne formy wyrażenia <i>cenna pamiątka</i> i wklejają w odpowiednie miejsca. Chętni U. czytają uzupełnione zdania.	KĆ2 s. 14 ćw. 4
11. Układanie pytań. U. czytają zdania. Układają pytania do wyróżnionych części zdań. Zapisują je starannie.	KĆ2 s. 14 ćw. 5
12. Zabawa ruchowa „Wyścigi w tunelu”. N. dzieli U. na dwa zespoły, ustawione w rzędach w rozkroku. Między nogami U. tworzy się tunel. Na sygnał N. pierwsze osoby z rzędów odwracają się, przechodzą przez tunel, ustawiają się na końcu własnego rzędu, dając tym samym sygnał do startu kolejnemu zawodnikowi. Zabawa kończy się, gdy U., który zaczynał zabawę, znajdzie się znów na początku rzędu.	MP1 s. 53 ćw. 1
13. Czytanie liczb na osi liczbowej. U. liczą głośno kolejno do dziesięciu, dziesiątkami do setki i setkami do tysiąca. Następnie odczytują kolejne liczby zapisane na osi liczbowej. Wskazują na osi liczbę o 200 większą od 300 i o 500 mniejszą od 700.	MKĆ1 s. 55 ćw. 2
14. Pisywanie liczb. U. w kratkach zapisują liczby według podanego polecenia. Odczytują głośno zapisane liczby.	MP1 s. 53 ćw. 2
15. Obliczenia według wzoru. U. obliczają działania według wzoru. W zeszyte zapisują przypomnienie z ramki.	MKĆ1 s. 55 ćw. 1
16. Obliczanie działań. U. obliczają i uzupełniają działania na dodawanie, mnożenie, odejmowanie i dzielenie.	MP1 s. 53 ćw. 3
17. Wskazywanie liczby. U. czytają treść zadania. Wskazują na osi liczbowej z zadania 1. liczbę według podanego warunku.	MP1 s. 53 ćw. 4
18. Podawanie znaków działań. U. czytają treść zadania. Podają znaki działań, które powinny znaleźć się w zapisach zamiast znaków zapytania.	MKĆ1 s. 55 ćw. 5
19. Nalepianie nalepek i obliczanie wyniku. U. czytają treść zadania. Umieszczają w ramach odpowiednie nalepki z banknotami i wykonują obliczenia.	MKĆ1 s. 55 ćw. 3, 4
20. Praca domowa. U. rozwiązują zadania z treścią.	

Temat dnia	47. Ku niepodległości
Zapis w dzienniku • Czytanie informacji o wydarzeniach historycznych • Szukanie informacji o polskich noblistach • Czytanie ciekawostek historycznych • Odczytywanie liczb trzycyfrowych • Przedstawianie liczby za pomocą sumy • Układanie, odczytywanie i zapisywanie liczb trzycyfrowych • Rysowanie osi czasu • Uzupełnianie grafów • Zabawa ruchowa „Berek – przyjaciel”	

MATERIAŁY I POMOCE: internet, komputer/laptop, koperty, trzy kartoniki z różnymi cyframi dla każdego U., kartoniki z cyframi: 0, 5, 7 dla każdego U.; arkusz szarego papieru z zapisaną liczbą 276.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- wymienia polskich noblistów
- wie, ile lat trwa wiek
- odczytuje i zapisuje liczbę trzycyfrową

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Przywitaj się ze mną”.
U. podchodzą do N. i witają się z nim uśmiechem, gestem, mimiką, ruchem, słowem itp. P2 s. 16–17 ćw. 1
2. Czytanie informacji o wydarzeniach historycznych.
U. oglądają ilustrację w **P2**. Czytają informacje dotyczące wydarzeń z historii Polski. Odpowiadają na pytania N.:
 - Jak ułożono informacje zamieszczone na rysunku?
 - Czym jest według was oś czasu?KĆ2 s. 15 ćw. 1
3. Odczytywanie wyrazów i uzupełnianie zdania.
U. w ciągu liter wykreślają powtarzający się wyraz. Odczytują pozostałe wyrazy (*linia, wydarzenia*) i uzupełniają nimi zdanie. KĆ2 s. 15 ćw. 2
P2 s. 16–17
4. Łączenie wydarzeń z odpowiednim wiekiem.
Na podstawie osi czasu w **P2** U. umieszczają obok każdego wydarzenia nalepkę z odpowiednim wiekiem. Porządkują wydarzenia chronologicznie i wpisują w okienka odpowiednie liczby. P2 s. 16 ćw. 3
5. Szukanie informacji o polskich noblistach.
U. pracują w parach. W dostępnych źródłach szukają informacji o tym, za co Nagrodę Nobla otrzymali Maria Skłodowska-Curie i Henryk Sienkiewicz. Podają nazwisko innego polskiego noblisty.

Maria Skłodowska-Curie Nagrodę Nobla otrzymała po raz pierwszy w 1903 roku w dziedzinie fizyki. Wraz z mężem Piotrem Curie oraz Henrim Becquerelem została uhonorowana za badania nad odkrytym przez Becquerela zjawiskiem promieniotwórczości. Po raz drugi została nagrodzona w 1911 roku w dziedzinie chemii za odkrycie polonu i radu, wydzielenie czystego radu i badanie właściwości pierwiastków promieniotwórczych.
Henryk Sienkiewicz – Nagrodę Nobla otrzymał w 1905 roku w dziedzinie literatury.
Czesław Miłosz – polski noblista nagrodę otrzymał w 1952 roku za całokształt twórczości.
6. Czytanie ciekawostek historycznych.
U. czytają z **P2** informacje o wieku XIX – wieku kultury i nauki. Odpowiadają na pytania N.:
 - Dlaczego XIX w. nazywamy wiekiem kultury i nauki?
 - Jacy sławni ludzie żyli w tym wieku?
 - Jakimi mieli cechy charakteru?
 - Ile lat trwa wiek?P2 s. 16 ćw. 2
7. Dopisywanie nazwisk wielkich Polaków.
U. odczytują informacje, że wiek ma 100 lat. Dopisują nazwiska wielkich Polaków. KĆ2 s. 15 ćw. 3
8. Rysowanie osi czasu.
U. rysują w zeszytach oś czasu. Umieszczają na niej kolorowe kropki symbolizujące ważne wydarzenia z ich życia. Dopisują daty. Wydarzenia zapisują. KĆ2 s. 15 ćw. 4
9. Uzupełnianie tekstu.
U. uzupełniają tekst kolejnymi wyrażeniami z ramki w odpowiedniej formie. W ramki pod wyrażeniami wpisują odpowiednie pytania. W parach sprawdzają poprawność wykonania ćwiczenia. KĆ2 s. 16 ćw. 5
10. Zabawa ruchowa „Berek – przyjaciel”.
U. swobodnie biegają po wyznaczonym przez N. miejscu (korytarz lub sala). Wybrany U. berek stara się schwytać uciekających. Dotknięty U. staje się berkiem. Ratunkiem przed schwytaniem jest znalezienie przyjaciela i utworzenie pary. MP1 s. 54 ćw. 1
11. Odczytywanie liczb trzycyfrowych.
N. zawiesza na tablicy szary papier, na którym zapisana jest liczba 276. Informuje U., że liczba jest zapisana za pomocą trzech cyfr: jest 6 jedności, 7 dziesiątek i są 2 setki. Liczbę 276 czytamy: *dwieście siedemdziesiąt sześć*. U. czytają, co mówi Antek, i odczytują liczby trzycyfrowe.

<p>12. Układanie liczby.
U. wyjmują z kopert trzy kartoniki z różnymi cyframi. Układają z nich dowolną liczbę trzycyfrową. Odczytują tę liczbę. Zmieniają kolejność kartoników z cyframi. Odczytują powstałą liczbę.</p> <p>13. Zapisywanie liczby.
U. zapisują w kratkach liczby według wzoru.</p> <p>14. Układanie liczb trzycyfrowych.
U. czytają wypowiedzi Ani i Wojtka. Przedstawiają liczby, jakie ułożyły dzieci. W parach bawią się podobnie. Swoje liczby zapisują w zeszyście.</p> <p>15. Rysowanie koralików.
U. rysują koraliki tak, żeby przedstawiały liczby zapisane poniżej rysunków.</p> <p>16. Odczytywanie liczb.
U. oglądają rysunki. Głośno odczytują przedstawione na nich liczby.</p> <p>17. Przedstawianie liczby trzycyfrowej w postaci sumy według wzoru.
U. przedstawiają liczby trzycyfrowe w postaci sumy według wzoru.</p> <p>18. Układanie liczb trzycyfrowych.
U. przygotowują kartoniki z cyframi: 0, 5, 7. Układają z nich liczby trzycyfrowe tak, żeby żadna cyfra się nie powtórzyła. U. odczytują te liczby. Wskazują, które liczydło na rysunku pokazuje liczbę 705, a które 750. Uzasadniają swoją odpowiedź.</p> <p>19. Odczytywanie i zapisywanie liczby trzycyfrowej.
U. wybierają jedną dowolną cyfrę. Wskazują, jaką liczbę trzycyfrową można zapisać za jej pomocą. Odczytują tę liczbę. Podają, ile jest liczb trzycyfrowych, które mają setki, dziesiątki i jedności zapisane za pomocą tej samej cyfry.</p> <p>20. Zapisywanie liczb trzycyfrowych.
U. wybierają dwie dowolne cyfry i zapisują w zeszyście za ich pomocą liczby trzycyfrowe. W parach sprawdzają poprawność wykonania ćwiczenia.</p> <p>21. Uzupełnianie grafów.
U. wpisują w kratki liczby zgodnie z podanymi informacjami.</p> <p>22. Zaznaczanie właściwej liczby.
U. czytają treść zagadki matematycznej i zastanawiają się, której liczby dotyczy. Otaczają pętlą właściwą liczbę.</p> <p>23. Praca domowa.
U. zapisują liczby trzycyfrowe.</p>	MP1 s. 54 ćw. 2 MKĆ1 s. 56 ćw. 1 MP1 s. 54 ćw. 3 MKĆ1 s. 56 ćw. 2 MP1 s. 55 ćw. 4 MP1 s. 55 ćw. 5 MP1 s. 55 ćw. 6 MP1 s. 55 ćw. 7 MP1 s. 55 ćw. 8 MKĆ1 s. 56 ćw. 3 MKĆ1 s. 56 ćw. 4 MKĆ1 s. 56 ćw. 5

Temat dnia
48. Pierwszy król Polski / W stadninie koni

Zapis w dzienniku • Układanie hasła z wyrazów napisanych wspak • Czytanie wiersza o Bolesławie Chrobrym • Porównywanie liczb • Porządkowanie liczb trzycyfrowych • Wskazywanie mniejszych liczb w parze • Zapisywanie brakujących cyfr • Ustalanie zasady zapisywania liczb • Uzupełnianie pól liczbami • Rozmowa na temat stadniny koni • Opis wyglądu konia • Zawody związane z końmi • Elementy wyposażenia jeźdźcy i konia • Zabawa ruchowa „Koniki”.

MATERIAŁY I POMOCY: szary papier.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- wie, jakim królem był Bolesław Chrobry
- opisuje wygląd konia
- wymienia przykłady końskiego umaszczenia
- porządkuje liczby trzycyfrowe

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

Przebieg zajęć:

1. Wprowadzenie do zajęć.
N. zawiesza na tablicy na szarym papierze wyrazy. U. układają hasło z wyrazów czytanych wspak.
YZSWREIP LÓRK IKSLOP (PIERWSZY KRÓL POLSKI)
2. Czytanie wiersza Marcina Przewoźniaka „Bolesław Chrobry i cesarz Otto”.
U. samodzielnie czytają wiersz oraz informacje o Bolesławie Chrobrym z rodu Piastów. Odpowiadają na pytania N.:
 - *Czym synem był Bolesław Chrobry?*
 - *Kiedy go koronowano?*
 - *Jakim państwem była Polska za jego panowania?*
 - *Co było jego sukcesem?*
 - *Co było uznaniem dla potęgi polskiego władcy?*

P2 s. 18–19
3. Kolorowanie sylab i odczytywanie hasła.
U. czytają zdania i na podstawie tekstu o Bolesławie Chrobrym w **P2** oceniają, czy są one prawdziwe, czy fałszywe. Kolorują odpowiednie sylaby i odczytują hasło (*Bolesław Chrobry*). Następnie odczytują wyrazy z pozostałych sylab (*Pierwszy król Polski*). Wykorzystują oba hasła, układają z nimi zdanie i zapisują je w zeszytce.

KĆ2 s. 17 ćw. 1
P2 s. 18–19
4. Układanie zdań z rozsypanych wyrazów.
U. z rozsypanych wyrazów układają zdania. Zapisują je. N. przypomina U. o wstawieniu przecinków w odpowiednich miejscach. Znajdują w wierszu z **P2** podobne zdania i głośno je odczytują.

KĆ2 s. 17 ćw. 2
5. Zaznaczanie poprawnych odpowiedzi.
U. czytają zdania. Na podstawie informacji z **P2** o Bolesławie Chrobrym zaznaczają poprawne odpowiedzi.

KĆ2 s. 18 ćw. 3
P2 s. 19
6. Tworzenie wyrazów bliskoznacznych.
U. kolorują odpowiednio pola z sylabami, aby stworzyć wyrazy bliskoznaczne do wyrazu **waleczny**. Zapisują te wyrazy w kolejności alfabetycznej.

KĆ2 s. 18 ćw. 4
7. Rozwiązywanie rebusu.
U. rozwiązują rebus. Odczytują i zapisują hasło (*dawne dzieje naszego kraju*).

KĆ2 s. 18 ćw. 5
8. Rozmowa na temat stadniny koni.
U. czytają w **P2** tekst o stadninie koni. Odpowiadają na pytania N.:
 - *Co to jest stadnina koni?*
 - *Gdzie mieszkają konie?*
 - *Co robią stajenni?*
 - *Kto pielęgnuje i tresuje konie?*
 - *Gdzie ćwiczą konie?*

P2 s. 20
9. Opisywanie wyglądu konia.
U. na podstawie fotografii w **P2** opisują wygląd konia.

P2 s. 20 ćw. 1
10. Zawody i czynności związane z końmi.
U. wymieniają zawody związane z końmi, które zostały wymienione w tekście. Podają przykłady innych zawodów, np.: lekarz weterynarii, dżokej, kowal.

P2 s. 20 ćw. 2
11. Elementy wyposażenia jeźdźcy i konia.
U. na podstawie zdjęć w **P2** wymieniają elementy wyposażenia jeźdźcy i konia.

P2 s. 20–21 ćw. 3
12. Wypisywanie przykładów końskiego umaszczenia.
U., korzystając z dostępnych źródeł informacji, dowiadują się, czym jest maść konia (barwa sierści pokrywającej ciało konia wraz z barwą grzywy i ogona, uwarunkowana genetycznie). Zapisują w zeszytce kilka przykładów końskiego umaszczenia:
 - maść kasztanowata (cisawa): sierść żółtaworuda lub rudobrzęzowa, grzywa i ogon w tym samym odcieniu;

P2 s. 21 ćw. 4

– maść kara: sierść całkowicie czarna, czarna grzywa i czarny ogon; – maść gniada: sierść brązowa, od jasnobrązowej do brunatnej i prawie czarnej, grzywa i ogon czarne.	
13. Wypełnianie diagramu. U. wypełniają diagram. Odczytują i zapisują hasło (<i>jeździec</i>).	KĆ2 s. 19 ćw. 1
14. Kolorowanie koni. U. czytają zamieszczone pod rysunkami nazwy maści, czyli ubarwienia koni. Kończą kolorowanie koni.	KĆ2 s. 19 ćw. 2
15. Zabawa ruchowa „Koniki”. U. „koniki” na czworakach stoją w szeregu na linii startu. Przed nimi w odległości kilkunastu metrów stoi U. „pastuszek”. Gdy „pastuszek” się odwróci tyłem do „koników”, wówczas mogą one na czworakach zbliżyć się do niego. Gdy odwróci się do nich przodem, U. „koniki” zatrzymują się, brykając w miejscu nogami. Wygrywa ten U., który najszybciej dotrze do pastuszka. Zabawę powtarzamy.	
16. Porównywanie liczb. U. przyglądają się rysunkowi. Odczytują liczby i mówią, czym one się od siebie różnią. Uzupełniają i głośno czytają zdanie.	MP1 s. 56 ćw. 1
17. Porządkowanie liczb trzycyfrowych. U. odczytują pary liczb trzycyfrowych. W każdej z nich czytają większą liczbę. Podają, o ile ta liczba jest większa od drugiej.	MP1 s. 56 ćw. 2
18. Wskazywanie mniejszych liczb w parze. U. odczytują pary liczb i w każdej z nich czytają mniejszą liczbę. Uzasadniają swój wybór.	MP1 s. 56 ćw. 3
19. Wskazywanie cyfr. U. czytają liczby i wskazują cyfry, które mogły zostać zastąpione znakami zapytania.	MP1 s. 56 ćw. 4
20. Zapisywanie brakujących cyfr. U. zapisują brakujące cyfry tak, aby nierówności były prawdziwe. W jednej kratce powinna znaleźć się jedna cyfra.	MKĆ1 s. 57 ćw. 1
21. Rozwiązywanie zadania z treścią. U. czytają treść zadania. Wskazują liczby Mateusza i Magdy, które różnią się od siebie dziesiątkami.	MP1 s. 56 ćw. 5
22. Porównywanie liczb. U. czytają liczby i wskazują, o ile różnią się one w każdej parze. Odpowiadają pisemnie w zeszycie według wzoru.	MP1 s. 56 ćw. 6
23. Czytanie liczb. U. przyglądają się rysunkowi. Czytają kolejne liczby, następnie liczbę największą i najmniejszą, a potem liczby mniejsze od 591. Chętni U. wypowiadają się, w jakiej kolejności zapisano liczby w kratkach po lewej i po prawej stronie.	MP1 s. 57 ćw. 7
24. Ustalanie zasady zapisywania liczb. U. czytają liczby. Ustalają zasadę, według której je zapisano. Wymieniają liczby, które zostały zastąpione znakami zapytania.	MP1 s. 57 ćw. 8
25. Wskazywanie najdroższych i najtańszych elementów stroju jeździeckiego. U. przyglądają się elementom stroju jeździeckiego i odczytują ich ceny. Wymieniają elementy stroju od najdroższego do najtańszego.	MP1 s. 57 ćw. 9
26. Dobieranie liczb. U. czytają wypowiedzi dzieci w chmurkach. Dobierają odpowiednią liczbę z ramki do każdego dziecka. Chętni U. odczytują wzrost Romka, Kacpra i Agnieszki.	MP1 s. 57 ćw. 10
27. Wskazywanie liczb. U. przyglądają się liczbom trzycyfrowym, które zostały zachłapane farbami. Najmniejszą liczbę otaczają pętlą i łączą liniami liczby od najmniejszej do największej.	MKĆ1 s. 57 ćw. 2

28. Zapisywanie liczb trzycyfrowych.
U. czytają polecenia i zapisują w kratkach odpowiednie liczby trzycyfrowe. Cyfry w liczbach nie mogą się powtarzać. U. odczytują zapisane liczby.
29. Uzupełnianie pól liczbami.
U. czytają liczby. Zastanawiają się, jakie zasady zastosowano do zapisu liczb. Uzupełniają puste pola właściwymi liczbami.
30. Praca domowa.
U. zapisują w zeszycie informacje o najbliższej stadninie koni.

MKĆ1 s. 57 ćw. 3
MKĆ1 s. 57 ćw. 4
P2 s. 21 ćw. 5

Temat dnia	49. Z kart historii Polski
	Zapis w dzienniku • Czytanie inscenizacji o historii Polski • Pisownia wyrazów z rz • Dodawanie liczb jednocyfrowych do trzycyfrowych • Wykonywanie obliczeń • Uzupełnianie tabel • Obliczenia pieniężne • Wskazywanie cyfr • Rozwiązywanie zadania z treścią • Wydarzenia historyczne w malarstwie • Czytanie informacji o dziele Jana Matejki „Bitwa pod Grunwaldem” • Słuchanie pieśni „Bogurodzica” • Zabawa ruchowo-naśladowcza „Pędzel malarza” • Zabawa ruchowa z chustą animacyjną.

MATERIAŁY I POMOCY: kartonowe miecze, stroje królów i królowej (szaty, korony), chusta animacyjna, internet – nagranie muzyczne „Bogurodzicy”.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- uczy się tekstu roli na pamięć
- opowiada o obrazach historycznych
- zna pisownię wyrazów z **rz**
- dodaje liczby jednocyfrowe do trzycyfrowych

Przebieg zajęć:

- Zabawa na powitanie „Pomachaj i przywitaj się z nami”.
N. prosi, aby wstali i pomachali U., którzy:
 - mają dzisiaj dobry humor,
 - mają na sobie coś czerwonego,
 - zjedli dzisiaj całe śniadanie,
 - są Polakami.
- Czytanie inscenizacji Marcina Przewoźniaka „Wybory superwładcy” o historii Polski.
U. czytają inscenizację z **P2**. N. przydziela role. U. uczą się swoich ról na pamięć i przygotowują przedstawienie, na które zapraszają inne klasy.
- Dopisywanie imion i przydomków władców.
U. na podstawie tekstu z **P2** dopisują imiona i przydomki władców. Wybierają jednego z władców i piszą o nim krótką informację w zeszycie.
- Przedstawienie w malarstwie wydarzeń historycznych.
U. czytają tekst w **P2**. Odpowiadają na pytanie N.: *Co malarze przedstawiają na obrazach historycznych i w jaki sposób to robią?*
- Podkreślanie właściwych odpowiedzi.
U. czytają wyrażenia. Podkreślają te odpowiedzi, które nawiązują do malarstwa historycznego. Wybierają jedno z podkreślonych wyrazów i układają z nim dwa zdania. W zdaniach tych każde wyrażenie musi mieć inną formę. U. zapisują starannie zdania.

P2 s. 22–23
KĆ2 s. 20 ćw. 1
P2 s. 22–23
P2 s. 24 ćw. 1
KĆ2 s. 20 ćw. 2

6. Zabawa ruchowo-naśladowcza „Pędzel malarza” – zabawa w parach.
Jeden U. z pary jest malarzem, drugi – „pędzlem malarza”. Malarz wyciągniętą ręką powoli maluje, wykonując ruchy: z boku na bok, z góry na dół, stawia kropki, maluje wzorki. Druga osoba z pary stoi swobodnie i odwzorowuje ruchy, jakie wykonuje malarz.
7. Czytanie informacji o dziele Jana Matejki.
U. czytają informacje o dziele Matejki „Bitwa pod Grunwaldem” i wskazują na obrazie księcia Witolda oraz mistrza krzyżackiego. P2 s. 24 ćw. 2
8. Słuchanie pieśni „Bogurodzica”.
U. słuchają nagrania pieśni „Bogurodzica” – najstarszej polskiej pieśni religijnej, która pełniła rolę pieśni rycerskiej i częściowo hymnu polskiego.
9. Pisownia wyrazów z **rz**. P2 s. 25
U. czytają tekst legendy „O Piaście i postrzyżynach Siemowita” w P2. Wypisują z tekstu wyrazy:
– z **rz** wymiennym na **r**;
– z zakończeniami **-arz**, **-erz**;
– z **rz** po spółgłoskach: **p, b, t, d, k, g, j, w, ch**;
– z **rz** w wyrazach do zapamiętania.
Wybierają po jednym wyrazie z każdej grupy, układają z nim zdanie i zapisują je w zeszyte.
10. Dopisywanie brakujących wyrazów z **rz**. KĆ2 s. 21 ćw. 3
P2 s. 25
U. na podstawie tekstu legendy w P2 dopisują brakujące wyrazy z **rz**. Podkreślają te wyrazy, w których **rz** stoi po literze oznaczającej spółgłoskę.
11. Dopisywanie wyrazów. KĆ2 s. 21 ćw. 4
U., korzystając ze wzoru, dopisują wyrazy, które uzasadniają pisownię **rz**.
12. Uzupełnianie wyrazów literami. KĆ2 s. 21 ćw. 5
U. czytają wyrazy i uzupełniają je literami: **p, b, t, d, k, g, j, w, ch**. Zwracają uwagę na pisownię tych wyrazów. U. zapamiętują spółgłoski, po których pisze się **rz**.
13. Zabawa ruchowa z chustą animacyjną.
U. stoją wokół chusty i trzymają ją za końce. Wspólnie liczą do trzech, podnosząc chustę jak najwyżej. Na trzy N. wymienia jakiś kolor, a osoby, które go trzymają, zamieniają się miejscami. Gdy N. wypowie słowa: *paleta barw* – wszyscy U. zamieniają się miejscami. Zabawę powtarzamy parę razy.
14. Dodawanie liczb jednocyfrowych do trzycyfrowych. MP1 s. 58 ćw. 1
U. przyglądają się rysunkom i podają, jak można obliczyć podane działania. W zeszyte wykonują działania według wzoru. W parach sprawdzają poprawność wykonania zadania.
15. Wykonywanie obliczeń. MKĆ1 s. 58 ćw. 1
U. wykonują obliczenia. W kratkach zapisują wyniki.
16. Uzupełnianie tabel. MKĆ1 s. 58 ćw. 2
U. czytają liczby, wykonują obliczenia i uzupełniają tabele.
17. Wykonywanie zadania na obliczenia pieniężne. MP1 s. 58 ćw. 2
U. czytają treść zadania i wypowiedzi Kuby i Amelki. Podają kilka możliwych odpowiedzi na pytanie, ile złotych może mieć Kuba, a ile Amelka.
18. Wskazywanie cyfr. MP1 s. 58 ćw. 3
U. czytają działania. Wskazują, jakie cyfry w działaniach zostały zastąpione znakami zapytania.
19. Rozwiązywanie zadania z treścią. MKĆ1 s. 58 ćw. 3
U. czytają treść zadania. Odczytują z tabeli listę polskich rekordzistów w skokach narciarskich. Wykonują polecenia i rozwiązania zapisują w kratkach. U. zadają koleżance lub koledze z ławki trzy pytania dotyczące informacji w tabeli.
20. Praca domowa. P2 s. 24 ćw. 3
U. szukają w różnych źródłach przykładów dzieł reprezentujących malarstwo historyczne.

Temat dnia

50. Świętujemy niepodległość

Zapis w dzienniku • Pogadanka na temat Narodowego Święta Niepodległości • Układanie wyrazów z rozsypanki wyrazowej • Układanie puzzli z widokówek • Zabawa „Prawda czy fałsz?” • Znajomość legend • Spacer po okolicy • Słuchanie wiersza Ryszarda Przymusa „Ojczyzna wolna!” • Odszyfrowanie liter • Wytaczanie tras biegu • Wykonywanie zadań z programowania • Śpiewanie piosenki „Pięknie żyć” • Wskazanie hymnu narodowego • Poznanie taktu ósemkowego • Zabawa ruchowa „Cień”.

MATERIAŁY I POMOCY: dowolne nagranie muzyczne lub bębenek, książka „Legends polskie” Wandy Chotomskiej, dyplomy za wiedzę historyczną, biało-czerwone kokardy, rozsypanki wyrazowe z hasłem **NARODOWE ŚWIĘTO NIEPODLEGŁOŚCI** dla trzech grup U., puzzle z pocztówek, kartki ze zdaniami, nagrania dowolnych piosenek i hymnu polskiego, kartki, kartki z fragmentami legend, CD z nagraniem piosenki „Pięknie żyć”.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- wie, jakie święto obchodzimy 11 listopada
- wie, jakie uroczystości są związane z tym świętem
- wie, że „Mazurek Dąbrowskiego” jest hymnem narodowym
- pracuje w grupie, przestrzegając ustalonych zasad
- poznaje takt ósemkowy

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Witamy się różnymi częściami ciała”.
U. chodzą po klasie w rytm dowolnej muzyki lub bębena, w przerwie witają się według instrukcji N., np: *witają się nasze ręce, nasze kolana, nasze czoła, nasze pięty.*
2. Pogadanka – nawiązanie do Narodowego Święta Niepodległości.
N. opowiada U. o czasach, kiedy Polski nie było na mapie Europy:
Był smutny czas w historii naszej ojczyzny. Trzy mocarstwa: Austria, Prusy i Rosja w 1795 roku podzieliły między sobą nasze państwo i tłumiły wszelkie akty polskości. Chciały Polakom narzucić swoją kulturę, zwyczaje i język. Za mówienie w szkole po polsku dzieci otrzymywały karę, a dorośli trafiali do więzienia. Nasz naród jednak nie poddał się. Po 123 latach niewoli i obcego panowania udało mu się odzyskać swoją ojczyznę. Teraz żyjemy w wolnym kraju. Po drugiej wojnie światowej Dzień Niepodległości obchodzono 22 lipca. Teraz świętujemy odzyskanie niepodległości 11 listopada. Pamiętamy o historycznych wydarzeniach. Główne obchody z udziałem najwyższych władz odbywają się w stolicy kraju – Warszawie – na placu Józefa Piłsudskiego.
3. Układanie wyrazów z rozsypanki wyrazowej.
N. informuje U., że będą pracowali w grupach, i dzieli klasę na trzy zespoły. Każdy zespół otrzymuje rozsypankę wyrazową, z której układa hasło nawiązujące do tematyki zajęć: **NARODOWE ŚWIĘTO NIEPODLEGŁOŚCI**. N. sprawdza poprawność wykonania zadania. Za poprawnie wykonaną pracę U. otrzymują białe-czerwone kokardy.
4. Układanie puzzli z widokówek.
Każdy zespół dostaje od N. pocięte widokówki z charakterystycznymi dla stolicy Polski miejscami, budowlami i pomnikami (np. Zamek Królewski, Grób Nieznanego Żołnierza, Stare Miasto, Pałac Kultury i Nauki). Zespoły układają puzzle. Liderzy zespołów określają, co przedstawiają zdjęcia.

5. Zabawa „Prawda czy fałsz?”.

U. otrzymują kartki z zapisanymi zdaniami. Pracują w tych samych zespołach. Czytają je i określają, czy zdania są prawdziwe, czy fałszywe. Przy prawdziwym zdaniu piszą **P**, a przy fałszywym **F**:

- a) Godłem Polski jest biały orzeł na niebieskim tle.
- b) Nazwa kraju, w którym mieszkam, to Polska.
- c) Narodowe Święto Niepodległości obchodzimy 11 września.
- d) Kraków to obecna stolica Polski.
- e) Mocarstwa, które podzieliły między siebie Polskę w 1795 roku, to: Austria, Prusy i Rosja.
- f) Flaga Polski ma kolory: biały i czerwony.
- g) Przez Warszawę płynie rzeka Odra.

Lider zespołu omawia wszystkie zadania, a N. przyznaje biało-czerwone kokardy.

6. Wskazanie hymnu narodowego.

N. puszcza U. różne nagrania piosenek. Wśród nich jest „Mazurek Dąbrowskiego”. Każdy zespół pisze na kartce, jaki numer w kolejności wysłuchanych utworów miał hymn Polski.

N. sprawdza poprawność wykonania zadania i przyznaje kokardy.

7. Znajomość legend.

Każdy zespół otrzymuje od N. kartki z fragmentami legend Wandy Chotomskiej. Zadaniem U. jest napisanie tytułu legendy.

I legenda

Więc było ich trzech. Lech, Czech i Rus. Bracia. Żyli w słowiańskiej osadzie zagubionej w ogromnych lasach. Tam się urodzili. W środku wielkiej kniei. W gęstwinie nieprzebytej puszczy. Nieprzebyta – bo nie było człowieka, który by ją całą przebył, przedarł się przez gąszcz krzewów, chruśniaki i maliniaki, pokonał omszałe pnie zwalonych drzew i zieloną ścianę tych, które koronami sięgały nieba – sosen i świerków, buków, jaworów i dębów.

(Wanda Chotomska „Legenda o Lechu, Czechu i Rusie”)

II legenda

Przed laty, przed wielu laty w lochach średniowiecznej Warszawy żył straszny potwór – Bazyli-szek. Był wielki, ogromny, miał ciało pokryte łuską, grubym zrogowaciałym pancerzem łuski, skrzydła jak nietoperz, ogon jak krokodyl, łapy zakończone szponami i takie oczy, że na kogo tylko spojrzał, ten od razu zamieniał się w kamień.

(Wanda Chotomska „Legenda o Bazyliisku”)

III legenda

Oprócz owiec zaczęły ginąć dziewczyny – w grocie pod wawelskim wzgórzem zamieszkał smok. Nie wiadomo, skąd się tam wziął. Jedni mówili, że z gór Wisłą przyplynał, inni, że z dołu, z piekielnych czeluści, podziemnymi lochami na wierzch się wygramolił. W grocie siedzi, ogniem zionie i jak tylko obok groty pojawi się jakaś panna – to już po niej. Ludzi ogarnął strach.

(Wanda Chotomska „Legenda o Smoku ze Smoczej Jamy”)

Za poprawne odpowiedzi U. otrzymują kokardy. Po skończone pracy grupowej N. przyznaje każdemu zespołowi nagrodę, np. dyplomy za wiedzę historyczną.

8. Spacer po okolicy.

N. zadaje U. pytania:

- Jakie znacze symbole narodowe?
- Gdzie możemy je zobaczyć?

U. wymieniają symbole narodowe: godło – wizerunek Orła Białego, białoczerwona flaga i hymn – „Mazurek Dąbrowskiego”. U. wraz z N. spacerują po ulicach miasta, szukając symboli narodowych. Udają się np. pod budynki publiczne, jednostkę wojskową.

9. Słuchanie wiersza Ryszarda Przymusa „Ojczyzna wolna!”.

U. słuchają wiersza czytanego przez N.

Ryszard Przymus
Ojczyzna wolna!

Ojczyzna wolna, znowu wolna!
 Tak bije serce, huczą skronie!
 A Biały Orzeł w słońcu kwiatów
 przyleciał, by Go ująć w dłonie.

Zawsze był z nami – ptak wspinały,
 choć czasem ktoś odszedł daleko...
 Bronił tej ziemi, bo ją kochał
 sercem pokoleń już od wieków.

Dziś w całej Polsce brzmi Mazurek...
 Dzisiaj radości kanonada!
 Witamy wszyscy Niepodległość
 i Jedenasty Listopada...

Po wysłuchaniu wiersza U. odpowiadają na pytania N.:

- *Jaki nastrój wywołuje ten wiersz?*
- *Z czego cieszą się Polacy?*
- *Co brzmi w całej Polsce?*
- *Co witają Polacy?*

10. Odszyfrowanie liter.

 U. odszyfrowują litery i uzupełniają tekst właściwymi wyrazami. (Szczegółowe omówienie *Lekcji programowania* znajduje się w poradniku na s. 142–144, scenariusz 3).

11. Wytaczanie trasy biegu.

 U. oglądają plan parku, w którym ma się odbyć Bieg Niepodległości. Zaznaczają na planie trasę biegu dla dorosłych według programu. Wytaczają i zaznaczają na planie trasę dla dzieci. Określają miejsce startu i mety. Uwzględniają warunki podane w tabeli. Piszą program. (Szczegółowe omówienie *Lekcji programowania* znajduje się w poradniku na s. 142–144, scenariusz 3).

12. Zabawa ruchowa „Cień”.

U. dobierają się parami i swobodnie biegają po wyznaczonym przez N. terenie (korytarz, sala, boisko). Jeden U. z pary, biegnąc, wykonuje dowolne ruchy (skoki na jednej nodze, zmienia kierunek biegu, skoki obunóż itp.), drugi U. naśladuje te ruchy i biega za partnerem jak cień.

13. Wprowadzenie taktu ósemkowego.

 N. wprowadza takt ósemkowy. U. oglądają zapis nutowy w metrum **3/8**. Przeliczają, ile ćwierćnut, ósemek i szesnastek mieści się w takcie ósemkowym. Wskazują te wartości nut, które nie mieszczą się w takcie ósemkowym.

14. Kończenie taktów według wzoru.

U. kończą odpowiednio takty ósemkowe.

15. Stawianie kreski taktowej.

U. stawiają na pięcioliniach kreski taktowe w odpowiednich miejscach.

16. Śpiewanie piosenki „Pięknie żyć”.

U. powtarzają tekst piosenki „Pięknie żyć”. N. włącza nagranie. U. śpiewają piosenkę.

KĆ2 s. 22 ćw. 1
KĆ2 s. 22–23 ćw. 2
P2 s. 103 ćw. 1, 2
KĆ2 s. 93 ćw. 1, 2
KĆ2 s. 93 ćw. 3
**KĆ2 s. 95
CD**

TEMAT TYGODNIA: 11. JAK TAM ZDRÓWKO?

Temat dnia	51. Jesienne hartowanie
Zapis w dzienniku • Czytanie tekstu z pamiętnika • Określanie rodzajów rzeczownika i przymiotnika • Wskazywanie przymiotników • Dodawanie liczb dwucyfrowych do trzycyfrowych • Rozwiązywanie zadania z treścią • Wykonywanie obliczeń • Obliczenia czasowe • Czytanie informacji o Kaszubach • Słuchanie przyspiewek kaszubskich • Zabawa ruchowa „Piłka parzy”.	

MATERIAŁY I POMOCY: mapa Polski, piłki, internet – nagrania muzyczne z ludowymi piosenkami kaszubskimi, instrumenty muzyczne (tamburyno, kołatki, dzwonki chromatyczne), piłki.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- wie, co to jest hartowanie organizmu
- wie, jak można spędzać czas na Kaszubach
- dodaje liczby dwucyfrowe do trzycyfrowych i oblicza ich sumę

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie z piosenką.

U. witają się zabawą „Bądź wśród nas” – śpiewaną na melodię „Panie Janie”. U. ustawiają się parami, twarzami do siebie i śpiewają:

Witaj... (imię). Witaj... (imię). (U. podają sobie dłonie)

Jak się masz? Jak się masz? (poklepują się po plecach)

Wszyscy się bawimy. (machają do siebie)

Wszyscy cię lubimy. (układają ręce na sercu)

Bądź wśród nas, bądź wśród nas! (składają sobie ukłon w parach)

Zmiana w parach – U. przechodzą do osoby stojącej obok i zabawa trwa dalej, aż wszyscy przywitają się ze sobą.

P2 s. 26–27 ćw. 1

2. Czytanie tekstu z pamiętnika.

U. czytają kartkę z pamiętnika z **P2**. Odpowiadają na pytanie N.: *Co wymyśliła mama?*.

P2 s. 26–27 ćw. 2

3. Rozmowa o sposobach dbania o zdrowie.

U. w swobodnej rozmowie wyjaśniają, co to jest hartowanie organizmu. Oglądają ilustracje z **P2**. Opowiadają o tym, jak postacie z ilustracji dbają o zdrowie, a także o tym, jak o zdrowie dbają U. i ich najbliżsi.

KC2 s. 24 ćw. 1

4. Odczytywanie i zapisywanie hasła.

U. zbierają sylaby. Odczytują z nich i zapisują hasło (*rodzinne hartowanie*).

KC2 s. 24 ćw. 2

5. Łączenie liniami części zdań.

U. na podstawie tekstu z pamiętnika z **P2** łączą liniami odpowiednie części zdań.

P2 s. 26

6. Uzupełnianie przysłowia.

U. wpisują w okienka litery tworzące nazwy zwierząt pokazanych na zdjęciach. Odczytują kolejno litery z oznaczonych pól i uzupełniają hasłem (*zdrowie*) przysłowie. Wyjaśniają, jak je rozumieją.

KC2 s. 24 ćw. 3

7. Określanie rodzajów rzeczowników.

U. czytają informację z **P2** o rodzajach rzeczownika i przymiotnika. Określają rodzaj każdego z rzeczowników: *park, herbata, hartowanie, maliny*.

P2 s. 27 ćw. 3

8. Wskazywanie przymiotników. U. wskazują przymiotniki w podanych wyrażeniach i mówią, na jakie pytanie odpowiada każdy z tych przymiotników.	P2 s. 27 ćw. 4
9. Uzupełnianie nazwy rodzajów rzeczownika i przymiotnika. U. wycinają z „Wycinanki” przymiotniki i przyklejają je w odpowiednich miejscach. Uzupełniają nazwy rodzajów rzeczownika i przymiotnika w liczbie pojedynczej.	KĆ2 s. 25 ćw. 4
10. Skreślanie niepotrzebnych wyrazów. U. czytają tekst. Skreślają niepotrzebne wyrazy. Czytają poprawiony tekst. Przepisują do zeszytu przymiotniki z poprawionego tekstu. Podkreślają zieloną kredką przymiotniki w liczbie pojedynczej, a pomarańczową – w liczbie mnogiej.	KĆ2 s. 25 ćw. 5
11. Uzupełnianie zdania. U. przyglądają się zdjęciom owoców i warzyw. Podają ich nazwy. Dzieli nazwy na sylaby. Wybierają sylaby wskazane przez liczby, tworzą z nich wyraz (<i>witaminy</i>) i uzupełniają nim zdanie.	KĆ2 s. 25 ćw. 6
12. Czytanie informacji o Kaszubach. U. czytają informację o Kaszubach. Wskazują na mapie Polski Kaszuby i Mierzeję Helską.	P2 s. 28 ćw. 1
13. Rozmowa na temat Kaszub. U. na podstawie informacji z P2 i innych źródeł rozmawiają o tym, w jaki sposób można spędzać czas na Kaszubach i czym Kaszubi wyróżniają się spośród innych Polaków.	P2 s. 28 ćw. 2 P2 s. 29 ćw. 4
14. Przygotowanie informacji turystycznej na temat Kaszub. N. dzieli U. na kilkuosobowe zespoły. Każdy zespół przygotowuje informację zachęcającą do odwiedzenia Kaszub. U. zapisują informację w zeszycie i ozdabiają ją wzorami kaszubskimi. Lider zespołu odczytuje zapisaną przez zespół informację.	P2 s. 29 ćw. 5
15. Słuchanie ludowych piosenek kaszubskich. N. włącza nagrania ludowych piosenek kaszubskich. U. słuchają i próbują wystukiwać rytm piosenek na różnych instrumentach muzycznych (tamburyno, kołatki, dzwonki chromatyczne).	KĆ2 s. 26 ćw. 7 P2 s. 28–29
16. Zaznaczanie poprawnych odpowiedzi. U. czytają tekst i oglądają ilustracje. Na podstawie informacji z P2 zaznaczają poprawne odpowiedzi. Sprawdzają w parach poprawność wykonania pracy.	
17. Zabawa ruchowa „Piłka parzy”. U. ustawiają się w szeregu na końcowej linii miejsca wyznaczonego przez N. Na sygnał biegną do N., który rzuca im pod nogi piłki. U. przeskakują je w biegu tak, aby ich nie dotknąć i nie „sparzyć się”. Ten U., którego dotknie piłka, odpada z dalszej zabawy.	MP1 s. 59 ćw. 1
18. Dodawanie liczb dwucyfrowych do trzycyfrowych. U. obliczają działania według wzoru. Głośno czytają wyniki.	MP1 s. 59 ćw. 2
19. Rozwiązywanie zadania z treścią. U. czytają treść zadania. Szukają danych. Obliczają, ile kilometrów przeszła z kijkami babcia w listopadzie. Czytają sposób obliczania chłopca i dziewczynki. Oba sposoby i odpowiedź zapisują w zeszycie.	MKĆ1 s. 59 ćw. 1 MP1 s. 59
20. Wykonywanie obliczeń. U. obliczają sumy liczb, wykorzystując sposoby liczenia przedstawione w MP1.	MKĆ1 s. 59 ćw. 2
21. Wpisywanie cyfr. U. czytają działania. W kratki wpisują takie cyfry, aby działania były poprawne.	MP1 s. 59 ćw. 3
22. Wskazywanie liczb. U. czytają liczby w tabelach. Podają liczby, które powinny znaleźć się w tabelach zamiast znaków zapytania.	MKĆ1 s. 59 ćw. 3
23. Wypełnianie pól liczbami. U. czytają liczby i szukają zasady, zgodnie z którą wypełniają puste pola poprawnymi liczbami.	MP1 s. 59 ćw. 4
24. Obliczanie sum. U. przepisują działania do zeszytu i obliczają wyniki. Podkreślają największą sumę na czerwono, a najmniejszą – na niebiesko.	

25. Otaczanie liczb pętlami.
U. otaczają czerwoną pętlą w tabeli te pary liczb, których suma wynosi 237, a niebieską te pary, których suma jest równa 566.
26. Rozwiązywanie zadania nietypowego.
U. czytają treść zadania. Szukają danych. Obliczają czas podróży z Krakowa do Doliny Kościeliskiej. Obliczenia zapisują w kratkach. Podkreślają właściwą odpowiedź **TAK** lub **NIE**.
27. Praca domowa.
U. przygotowują wypowiedzi na temat Kaszub. Szukają legendy o powstaniu tej krainy.

MKĆ1 s. 59 ćw. 4
MKĆ1 s. 59 ćw. 5
P2 s. 28 ćw. 3

Temat dnia	52. U lekarza
Zapis w dzienniku • Rozpoznawanie choroby • Wyjaśnianie znaczenia słów • Rozmowa na temat pomocy lekarskiej • Dodawanie liczb trzycyfrowych • Obliczanie działań • Uzupełnianie pustych pól liczbami • Wpisywanie cyfr • Rozwiązywanie zadań z treścią • Szukanie drogi w labiryncie • Zabawa ruchowa „Lawina”	

MATERIAŁY I POMOCY: kolorowe szarfy, słownik języka polskiego, słownik frazeologiczny.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- wie, jakie mogą być objawy choroby
- zna znaczenie słów: *kuracja* i *diagnoza*
- wie, jaki uraz wymaga interwencji lekarza

Przebieg zajęć:

- Zabawa na powitanie.
N. pisze na tablicy wyraz **lekarz**. U. podają wyrazy, które kojarzą im się z podanym hasłem, np.: *choroba, lekarstwo, zastrzyki, antybiotyk, przychodnia, gorączka, recepta*.
- Rozpoznawanie choroby.
U. oglądają mapę myśli. Odpowiadają na pytania N.:
 - *Jakie mogą być objawy choroby?*
 - *Jakich znacie lekarzy specjalistów i w jakich sytuacjach trafiamy pod ich opiekę?*
- Wyjaśnianie znaczenia słów.
U. korzystają ze słownika języka polskiego i wyjaśniają, czym są *diagnoza* i *kuracja*.
- Rozmowa na temat pomocy lekarskiej.
U. siedzą w kręgu. W swobodnej rozmowie wyjaśniają, w jakich sytuacjach kontaktujemy się z pogotowiem ratunkowym, jakie informacje należy wtedy podać, czy każdy uraz wymaga interwencji lekarza. U. podają przykłady i uzasadniają swoje wypowiedzi.
- Czytanie wiersza Jana Brzechwy „Żaba”.
U. czytają wiersz i odpowiadają na pytania: *Dlaczego żaba przyszła do doktora?, Jakie zalecenia dostała żaba?* U. odpowiedzi starannie zapisują w liniaturze. Podkreślają w wierszu fragment, który opowiada o tym, jak zakończyła się kuracja żaby. Otaczają pętlą końcową wypowiedź doktora. Szukają w słowniku frazeologicznym, co oznacza powiedzenie: *Nie uszło jej to na sucho* (poniesie konsekwencje, nie uniknie przykrych następstw).
- Łączenie wypowiedzi dzieci z nazwami specjalistów.
U. czytają wypowiedzi dzieci. Na podstawie mapy myśli z **P2** umieszczają przy wypowiedziach nalepki z nazwami specjalistów, do których powinny się udać dzieci.

P2 s. 30–31 ćw. 1, 2
P2 s. 30 ćw. 3
P2 s. 31 ćw. 4, 5
KĆ2 s. 27 ćw. 1
**KĆ2 s. 28 ćw. 2
P2 s. 30–31**

7. Odczytywanie hasła. U. czytają wyrazy. Kolorują na zielono pola z wyrazami, które należą do jednej rodziny. Odczytują hasło (<i>LEK</i>).	KĆ2 s. 28 ćw. 3
8. Łączenie rzeczowników z odpowiednimi przymiotnikami. U. czytają rzeczowniki i przymiotniki. Łączą liniami rzeczowniki z odpowiednimi przymiotnikami. Przepisują pary wyrazów do zeszytu i określają rodzaj każdej z nich.	KĆ2 s. 28 ćw. 4
9. Zabawa ruchowa „Lawina”. U. stoją w luźnej gromadce na wyznaczonym przez N. terenie (korytarz, sala, boisko). Na sygnał N. U., który oznaczony jest szarfą, stara się schwytać innych U., rozpoczynając „lawinę”. Schwytywany U. wkłada szarfę i pomaga w chwytaniu pozostałych. U. w szarfach przybywa, a uciekającym jest coraz trudniej. Zabawę powtarzamy parę razy.	
10. Dodawanie liczb trzycyfrowych. U. oglądają sposób obliczania sum liczb 275 i 312 przez Hanię i Wojtkę. Oba sposoby razem z grafami przepisują do zeszytu.	MP1 s. 60 ćw. 1
11. Obliczanie działań. U. przepisują działania do zeszytu i obliczają wybranym sposobem.	MP1 s. 60 ćw. 2
12. Obliczanie sum. U. obliczają wyniki działań, wykorzystując sposoby liczenia przedstawione w MP1 .	MKĆ1 s. 60 ćw. 1 MP1 s. 60
13. Obliczanie działań. U. obliczają działania w zeszycie. W parach sprawdzają poprawność wykonania działań. Błędne wyniki skreślają, a przy właściwych stawiają znak ✓.	MKĆ1 s. 60 ćw. 2
14. Uzupełnianie pustych pól liczbami. U. czytają liczby. W puste pola wpisują liczby według zaobserwowanej zasady.	MKĆ1 s. 60 ćw. 3
15. Wpisywanie cyfr. U. wpisują w kratki takie cyfry, aby działania były poprawne. Podkreślają działania, w których istnieje więcej niż jeden sposób uzupełnienia liczb.	MKĆ1 s. 60 ćw. 4
16. Rozwiązywanie zadań z treścią. U. czytają treści zadań. Szukają danych. Za każdym razem wskazują właściwą odpowiedź A , B lub C . Obliczenia i odpowiedzi zapisują w zeszycie.	MP1 s. 60 ćw. 3
17. Szukanie drogi w labiryncie. U. czytają instrukcję poruszania się w labiryncie liczbowym. Szukają właściwej drogi i ją zaznaczają.	MKĆ1 s. 61 ćw. 8
18. Praca domowa. U. rozwiązują zadania z treścią.	MKĆ1 s. 61 ćw. 5, 6, 7

Temat dnia	53. Potrafię pomóc
Zapis w dzienniku • Czytanie informacji o pierwszej pomocy medycznej • Odczytanie hasła z liter • Scenki dramatowe o pierwszej pomocy • Dodawanie liczb • Rozwiązywanie zadań z treścią • Obliczanie różnicy temperatur • Oglądanie zawartości apteczki szkolnej • Wykonanie plakatu z numerami alarmowymi • Zabawa ruchowa „Na ratunek”.	

MATERIAŁY I POMOCY: duży arkusz papieru, farby, kubek na wodę, pędzelek, kredki pastelowe, apteczka szkolna, kartoniki z działaniami, kartki z nazwami służb ratunkowych, rekwizyty do scenek dramatycznych.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- wie, w jaki sposób udzielić pierwszej pomocy medycznej
- zna zawartość apteczki szkolnej i wie, do czego służą znajdujące się w niej przedmioty
- bierze udział w scenkach dramatycznych

Przebieg zajęć:

1. Wprowadzenie do zajęć – odczytanie hasła z liter.

N. zawiesza na tablicy kartoniki z działaniami na obliczanie sum i różnic. U. zapisują je w zeszytach i obliczają działania. Przyporządkowane do liczb litery U. układają według malejących wyników.

$50 + 20 = 70$	A	$60 + 25 = 85$	T	$30 - 10 = 20$	M	$20 - 10 = 10$	Ó
$10 + 15 = 25$	O	$40 + 10 = 50$	F	$70 - 30 = 40$	I	$100 - 100 = 0$	C
$80 + 0 = 80$	R	$10 + 25 = 35$	E	$40 - 10 = 30$	P	$20 + 75 = 95$	O
$90 + 10 = 100$	P						

U. odczytują hasło (**POTRAFIĘ POMÓC**). N. wyjaśnia, że taki będzie temat lekcji.

2. Czytanie informacji o pierwszej pomocy medycznej

U. czytają informacje z **P2** na temat udzielania pierwszej pomocy. Odpowiadają na pytanie N.: *Jak można pomóc koledze, który stukł kolano i otarł dłonie?*

P2 s. 32–33 ćw. 1

3. Odgrywanie scenek dramatycznych.

N. dzieli U. na kilkusobowe grupy. Każda grupa przedstawia jedną ze scenek udzielania pierwszej pomocy w sytuacjach przedstawionych w **P2**. U. do scenek przygotowują odpowiednie rekwizyty. Korzystają z apteczki szkolnej.

P2 s. 32–33 ćw. 2

4. Oglądanie zawartości szkolnej apteczki.

U. siedzą w kręgu. N. pokazuje U. zawartość szkolnej apteczki. U. wymieniają, co się w niej znajduje i do czego służą te przedmioty. W swobodnej rozmowie U. wyjaśniają, w jakich wypadkach należy od razu wezwać pomoc medyczną.

P2 s. 33 ćw. 3, 4

5. Kolorowanie przedmiotów.

U. odnajdują wśród płataniny linii siedem przedmiotów, które powinny się znajdować w apteczce. Kolorują je i zapisują w zeszycie nazwy co najmniej czterech z nich.

KĆ2 s. 29 ćw. 1

6. Zaznaczanie właściwych odpowiedzi.

U. czytają uważnie teksty. Zaznaczają imiona dzieci, które wiedziały, jak poprawnie udzielić pierwszej pomocy.

KĆ2 s. 29 ćw. 2

7. Tworzenie wyrazów.

U. tworzą wyrazy z sylab w tym samym kolorze. Dobierają je do rzeczowników i zapisują w pierwszej kolumnie. W trzeciej kolumnie dopisują przymiotniki o znaczeniu przeciwnym. U. wybierają dwa wyrażenia, układają z nimi zdania i zapisują je w zeszycie.

KĆ2 s. 30 ćw. 3

8. Przepisywanie wyrazów.

W każdej ramce U. szukają przymiotników w liczbie pojedynczej i je podkreślają. Przepisują te wyrazy. Do każdego przymiotnika dopisują odpowiednie pytanie i nazwę rodzaju. U. do przymiotnika w liczbie mnogiej, który ma taką samą formę jak w liczbie pojedynczej, dopasowują dowolny rzeczownik w liczbie pojedynczej i mnogiej. Zapisują w zeszycie zdania z obiema parami wyrazów.

KĆ2 s. 30 ćw. 4

9. Wykonanie plakatu.

U. przypominają sobie numery alarmowe. Wykonują wspólnie duży plakat na temat pierwszej pomocy. Umieszczają na nim kolorowe numery alarmowe. Po wykonanej pracy N. zawiesza plakat w widocznym miejscu w klasie.

P2 s. 33 ćw. 5

10. Zabawa ruchowa „Na ratunek”.

U. siedzą na krzesłkach w kręgu. Losują kartki z nazwami służb ratunkowych, według których zostają podzieleni na grupy: **pogotowie, policja, straż pożarna**. N. prosi, aby U. dokładnie zapamiętali, do jakiej służby zostali przydzieleni. Następnie rozpoczyna zabawę – podaje nazwę służby ratunkowej. U. przypisani do tej służby „wyjeżdżają” na wezwanie (zamieniają się miejscami), pozostali U. siedzą. Sytuacja powtarza się analogicznie dla poszczególnych służb ratunkowych. Na hasło: **112** (europejski numer alarmowy) – wszyscy uczestnicy zabawy zamieniają się krzesłkami.

11. Wskazywanie odpowiedniej liczby.

U. wskazują poprawne liczby według przeczytanych instrukcji.

12. Wyszukiwanie liczb.

U. w ciągu cyfr wyszukują pięć liczb trzycyfrowych tak, aby suma liczb w rzędzie setek, dziesiątek i jedności była równa 4. Liczby te zapisują w zeszytach.

13. Wskazywanie większej liczby.

U. odczytują pary liczb. W każdej parze wskazują większą liczbę. Głośno odczytują tę liczbę.

14. Zamiana dekagramów na gramy.

U. zamieniają dekagramy na gramy i głośno odczytują wyniki.

15. Odczytywanie liczb.

U. odczytują liczby w kolejności od największej do najmniejszej.

16. Wykonywanie obliczeń.

U. wykonują obliczenia w pamięci. W parach sprawdzają poprawność wykonania działań.

17. Wskazywanie banknotów.

U. czytają kwoty. Podają, jakimi banknotami można wypłacić podane kwoty tak, aby użyć tylu banknotów, ile jest prostokątów.

18. Wstawianie znaków matematycznych.

U. głośno mówią, jakie znaki należy wstawić między działaniami: $<$, $>$ czy $=$.

19. Wykonywanie obliczeń.

U. liczą w pamięci. W parach sprawdzają wyniki.

20. Dodawanie liczb.

U. obliczają sumy liczb i wpisują rozwiązania. Głośno odczytują wyniki.

21. Skreślanie nieprawdziwych zdań.

U. czytają zdania. Skreślają zdania nieprawdziwe.

22. Rozwiązywanie zadań na obliczenia wagowe.

U. czytają treści zadań. Szukają danych. Obliczają, ile waży baton z opakowaniem oraz ile waży jogurt z opakowaniem. Obliczenia zapisują w kratkach.

23. Rozwiązywanie zadań z treścią.

U. czytają treść zadań. Szukają danych. Obliczają, ile ciasteczek upiekła mama oraz ile dekagramów ciasteczek jest w pudełku. Obliczenia i odpowiedzi zapisują w zeszytach.

24. Obliczanie temperatury.

U. czytają treść zadania. Obliczają różnicę między temperaturą rano a temperaturą wieczorem. Obliczenia i odpowiedź zapisują w zeszytach.

25. Łączenie liczb.

U. łączą strzałkami liczby od najmniejszej do największej, wiedząc, że każda liczba jest trzycyfrowa i występuje tylko jeden raz.

26. Praca domowa.

U. obliczają różnicę temperatur.

MP1 s. 61 ćw. 1
MP1 s. 61 ćw. 2
MP1 s. 61 ćw. 3
MP1 s. 61 ćw. 4
MP1 s. 61 ćw. 5
MP1 s. 61 ćw. 6
MP1 s. 62 ćw. 7
MP1 s. 62 ćw. 8
MP1 s. 62 ćw. 9
MP1 s. 62 ćw. 10
MKĆ1 s. 62 ćw. 1
MKĆ1 s. 62 ćw. 2
MKĆ1 s. 62 ćw. 3, 4
MP1 s. 62 ćw. 11, 12
MP1 s. 62 ćw. 13
MKĆ1 s. 62 ćw. 6
MKĆ1 s. 62 ćw. 5

Temat dnia
54. Cykl wychowawczy – Zły dzień

Zapis w dzienniku • Słuchanie opowiadania Zofii Staneckiej „Zły dzień” • Czytanie wiersza „Tup, łup!” Elizy Piotrowskiej • Rozwiązywanie rebusu • Odczytywanie i zapisywanie hasła • Dodawanie i odejmowanie liczb • Rysowanie grafów do podanych działań • Granie w grę matematyczną • Sposoby na rozładowanie złości • Rozmowa w kręgu na temat złych emocji • Wykonanie mapy myśli • Wykonanie zabawki na rozładowanie złości • Zabawa ruchowa „Niteczka”.

MATERIAŁY I POMOCY: lejki, kolorowe balony, wybrane składniki do wypełnienia balonów (kasza, cukier, mąka, groch, fasola lub drobne monety), flamastry, wełna, arkusz szarego papieru.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- zna sposoby rozładowania złych emocji
- przygotowuje mapę myśli na temat sposobów rozładowania złości
- rozwiązuje zadanie tekstowe
- umie obliczać wyniki dodawania i odejmowania

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Coś miłego”.
N. dzieli U. na dwie grupy. Zabawa polega na tym, że osoba z jednej grupy mówi coś miłego o osobie z drugiej grupy.
2. Słuchanie opowiadania „Zły dzień” Zofii Staneckiej.
Po wysłuchaniu opowiadania U. odpowiadają na pytanie N.: *Jak zachowywała się pani po rozpoczęciu zajęć i co było przyczyną jej złości?*
3. Czytanie wiersza Elizy Piotrowskiej „Tup, łup!”.
U. czytają wiersz z odpowiednią intonacją. Otaczają w nim pętlami wykrzykniki i pytańniki. Podkreślają w tekście wiersza czasowniki, które odpowiadają na pytanie: *Co robi złość?*. Otaczają pętlą zwrotkę, w której autorka podaje sposoby na pozbycie się złości. Przepisują ją starannie do zeszytu. Podkreślają czasowniki w formie osobowej.
4. Rozwiązywanie rebusu.
U. rozwiązują rebus. Odczytują hasło (*złość piękności szkodzi*) i zapisują je w zeszycie. W swobodnej rozmowie tłumaczą, jak to hasło rozumieją.
5. Odczytywanie i zapisywanie hasła.
Na podstawie tekstu w **P2** U. kolorują ramki z sylabami przy poprawnych odpowiedziach. Odczytują z nich i zapisują hasło (*mów o uczuciach*).
6. Sposoby rozładowania złości.
U. wskazują w tekście „Zły dzień” fragment mówiący o sposobach na rozładowanie złości. Chętni U. czytają ten fragment.
7. Otaczanie pętlami nazw uczuć.
U. czytają wyrazy. Otaczają pętlami nazwy uczuć.
8. Zapisywanie nazw uczuć.
U. oglądają obrazki. Przerysowują je do zeszytu i przy każdym rysunku zapisują nazwy uczuć, które mogą je symbolizować.
9. Rozmowa w kręgu na temat złych emocji.
U. siedzą w kręgu. W swobodnej rozmowie opowiadają o tym, jak złość wpływa na innych ludzi, jak mogą poczuć się w takiej sytuacji. U. podają przykłady radzenia sobie ze złością.

P2 s. 34–35 ćw. 1

KĆ2 s. 31 ćw. 1

KĆ2 s. 31 ćw. 2

KĆ2 s. 32 ćw. 3
P2 s. 34–35

P2 s. 35 ćw. 2

KĆ2 s. 32 ćw. 4

KĆ2 s. 32 ćw. 5

P2 s. 35 ćw. 3, 4

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

10. Wykonanie zabawki na rozładowanie złości.
U. za pomocą lejków napełniają balony wybranym składnikiem (kaszą, cukrem, mąką, grochem, fasolą, drobnymi monetami). Po napełnieniu balonów, zawiązują je i ozdabiają – malują mazakami, przyklejają wełnę lub gotowe elementy dekoracyjne. Po skończonej pracy U. przez parę minut ugniatają zabawkę w dowolny sposób.
11. Wykonanie mapy myśli.
U. odpowiadają na pytania N. odnoszące się do opowiadania z **P2**:
 - Czy opisany w opowiadaniu dzień był naprawdę zły i niepotrzebny?
 - Czego dowiedzieli się uczniowie?
 U. wspólnie wykonują mapę myśli pt. „Sposoby na rozładowanie złości”. Propozycje U. zapisują na arkuszu szarego papieru, który N. zawiesza na tablicy.
12. Zabawa ruchowa „Niteczka”.
U. stoją w kręgu i trzymają się za ręce. N. tworzy węzeł i mówi słowa: *Nitko, nitko, hej, niteczko*. U. chodzą w kółko, aż nawiną się na szpulkę jak nitka. Na koniec zabawy należy węzeł rozplątać, nie puszczając rąk. Pierwszy wychodzi prowadzący. Zabawę możemy powtarzać, zmieniając kolejność U. w tworzeniu węzła.
13. Dodawanie liczb.
U. wykonują obliczenia według wzoru. Korzystają z metody doliczania. Obliczenia zapisują w zeszyte.
14. Dodawanie i odejmowanie liczb.
U. wykonują obliczenia w kratkach. Mogą posłużyć się metodą doliczania.
15. Wskazywanie liczb.
U. odszyfrowują, jakie liczby kryją się pod każdą figurą geometryczną. Wpisują w kratki odpowiednie liczby, a w okienka właściwe znaki: $<$, $>$ lub $=$.
16. Rozwiązywanie zadania na obliczenia pieniężne.
U. czytają treść zadania. Szukają danych. Obliczają, ile złotych Maja zapłaciła za zakupy. Obliczenia i odpowiedź zapisują w zeszyte.
17. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania. Szukają danych. Obliczają w zeszyte, ile kilogramów makulatury zebrały razem dwie klasy. Odpowiedź zapisują w zeszyte.
18. Rysowanie grafów do zadań.
U. przyglądają się, w jaki sposób przedstawiono na grafie odejmowanie. Podają wynik działania. W zeszyte rysują grafy do podanych działań i obliczają wyniki.
19. Znalezienie liczb na grafach.
U. wykonują działania na grafach. W miejsca znaków zapytania podają właściwe liczby.
20. Zapisywanie działań na odejmowanie.
U. do każdego dodawania zapisują po dwa działania odejmowania według wzoru.
21. Gra matematyczna.
U. czytają instrukcję gry matematycznej i zgodnie z nią grają w parach. Uzupełniają przykład z ćwiczenia. W parach rozmawiają, czy Ewa w swoim ruchu mogła wybrać lepszą liczbę.
22. Obliczanie wyników według wzoru.
U. przepisują do zeszytów działania na dodawanie liczby dwucyfrowej do dwucyfrowej. Obliczają wyniki według podanego wzoru.
23. Obliczanie wyników według wzoru.
U. przepisują do zeszytów działania na odejmowanie liczby dwucyfrowej od trzycyfrowej. Obliczają wyniki według podanego wzoru.
24. Zastępowanie liczbami znaków zapytania.
U. wskazują, jakie liczby na grafach zostały zastąpione znakami zapytania.
25. Praca domowa.
U. uczą się wiersza „Tup, łup!” na pamięć. N. daje U. kilka dni na nauczanie się wiersza.

P2 s. 34–35 ćw. 5, 6
MP1 s. 63 ćw. 1
MKĆ1 s. 63 ćw. 1
MKĆ1 s. 63 ćw. 2
MP1 s. 63 ćw. 2
MKĆ1 s. 63 ćw. 3
MP1 s. 63 ćw. 3
MP1 s. 63 ćw. 4
MP1 s. 63 ćw. 5
MKĆ1 s. 63 ćw. 4
MP1 s. 64 ćw. 6
MP1 s. 64 ćw. 7
MP1 s. 64 ćw. 8
KĆ2 s. 31 ćw. 1

Temat dnia

55. Śmiech to zdrowie

Zapis w dzienniku • Słuchanie wiersza „Uśmiech” Agnieszki Frączek • Odkodowanie wyrazów • Czytanie opowiadania „Śmiech to zdrowie” • Pogadanka na temat śmiechu • Zabawa w skojarzenia • Objaśnianie związków frazeologicznych • Czytanie i przepisywanie wyrazów • Kolorowanie poprawnych odpowiedzi • Wykreślanie wyrazów • Uzupełnianie wypowiedzi • Wypełnianie ankiety osobowej • Dopisywanie wyrazów z **rz** wymiennym • Czytanie i przepisywanie tekstu • Pisanie szesnastek • Zapisywanie nazw wartości rytmicznych • Opisywanie wartości rytmicznych • Zabawa ruchowa „Berek w parach”.

MATERIAŁY I POMOCE: arkusz szarego papieru, nagranie dowolnego utworu muzycznego.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- wyjaśnia słowa wiersza
- określa rodzaj przymiotnika
- wymienia wyrazy z **rz** wymiennym
- pisze szesnastki na pięciolinii

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Pomidor”.

U. siedzą w kręgu. N. wybiera jedną osobę, która zadaje pytania pozostałym U. siedzącym w kręgu. U. ci muszą zawsze na pytanie odpowiadać *pomidor*. Jeśli ktoś się pomyli lub zaśmieje, daje „pomidorowi” jaki fant (chusteczkę, okulary, spinkę itp.). Na końcu zabawy wszyscy U. wykupują swoje fanty w zamian za wykonanie jakiegoś zadania, np. zaśpiewanie piosenki, opowiedzenie dowcipu, wykonanie podskoków.

2. Wprowadzenie – pogadanka na temat śmiechu.

U. odpowiadają na pytania N.:

- *Kto lub się śmiać?*
- *Czy lubimy przebywać z ludźmi, którzy są weseli?*
- *Jak się czujemy, gdy ktoś nas rozśmieszy?*

N. porządkuje wypowiedzi U.: *Lubimy się śmiać, bo śmiech wprawia nas w dobry nastrój. Lubimy spędzać czas z ludźmi wesołymi, pogodnymi.*

3. Zabawa w skojarzenia.

N. zawiesza na tablicy duży arkusz szarego papieru, na który napisane jest słowo **ŚMIECH**. Zadaniem U. jest dopisanie jak najwięcej wyrazów, które kojarzą im się z tym wyrazem (np.: **kawał, dowcip, radość, uśmiech, zadowolenie, zdrowie**).

4. Czytanie wiersza Agnieszki Frączek „Uśmiech”.

Po przeczytaniu wiersza U. w swobodnej rozmowie wyjaśniają, jak rozumieją ostatnie słowa wiersza:

„Aż pozarażasz wszystkich dokoła
i epidemię śmiechu wywołasz”.

Wyjaśnienie słów zapisują w zeszytach.

5. Odkodowanie wyrazów.

U. odkodowują wyrazy i czytają hasło (*radosny jak skowronek*).

6. Czytanie opowiadania „Śmiech to zdrowie”.

U. czytają tekst zamieszczony w **P2**. Odpowiadają na pytania N.:

- *Co postanowiła napisać klasa Kostka?*

P2 s. 37

KĆ2 s. 33 ćw. 1

P2 s. 36

KĆ2 s. 33 ćw. 2

• <i>W jaki sposób śmiech wpływa na nasze samopoczucie?</i> • <i>Co wychowawcy przyniosła dla każdego ucznia?</i> Odpowiedzi na pytania U. starannie zapisują w liniaturze.	
7. Objaśnianie związków frazeologicznych. U. wycinają z „Wycinanki” objaśnienia związków frazeologicznych i wklejają je w odpowiednie miejsca. W razie potrzeby korzystają ze słownika frazeologicznego.	KĆ2 s. 34 ćw. 3
8. Czytanie i przepisywanie wyrazów. U. czytają słowa naśladujące śmiech. Przepisują je do zeszytu i zapamiętują ich pisownię. Wypowiadają je na różne sposoby: wysokim i niskim głosem, szybko i wolno, cicho i głośno.	KĆ2 s. 34 ćw. 4
9. Kolorowanie poprawnych odpowiedzi. U. ponownie czytają wiersz w P2 i na jego podstawie kolorują ramki z poprawnymi odpowiedziami.	KĆ2 s. 34 ćw. 5 P2 s. 37
10. Wykreślanie wyrazów. U. czytają wyrazy. Z każdej grupy wyrazów wykreślają ten, który nie pasuje do pozostałych.	KĆ2 s. 35 ćw. 6
11. Uzupełnianie wypowiedzi. U. kończą wypowiedzenia. Uzupełnienia zapisują.	KĆ2 s. 35 ćw. 7
12. Wypełnianie ankiety osobowej. U. wypełniają ankietę osobową. Wpisują swoje imię i dopisują do każdego rzeczownika odpowiedni przymiotnik. Podkreślają przymiotniki w liczbie mnogiej. Przepisują do zeszytu przymiotniki w liczbie pojedynczej. Określają rodzaj każdego przymiotnika.	KĆ2 s. 35 ćw. 8
13. Dopisywanie wyrazów z rz wymiennym. U. do podanych wyrazów dopisują takie, w których występuje rz wymienne. Korzystają ze wzoru. Podkreślają r i rz . Wybierają trzy dopisane wyrazy, układają z nimi zdania i zapisują je w zeszytach.	KĆ2 s. 36 ćw. 9
14. Uzupełnianie zdań. U. czytają zdania i uzupełniają je wyrazami z ramki w odpowiedniej formie. Odczytują informacje o pisowni tych wyrazów.	KĆ2 s. 36 ćw. 10
15. Czytanie i przepisywanie tekstu. U. czytają tekst. Skreślają w nim sześć błędnych wyrazów. Zamieniają je na poprawne i przepisują nowy tekst do zeszytu.	KĆ2 s. 36 ćw. 11
16. Zabawa ruchowa „Berek w parach”. U. dobierają się parami. Poruszają się po wyznaczonym przez N. terenie (sala, korytarz) na czworakach. Jedna osoba z pary jest berkiem, a druga uciekającym. Po dogonieniu uciekającego następuje zmiana miejsc.	
17. Pisanie szesnastek. U. zapisują szesnastki według podanego wzoru.	KĆ2 s. 92 ćw. 1
18. Powtórzenie wyglądu wartości rytmicznych. U. czytają zdania. W każdym zdaniu skreślają niewłaściwe określenie.	KĆ2 s. 92 ćw. 2
19. Zapisywanie nazw wartości rytmicznych. U. przy każdym symbolu zapisują właściwą nazwę wartości rytmicznych.	KĆ2 s. 92 ćw. 3
20. Określenie elementów muzycznych. N. odtwarza U. nagranie dowolnego utworu muzycznego. U. kolorują odpowiednie wyrazy w ramce.	KĆ2 s. 92 ćw. 4

TEMAT TYGODNIA: 12. MIĘDZY NAMI, SSAKAMI

Temat dnia	56. Opowieści o psach
Zapis w dzienniku • Słuchanie opowiadania Jadwigi Jasny-Mazurek „Rozmowy z psem” • Czytanie kartki z pamiętnika • Poznanie powiedzeń o psach • Wypowiadanie się uczniów na temat hodowanych przez siebie zwierzątek domowych • Czasowniki w parze z rzeczownikiem • Odmienianie czasownika przez liczby • Dodawanie liczb jednocyfrowych do trzycyfrowych • Zabawa ruchowa „Kolorowe piłeczki”.	

MATERIAŁY I POMOCE: piłka, zdjęcia zwierząt U. (psów, kotów lub innych pupili), informacje na ich temat oraz ich opisy; piłeczki w 4 kolorach: zielonym, niebieskim, czerwonym, żółtym; karteczki z literami: **A, B, C, D** (dla każdego U.), słowniki frazeologiczne, tekturowe pudełko.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- poznaje związek rzeczownika z czasownikiem
- potrafi opowiedzieć o swoim zwierzątku
- poznaje sposób dodawania liczby jednocyfrowej do trzycyfrowej
- wie, że pies jest przyjacielem człowieka

Przebieg zajęć:

- Zabawa na powitanie „Zgadnij, o kim myślę”.
U. siedzą w kole. N. rzuca do U. piłkę i mówi np.: *Ten ktoś ma jasne i długie włosy. Nie lubi mleka, uwielbia zaś słodycze. Nosi czerwone trampki.* U., który otrzymał piłkę, wymienia imię osoby, o której jest mowa. Jeśli zgadnie, opowiada o innej osobie i rzuca piłkę do wybranego U. Zabawę powtarzamy parę razy.
- Wprowadzenie do zajęć – odczytywanie hasła z płataninek literowych.
U. z podanych w ćwiczeniu liter układają wyrazy. Odczytują hasło (*FANTASTYCZNY PSI ŚWIAT*).
- Czytanie kartki z pamiętnika.
U. czytają fragment pamiętnika w **P2**. Opowiadają o zachowaniu psa w schronisku.
- Kolorowanie pól z odpowiednimi sylabami i odczytywanie hasła.
U. na podstawie kartki z pamiętnika w **P2** określają, czy podane zdania są prawdziwe, czy fałszywe. Kolorują pola z odpowiednimi sylabami. Odczytują z nich hasło (*prawdziwa przyjaźń*) i uzupełniają nim zdanie. Następnie odczytują hasło z pozostałych sylab (*członek rodziny*). Układają z nim zdanie i zapisują je w zeszyte.
- Wyjaśnianie zwrotu *wyglądać jak siedem nieszczęść*.
U. odszukują w słowniku frazeologicznym zwrot *wyglądać jak siedem nieszczęść*. Zaznaczają rysunek, który do niego pasuje. Przepisują do zeszytu związek frazeologiczny razem z jego wyjaśnieniem.
Wyglądać jak siedem nieszczęść – ktoś lub coś wygląda bardzo źle, niekorzystnie pod jakimś względem.
- Wyszukiwanie czasowników w tekście z pamiętnika.
U. wyszukują w tekście z pamiętnika wyrazy mówiące o tym, jak zachowywał się pies na widok dziewczynki. W zeszyte zapisują wyrazy wraz z pytaniem, np. **co zrobiła? – ucichła, co zrobiła? – popatrzyła.**
- Odmienianie czasowników przez liczby.
N. przekazuje U. wiedzę na temat odmiany czasownika przez liczby. Podaje przykłady na podstawie tekstu z pamiętnika. U. w zeszyte zapisują przykłady, np. **rozszczeakała się** –

KĆ2 s. 37 ćw. 1

P2 s. 38–39 ćw. 1

KĆ2 s. 37 ćw. 2
P2 s. 38

KĆ2 s. 37 ćw. 3

P2 s. 38–39 ćw. 3

P2 s. 38–39

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

rozszczeakały się, ucichła – ucichły, wygladała – wygladały. Następnie U. wybierają jeden przykład czasownika w liczbie pojedynczej i mnogiej. Układają z nimi zdania, np. *Luna rozszczeakała się na widok dziewczynki. Psy ze schroniska rozszczeakały się na widok dziewczynki.*

8. Wskazywanie czasowników w zdaniu.

U. czytają ostatnie zdanie tekstu z pamiętnika w **P2**. Wskazują w nim czasowniki i określają ich liczbę.

9. Odszukiwanie czasowników w diagramie.

U. czytają zdania. Wskazują w diagramie w poziomie i pionie brakujące czasowniki. Kolorują w diagramie pola za odpowiednimi literami. Czytają informację i skreślają w niej niepotrzebny wyraz.

10. Słuchanie opowiadania Jadwigi Jasny-Mazurek „Rozmowy z psem”.

U. słuchają tekstu opowiadania czytanego przez N.

Jadwiga Jasny-Mazurek

Rozmowy z psem

Nie każdemu przyznaję się, że rozmawiam z naszym psem, choć doszło już do tego, że gadamy przy każdej okazji.

Na porannym spacerze pies wymusza na mnie, żebym z nim poszła aż do fontanny, chociaż codziennie mu tłumaczę, że rano nie mam tyle czasu.

Po powrocie ze spaceru od razu podnosi wrzask, że jego miska jeszcze pusta.

– Mama robi ci śniadanie, ja muszę lecieć do szkoły, spieszę się – tłumaczę.

– Wolę, jak ty mnie karmisz. Mama mi skąpi. Uważa, że jestem tłusty. Ciągłe mi to wypo-mina. Znowu mi da biały ser... – marudził pies.

– Zostawię ci coś z obiadu – obiecuję i wybiegam do szkoły.

Kiedy wracam po lekcjach, już na schodach słyszę, jak wyrzeka, że od siedmiu godzin jest sam w domu, że strasznie tęsknił, że już nie wiedział, co ze sobą począć...

– Przesadzasz jak zwykle – kwituję ten jazgot. – Przecież wiem, że przez cały ten czas spałeś. Poza tym to było pięć godzin.

– Jak śmiesz mnie tak podejrzewać! Jestem uczciwym, porządnym psem i pod waszą nieobecność pilnuję domu – mówi pies i obrażony wychodzi do kuchni, nie spuszcza jednak ze mnie oka, bo wie, że za chwilę pójde z nim na długi spacer.

– Pierwszy! – krzyczy i wybiega przede mną z mieszkania.

Na schodach nie może się zdecydować, czy iść za, czy przede mną.

– Przepuść mnie! – woła co rusz to.

– Mówi się: przepraszam – pouczam psa.

Najbardziej jest nieznośny, kiedy uda mu się zauważyć kota. Zapomina wtedy o dobrych manierach, które wszyscy w nim wyrabialiśmy. Pędzi za kotem na oślep, zagania go w najgorszy kąt i potem stoi przed nim, merdając ogonem i tupiąc nogami.

– Zostaw go! – rozkazuję.

– Nie mogę! – odwarkuje pies.

– Wstydzili byś się. Widzisz, że kotek się boi – próbuję go speszyć.

– Wiem. Właśnie to lubię – odszczekuje radośnie.

– Ach tak! – krzyczę i ciągnę go za ogon, bo wiem, że tego nie znosi.

– Dobrze, już idę – zgadza się niechętnie. Idziemy dalej. Ku mojemu zdumieniu widzę, że pies się skrada.

– Co ty tam znów wytropiłeś? – pytam.

– Ciiicho, kot – odpowiada szeptem.

– Gdzie? – jako żywo, nie ma nigdzie żadnego kota.

– Pst! – syczy pies i skrada się dalej.

Wreszcie dostrzegam obiekt jego zainteresowania i nie wytrzymuję:

P2 s. 38–39 ćw. 4

KĆ2 s. 38 ćw. 4

- To jest papier! – pękam ze śmiechu.
- Każdy może się pomylić. To przez grzywkę! Zawsze mi ją zaczesujesz na oczy. A poza tym skradałem się do kota, tylko on uciekł, nie zdążyłaś go nawet zauważyć – mówi dużo, jak zawsze wtedy, gdy jest zawstydzony.
- Siedzę nad szkolną lekturą, do jutra muszę przeczytać jeszcze trzydzieści stron. Nagle pies zaczyna się kręcić po mieszkaniu. Chodzi ze spuszczoneym łbem, zagląda pod szafę i we wszystkie możliwe kąty. Po chwili staje z uśmiechem i oznajmia:
- Znalazłem piłkę!
- Nie mam czasu – próbuję się go pozbyć.
- Ach tak! Kiedy ty masz ochotę pobawić się ze mną, to ja muszę mieć czas – odgryza się pies.
- Przecież nic innego nie masz do roboty, nie chodzisz do szkoły, nie pracujesz...
- Co ty o tym wiesz! A nawet gdybym istotnie nic nie robił, to czy zawsze muszę mieć ochotę do zabawy? – pyta.
- Robi mi się głupio i już nie mogę mu odmówić. Szalejemy z piłką po mieszkaniu.
- Podobno miałaś czytać – przypomina mi brat.
- Ktoś musi się pobawić z psem – odpowiadam.
- Ciekawe, jak ty to jutro wytłumaczysz w szkole. Może powiesz pani, że pies cię poprosił, żebyś się z nim pobawiła – kpi brat.
- Też jestem ciekaw – sepleni pies z piłką w pysku.

Po wysłuchaniu opowiadania U. odpowiadają na pytania N.:

- *Jakim członkiem rodziny był pies bohaterki opowiadania?*
- *W jaki sposób się zachowywał?*
- *Co należało do obowiązków dziewczynki?*
- *W jaki sposób pies wymuszał na dziewczynce zainteresowanie się nim?*
- *Jakie były relacje między dziewczynką a psem?*

11. Prezentowanie informacji o swoim pupilu.

U. organizują w klasie Dzień Zwierzaka – Przyjaciela. Prezentują zdjęcia, opisy i informacje na temat pupili w swoich rodzinach. Wypowiadają się na temat zabawnych i ciekawych historii związanych ze zwierzątkiem. Nawiązując do opowiadania „Rozmowy z psem”, U. zastanawiają się – czy zachowują się podobnie jak bohaterka opowiadania, czy zdarzało im się rozmawiać ze swoimi pupilami, czy domowe zwierzątka rządzą nimi, czy też oni rządzą zwierzętami.

12. Zabawa ruchowa „Kolorowe piłeczki”.

N. dzieli klasę na 4 kilkusobowe zespoły. U. ustawiają się w kole. W środku koła N. stawia tekturowe pudełko. Każdy uczestnik zabawy otrzymuje po 1 piłeczkę w ustalonym dla zespołu kolorze, np. czerwonym, zielonym, żółtym lub niebieskim. Na sygnał N. wszyscy U. rzucają jednocześnie swoje piłeczki do pudełka. Zwycięża zespół, który umieści najwięcej piłeczek w pudełku.

13. Analizowanie sposobu dodawania liczb jednocyfrowych do trzycyfrowych.

U. przyglądają się zapisom w **MP1** dotyczącym dodawania liczby jednocyfrowej do trzycyfrowej z przekroczeniem progu dziesiątkowego. Następnie wykonują w zeszycie obliczenia zgodnie z podanym wzorem. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.

14. Przypomnienie metody doliczania.

U. czytają treść zadania. Analizują dwa sposoby rozwiązywania zadania. Przypominają sobie metodę doliczania.

15. Uzupełnianie tabeli matematycznej.

U. obliczają w pamięci wyniki dodawania liczby jednocyfrowej do trzycyfrowej. Mogą skorzystać z metody doliczania. W parach sprawdzają wyniki swojej pracy.

P2 s. 39 ćw. 2

MP1 s. 65 ćw. 1, 2

MP1 s. 65 ćw. 3

MKĆ1 s. 64 ćw. 1

16. Wykonywanie działań na obliczenia pieniężne.
U. korzystają z nalepek i umieszczają w ramkach obok działań jak najmniejszą liczbę banknotów i monet tak, żeby pasowały do działań. Wykonują obliczenia na dodawanie liczby jednocyfrowej do trzycyfrowej. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.
17. Łączenie liniami obrazków z odpowiednimi cenami.
U. czytają informacje i łączą liniami zdjęcia przedstawiające poszczególne przedmioty z odpowiednimi cenami.
18. Praca domowa.
U. dobierają rzeczowniki do podanych czasowników i uzupełniają tabelę.
19. Podsumowanie zajęć – karty z odpowiedziami: **A, B, C, D**.
N. zadaje U. pytania z czterema odpowiedziami. U. w parach zastanawiają się, którą odpowiedź wybrać, i podnoszą kartonik z odpowiednią literą.
1. Wynikiem działania $577 + 8$ jest:
A) 583. B) 585. C) 586. D) 584.
 2. Czasownik **merdał** w liczbie mnogiej będzie miał formę:
A) merdać. B) merdała. C) merdały. D) merdało.
 3. Pies należy do
A) ssaków. B) ptaków. C) gadów. D) kręgowców.
 4. Spośród podanych powiedzeń wybierz dla ciebie najważniejsze.
A) *Wierności i przebaczenia ucz się od psa* – Bogumił Buczyński
B) *Kochasz swego psa? A więc jesteś człowiekiem* – Urszula Zybura
C) *Pies – najlepszym przyjacielem człowieka* – Winston Churchill
D) *Pies jest przyjacielem i kumplem w jednej osobie* – Frances Wickham

MKĆ1 s. 64 ćw. 2
MKĆ1 s. 64 ćw. 3
KĆ2 s. 38 ćw. 5
Temat dnia
57. Sposób na Elfa

Zapis w dzienniku • Ćwiczenia w czytaniu opowiadania „Marzenia o lesie i oswojonym człowieku” oraz wiersza „Oswajanie strachu” • Interpretowanie treści wiersza • Pisanie odpowiedzi na podstawie treści opowiadania • Rzeczowniki i czasowniki w liczbie pojedynczej i mnogiej • Dodawanie liczb dwucyfrowych do trzycyfrowych • Układanie karteczek z liczbami na matematycznym schemacie • Zabawa ruchowa „Nos, lampa, podłoga”.

MATERIAŁY I POMOCE: duża kostka, patyczki z imionami U., kłębek wełny.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- czyta płynnie z odpowiednią intonacją
- interpretuje treść wiersza
- poznaje sposoby dodawania liczby dwucyfrowej do trzycyfrowej

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Opowiedz mi o sobie”.
Wszyscy U. stoją w dwóch kołach – zewnętrznym i wewnętrznym, zwróceniem twarzami do siebie.
N. wydaje polecenia:
 - *Pozdrówcie się i wymieńcie swoje imiona.*
 - *Powiedzcie o swoich zainteresowaniach, ulubionych zabawach i potrawach.*
 - *Powiedzcie, co lubicie robić w szkole.*

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

- Powiedzcie, jakie lubicie zwierzęta.
- Powiedzcie, czego nie lubicie.
- Powiedzcie, jaki jest wasz ulubiony kolor.
- Powiedzcie, jaki jest wasz ulubiony film.

Po każdym poleceniu koło wewnętrzne przesuwamy się o jedno miejsce w prawo. Zabawę kończymy, gdy pary z początkowej fazy zabawy ponownie się spotkają.

2. Czytanie fragmentu książki Marcina Pałusza „Sposób na Elfa”.

U. czytają na głos opowiadanie w **P2**. N. losuje patyczki z imionami U. Wylosowany U. rzuca dużą kostką z przypiętymi do niej karteczkami dotyczącymi treści opowiadania, czyta pytanie i na nie odpowiada. Pozostali U. nie zgłaszają się do odpowiedzi. Po każdym wyrzuconym pytaniu U. odczepiają karteczkę z pytaniem. Pytania i polecenia:

- Dlaczego psy nie mają nazwisk?
- Czym różnią się psy od ludzi?
- Wy tłumacz, dlaczego psy znikają z klatek.
- Jak psy wyobrażają sobie życie poza schroniskiem?
- Co to znaczy, że pies musi oswoić człowieka?
- Jaki jest los psów w schronisku?

3. Pisanie odpowiedzi na pytania.

U. na podstawie tekstu w **P2** odpowiadają na pytania pełnymi zdaniami. N. sprawdza poprawność wykonania ćwiczenia.

4. Uzupełnianie diagramu informacjami z opowiadania.

U. wykorzystują informacje z opowiadania w **P2**, odgadują wyrazy i wpisują je w odpowiednie miejsca diagramu. Zwracają uwagę na już wpisane litery.

5. Wyjaśnienie powiedzenia *zupełny klops*.

U. obok powiedzenia *zupełny klops* umieszczają nalepkę z odpowiednim wyjaśnieniem.

6. Podkreślanie wyrazów z rodziny wyrazu *pies*.

U. czytają podane zdania, podkreślają wyrazy z rodziny wyrazu **pies**.

7. Czytanie wiersza Justyny Winiarskiej „Oswajanie strachu”.

U. czytają wiersz w **P2** – za pierwszym razem po cichu, za drugim razem na głos z odpowiednią intonacją. Przyglądają się ilustracji. W parach zastanawiają się nad odpowiedziami na pytania N.:

- Czym był strach?
- Jak wyglądał strach?
- Dlaczego strach się bał?
- Na czym polega oswajanie strachu?

8. Przepisywanie wyrazów opisujących uczucia w kolejności alfabetycznej.

U. dzielą ciąg liter pionowymi kreskami tak, aby powstały wyrazy. Na podstawie tekstu w **P2** podkreślają te wyrazy, które opisują uczucia psa. Przepisują je do zeszytu w kolejności alfabetycznej.

9. Uzupełnianie tabeli odpowiednimi wyrazami.

U. zmieniają odpowiednio formę czasowników i uzupełniają tabelę według wzoru.

10. Zabawa ruchowa „Nos, lampa, podłoga”.

U. stoją w kole. Przez cały czas patrzą na prowadzącego, który wypowiada następujące słowa: *nos* lub *lampa*, lub *podłoga*. U. wyciągniętym palcem wskazują na tę część ciała i przedmioty, które są wymieniane przez prowadzącego zabawę. Słowa i ruchy prowadzącego nie zawsze są zgodne. Osoba, która się pomyliła, odpada z zabawy. Zabawę powtarzamy kilka razy.

11. Rozwiązywanie zadania z treścią.

U. czytają treść zadania. Analizują sposób jego rozwiązania. Podają wynik dodawania liczby dwucyfrowej do trzycyfrowej. N. sprawdza, czy U. rozumieją tok postępowania przy pokazanym sposobie obliczania wyniku.

P2 s. 40

**KC2 s. 39 ćw. 1
P2 s. 40**

**KC2 s. 39 ćw. 3
P2 s. 40**

**KC2 s. 39 ćw. 2
P2 s. 40
KC2 s. 39 ćw. 4**

P2 s. 41

**KC2 s. 40 ćw. 5
P2 s. 41**

KC2 s. 40 ćw. 6

MP1 s. 66 ćw. 1

12. Obliczanie sumy liczb.
U. wykonują zadanie w zeszycie. Przepisują działania i rozpisują je według poznanego wzoru. Obliczają wyniki dodawania. W parach sprawdzają wyniki obliczeń. **MP1 s. 66 ćw. 2**
13. Analizowanie sposobu rozwiązania zadania z treścią.
U. czytają treść zadania. Analizują sposób jego rozwiązania. Podają sumę liczby dwucyfrowej i trzycyfrowej. **MP1 s. 66 ćw. 3**
14. Obliczanie sumy liczb.
U. wykonują zadanie w zeszycie. Obliczają wyniki dodawania liczb dwucyfrowych do trzycyfrowych. W parach sprawdzają wyniki obliczeń. **MP1 s. 67 ćw. 4**
15. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania. Na podstawie danych obliczają liczbę worków z karmą zebranych we wtorek i w czwartek. Analizują sposoby obliczania wyników. N. sprawdza, czy U. wiedzą, na czym polegają podane sposoby. **MP1 s. 67 ćw. 5**
16. Ćwiczenie dodawania liczby dwucyfrowej do trzycyfrowej.
U. wykonują działania na dodawanie liczby dwucyfrowej do trzycyfrowej. Korzystają z dowolnego sposobu podanego w **MP1**. N. sprawdza wyniki obliczeń U. **MKĆ1 s. 65 ćw. 1**
MP1 s. 66
17. Rozwiązywanie zadania na porównywanie różnicowe.
U. czytają i rozwiązują zadanie z treścią. Obliczają czas trwania obiegu Wenus wokół Słońca. **MKĆ1 s. 65 ćw. 2**
18. Obliczanie wysokości konstrukcji.
U. czytają treść zadania. W zeszycie zapisują dane z zadania, np.

pierwszy podest	40 m
drugi podest	$40\text{ m} + 15\text{ m} = 55\text{ m}$
trzeci podest	$55\text{ m} + 25\text{ m} = 80\text{ m}$
czwarty podest	$80\text{ m} + 30\text{ m} = 110\text{ m}$
wysokość konstrukcji	$110\text{ m} + 1\text{ m} = 111\text{ m}$

MKĆ1 s. 65 ćw. 3
19. Rozwiązywanie zadania nietypowego.
U. czytają treść zadania. Obliczają liczbę pięter najwyższego budynku na świecie. Obliczenia i odpowiedź zapisują w zeszycie. **MKĆ1 s. 65 ćw. 5**
20. Układanie na schemacie karteczek z liczbami.
U. przygotowują trzy karteczki i zapisują na nich liczby: 340, 366, 290. Ustalają, które karteczki z liczbami należy położyć obok poszczególnych ramek. **MP1 s. 67 ćw. 7**
21. Praca domowa.
– U. sporządzają listę obowiązków właściciela psa. Mogą skorzystać z wypowiedzi w postaci zdjęć. Kolejne punkty zapisują w zeszycie.
– U. wykonują w zeszycie obliczenia działań na dodawanie. **KĆ2 s. 40 ćw. 7**
22. Podsumowanie zajęć – pajęcza nić.
U. siadają w kręgu. Jedna osoba trzyma kłębek wełny, rozwija go i podaje drugiej osobie. Za każdym razem U. mówią, co zapamiętali z dzisiejszej lekcji. W ten sposób powstaje w klasie pajęczyna, którą na koniec przecina N. **MP1 s. 67 ćw. 6**
MKĆ1 s. 65 ćw. 4

Temat dnia

58. Jak Elf uratował swojego człowieka

Zapis w dzienniku • Słuchanie fragmentu książki Marcina Pałasza „Sposób na Elfa” • Wskazywanie odpowiedniego fragmentu opowiadania • Pisanie kilkuzdaniowej wypowiedzi na temat opowiadania • Podobieństwa i różnice między planem w formie zdań a planem w formie równoważników zdań • Określanie liczby czasowników • Odejmnowanie liczby jednocyfrowej od trzycyfrowej bez przekroczenia progu dziesiętkowego • Zabawa ruchowa „Psy”.

MATERIAŁY I POMOCY: arkusz papieru.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- układa i zapisuje wypowiedź na podstawie planu wydarzeń
- opowiada o bohaterach wysłuchanego tekstu
- zamienia równoważniki zdań na zdania
- odejmuje liczby jednocyfrowe od trzycyfrowych bez przekroczenia progu dziesiętkowego

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Iskierka”.

U. razem z N. stoją w kręgu i trzymają się za ręce. N. rozpoczyna przekazywanie impulsu w postaci ściśnięcia ręki osoby znajdującej się po jego prawej stronie. Do impulsu dołącza dodatkowy gest (uśmiech, podskok, puszczenie oka, ukłon, dyg itp.). Lekkie uściśnięcie ręki przekazywane jest od osoby do osoby w kręgu do momentu, kiedy impuls wróci do N. U. starają się, aby gest za każdym razem był inny.

2. Wprowadzenie do zajęć – skojarzenia.

N. przyczepia do tablicy arkusz papieru, na którym zapisuje słowo **ELF**. Na podstawie zajęć z poprzedniego dnia i opowiadania „Marzenia o lesie i oswojonym człowieku” U. dopisują do niego informacje dotyczące Elfa, np.

ELF – pies, ssak, mieszkaniec schroniska, ma siostrę Erkę, marzy o człowieku

3. Słuchanie fragmentu książki Marcina Pałasza „Sposób na Elfa”.

U. słuchają fragmentu lektury z **P2**. Wymieniają postacie występujące w tekście. Odpowiadają na pytania N.:

- *Dokąd wybrał się na spacer Elf ze swoim panem?*
- *W jakim celu Elf zaglądał w głąb trzciny?*
- *Jakie zwierzę wyskoczyło zza trzciny?*
- *Jak myślicie, dlaczego Elf nazywał swojego pana Dużym?*

4. Czytanie fragmentu opowiadania.

U. opowiadają, w jaki sposób Elf uratował swojego pana. Odszukują ten fragment w tekście w **P2**. Chętny U. odczytuje wybrany fragment. U. wypowiadają się na temat zachowania psa. Dopisują do informacji na arkuszu papieru słowo **bohater**.

5. Rozmowa w parach.

U. w parach zastanawiają się, skąd właściciel Elfa wiedział, że pies go uratował przed atakiem dzika. Następnie jedna para U. łączy się z inną parą – U. wymieniają między sobą argumenty na potwierdzenie swojego zdania.

6. Numerowanie obrazków zgodnie z kolejnością wydarzeń.

U. numerują obrazki zgodnie z kolejnością wydarzeń w opowiadaniu w **P2**. Wycinają z „Wycinanki” wyrazy, układają z nich zdania i przyklejają je w odpowiednich miejscach. Podkreślają w zadaniach czasowniki i zapisują je w kolejności alfabetycznej.

P2 s. 40

P2 s. 42–43 ćw. 1

P2 s. 42–43 ćw. 2

P2 s. 42–43 ćw. 3

KĆ2 s. 41 ćw. 1
P2 s. 42

<p>7. Zapoznanie się z planem wydarzeń.
U. zapoznają się z planem wydarzeń fragmentu książki w P2. Odczytują plan w formie zdań i równoważników zdań. Wskazują na różnice i podobieństwa. Swoimi słowami definiują pojęcie <i>plan wydarzeń</i>. W zeszyte zapisują kilka zdań o przygodzie Dużego na podstawie zaprezentowanego planu. N. sprawdza poprawność wykonania ćwiczenia.</p>	P2 s. 42–43 ćw. 4
<p>8. Określanie liczby czasowników.
W planie wydarzeń w formie zdań U. wskazują czasowniki. Przepisują je do zeszytu i określają liczbę każdego z nich.</p>	P2 s. 42–43 ćw. 5
<p>9. Zamienianie równoważników zdań na zdania.
U. czytają plan wydarzeń innej przygody Elfa. Zamieniają równoważniki zdań na zdania i zapisują plan w zeszyte. Podkreślają czasowniki. N. sprawdza poprawność wykonania ćwiczenia.</p>	KĆ2 s. 42 ćw. 2
<p>10. Pisanie krótkiej informacji na temat wybranej rasy psa.
U. łączą liniami określenie dotyczące psa, zdjęcie i nazwę rasy. Zapisują w zeszyte kilka zdań na temat wybranej rasy psa.</p>	KĆ2 s. 42 ćw. 3
<p>11. Zabawa ruchowa „Psy”.
U. dobierają się trójkami i ustawiają w rzędzie. Pierwsza osoba jest głową psa, druga – tułowiem, ostatnia – ogonem. U. – psy biegają po korytarzu. Głowy psów próbują złapać ogony innych psów. Jeśli im się to uda, wówczas złapana osoba zamienia się miejscem z osobą ze środka swojej drużyny. Zabawa trwa dalej. Na hasło N.: <i>Tworzymy nowe psy!</i> – U. dobierają się w inne trójki.</p>	
<p>12. Rozwiązywanie zadania na obliczenia pieniężne.
U. przyglądają się obrazkom. Odczytują wartości banknotów i monet. Omawiają sposób odejmowania liczby jednocyfrowej od trzycyfrowej.</p>	MP1 s. 68 ćw. 1
<p>13. Obliczanie wyników działań w pamięci.
U. po kolei odczytują na głos działania i podają wyniki. Osoby, które zgadzają się z wynikiem, wstają z krzesełek. Ci, którzy nie zgadzają się z wynikiem, siedzą na krzesełkach. N. wyjaśnia wątpliwości.</p>	MP1 s. 68 ćw. 2
<p>14. Zastępowanie liczbami znaków zapytania.
U. po kolei odczytują działania. Podstawiają liczby pod znaki zapytania. Osoby, które zgadzają się z odpowiedzią, wstają z krzesełek. Ci, którzy nie zgadzają się z odpowiedzią, siedzą na krzesełkach. N. wyjaśnia wątpliwości.</p>	MP1 s. 68 ćw. 3
<p>15. Uzupełnianie działań na odejmowanie.
U. samodzielnie wykonują działania na odejmowanie. W parach sprawdzają wyniki.</p>	MKĆ1 s. 66 ćw. 1
<p>16. Wykonywanie działań na obliczenia pieniężne.
U. wykonują działania samodzielnie. Obliczają, ile złotych i groszy zostanie. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.</p>	MKĆ1 s. 66 ćw. 2
<p>17. Zapisywanie par liczb trzycyfrowych.
U. zapisują trzy pary liczb trzycyfrowych, których różnica jest równa 4. Chętni U. odczytują zapisane przez siebie pary. Pozostali U. sprawdzają poprawność wykonania zadania.</p>	MKĆ1 s. 66 ćw. 3
<p>18. Porządkowanie liczb trzycyfrowych.
U. wykonują działania. Zapisują na niebieskich polach w tabeli wyniki od najmniejszego do największego, a pod nimi odpowiadające im litery. Odczytują hasło (<i>ZIMA</i>).</p>	MKĆ1 s. 66 ćw. 4
<p>19. Utrwalenie pojęć: <i>suma, różnica</i>.
U. wykonują polecenia samodzielnie. Działania zapisują w zeszyte. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.</p>	MP1 s. 68 ćw. 4
<p>20. Rozwiązywanie zadania trudniejszego.
U. czytają treść zadania. W zeszyte przedstawiają 215 zł w postaci trzech banknotów i jednej monety. Odczytują informację zapisaną jako wskazówka. Obliczają cenę legowiska, wiedząc, że była to liczba parzysta. Zapisują w zeszyte kwotę, jaką kasjerka wydała Dużemu w postaci monety.</p>	MP1 s. 68 ćw. 5

21. Dopisywanie liczb zgodnie z zauważonymi zasadami.

U. dopisują następne liczby w każdym rzędzie według zauważonych zasad. Chętni U. podają dopisane liczby i zasadę, zgodnie z którą je dopisali.

22. Praca domowa.

- Na podstawie zapisanego na lekcji planu wydarzeń U. przygotowują wypowiedź o przygodzie Elfa.
- U. rozwiązują zadanie z treścią.

MKĆ1 s. 66 ćw. 5
KĆ2 s. 42 ćw. 2
MKĆ1 s. 66 ćw. 6
Temat dnia
59. Pies – przyjaciel człowieka

Zapis w dzienniku • Słuchanie tekstu Lucyny Krzemienieckiej „Kłopoty Burka z podwórka” • Czytanie informacji „Psi język” • Opisywanie znaczenia żółtej wstążki na obroży psa • Odejmowanie liczby dwucyfrowej od trzycyfrowej • Rozwiązywanie zadań z treścią • Poznanie zachowań i zwyczajów psów • Słuchanie dźwięków wydawanych przez psy różnych ras • Obejrzenie filmu instruktażowego o obronnej pozycji przed atakiem psa • Wskazywanie cech dobrego właściciela psa • Wykonanie budy dla psa • Zabawa ruchowa „Sadzenie ziemniaków”.

MATERIAŁY I POMOCE: szarfy, woreczki, internet, laptop/komputer, duże pudła (jedno na parę U.), materiał, wata, krepina, farby i inne materiały do wykonania budy dla psa; psy maskotki przyniesione przez U.

CELE LEKCJI
Uczeń:

- poznaje sposoby porozumiewania się psa z otoczeniem
- wie, jak zachować się w sytuacji spotkania z agresywnym psem
- odejmuje liczby dwucyfrowe od trzycyfrowych bez przekroczenia progu dziesiątkowego
- wykonuje pomysłową budę dla psa

Przebieg zajęć:
1. Zabawa na powitanie „Radość”.

U. dobierają się w pary. Każda osoba z pary rozpoczyna zdanie tymi samymi słowami i kończy je według swojego pomysłu, np.:

- *Jestem dzisiaj szczęśliwa, ponieważ przyjechałam do szkoły na rowerze.*
- *Jestem dzisiaj szczęśliwy, ponieważ przyjeżdża do nas babcia.*
- *Jestem dzisiaj szczęśliwy, ponieważ na obiad będą naleśniki.*

2. Wprowadzenie do zajęć – słuchanie nagrań ze szczekaniem psów.

N. włącza nagrania, na których słychać szczekanie psów różnych ras: owczarka, shih tzu, labradora, maltańczyka, chihuahua. U. porównują wysokość dźwięków wydawanych przez psy (nagranie można odnaleźć na YouTube).

3. Rozmowa na temat szczekania psów.

N. stawia U. pytanie problemowe: *Dlaczego psy szczekają?* U. swobodnie wypowiadają się na zadany temat. N. podsumowuje wypowiedzi U.

Psy szczekaniem wyrażają swoje emocje. Szczekaniu mogą towarzyszyć: warczenie, wycie, pieszczenie, prychanie i skomlenie. Psy szczekają także, ponieważ:

- chcą zwrócić na siebie uwagę, np. nie lubią zostawać same w domu, potrzebują ruchu;
- boją się – psy mają swoją strefę bezpieczeństwa, jeśli ktoś/coś tę strefę przekroczy, psy wpadają w panikę, wycofują się, warczą i szczekają;
- tęsknią za osobą bliską, której nie widzą;

– są rozbawione, szczekanie jest elementem zabawy – towarzyszy temu: merdanie ogonem, bieganie i skakanie.

4. Słuchanie tekstu Lucyny Krzemienieckiej „Kłopoty Burka z podwórka”.

N. czyta U. opowiadanie. Po wysłuchaniu tekstu U. wypowiadają się na temat kłopotów Burka. Zastanawiają się, dlaczego Burkowi zależało na nowej budzie, jakim psem był Burek i czym się zajmował, dlaczego gospodarze nie zwracali na niego uwagi.

Lucyna Krzemieniecka

Kłopoty Burka z podwórka

Siadł Burek pod murek i myśli:

„Oto przyszła zima,
a ja budki nie mam.
Nic niewarta budka stara,
bo tu dziurka, a tam szpara.
Źle się będę w lutym miał,
hau, hau, hau, hau, hau, hau!
Chyba zaraz się odważę
i szczeknę na gospodarza”.

I łaps! Burek gospodarza za nogawicę:

– Gospodarzu, przyszła zima,
a wasz Burek budki nie ma.
Nic niewarta budka Burka,
bo tu szparka, a tam dziurka.
Jakże będę wam, hau, hau,
w mrozy domu pilnował?

– A nie róbże hałasu,
nie mam teraz czasu –

odrzekł gospodarz i najzwyczajniej poszedł do koni, co były w stajni.

Siadł Burek pod murek i znów myśli:

„Oto przyszła zima, a ja budki nie mam.
Chyba za spódnicę gospodynię chwycę”.

I łaps! Burek gospodynię za czerwony rąb spódnicy:

– Gospodyni, przyszła zima,
a wasz Burek budki nie ma.
Stara budka nic niewarta,
bo tu dziurka, a tam szparka.
Jakże będę wam, hau, hau,
domku teraz pilnował?

– A nie róbże hałasu,
nie mam teraz czasu –

rzekła gospodyni i pobieгла do kuchni, gdzie w nowym saganku gotowała się marchew z kwiatkiem majeranku.

A Burek siadł pod murek i myśli:

„Chyba będę musiał szczeknąć na Franusia,
niech zadba o psisko, gdy już luty blisko”.

Idzie Franuś ze szkoły, a Burek łaps! go za guzik:

– Mój Franulku, przyszła zima,
a twój Buruś budki nie ma.
Gospodarze wciąż zajęci,
miejże mnie choć ty w pamięci!

Rozczulił się Franuś nad pieskiem i woła:

– Mój piesuniu, mój malutki,
nie zostawię cię bez budki!

I zrobił Franuś Burkowi nową budkę i mchem ją zaopatrzył i słomą. Siedzi w niej teraz Burek i szczeka, aż go słychać z daleka:

– Hau, hau, hau, nową budkę mam!

5. Czytanie tekstu „Psi język”.
Na podstawie tekstu w **P2** i własnych doświadczeń U. opowiadają, w jaki sposób pies może zachowaniem informować o swoich potrzebach lub nastroju.
6. Podpisywanie zdjęć psów.
U. czytają zdania umieszczone w ramce. Zastanawiają się, co chcą przekazać psy widoczne na zdjęciach. Wpisują pod zdjęciami odpowiednie zdania z ramki.
7. Podkreślanie odpowiednich opisów zachowań.
U. podkreślają opisy zachowań psa, które świadczą o jego zadowoleniu.
8. Ćwiczenie pozycji żółwia.
U. czytają punkt 5 w **P2** opisujący pozycję żółwia. N. włącza film „Bezpieczny pierwszak – Jak zrobić żółwika” (film znajduje się na YouTube). U. oglądają film i słuchają instrukcji policjanta. Następnie każdy U. ćwiczy opisaną pozycję.
9. Układanie zdań z rozsypanych wyrazów.
U. z rozsypanych wyrazów układają zdania dotyczące psów i bezpieczeństwa. Zapisują je w zeszytach i próbują zapamiętać.
10. Opisywanie znaczenia żółtej wstążki na obroży psa.
U. zapisują w zeszytach, co oznacza żółta wstążka na obroży psa. Wskazują także, w jaki sposób powinniśmy się zachować wobec takiego psa.
11. Dyskusja na temat zachowań człowieka wobec psa.
N. dzieli U. na grupy. W każdej grupie U. rozmawiają na temat niewłaściwych zachowań człowieka wobec psa. Zastanawiają się, jakie zachowania mogą wyrządzić psom krzywdę, a także, dlaczego właściciel psa powinien być odpowiedzialny i obowiązkowy. Po kilkuminutowej dyskusji liderzy grup przedstawiają całej klasie wyniki dyskusji w swoich grupach.
12. Wypisywanie tytułów książek i filmów o przyjaźni ludzi i psów.
Chętni U. podchodzą do tablicy i zapisują tytuły książek i filmów o przyjaźni ludzi i psów.
13. Dekodowanie informacji.
U. poruszają się zgodnie ze strzałkami. Zaczynają od pola z gryzakiem dla psa. Kolorują pola, na których się zatrzymują. Odczytują i zapisują hasło (*wzory na psim nosie są niepowtarzalne jak odciski palców*).
14. Zabawa ruchowa „Sadzenie ziemniaków”.
N. dzieli U. na kilka równolicznych zespołów, które stają w rzędach. Przed każdym rzędem leżą 4 rozłożone szarfy. Pierwsi U. w rzędach trzymają 4 woreczki. Na sygnał prowadzącego U. biegną w kierunku półmetka, zostawiając w każdej szarfie po woreczku – sadzą ziemniaki.

P2 s. 44 ćw. 1

KĆ2 s. 43 ćw. 1

KĆ2 s. 43 ćw. 2

P2 s. 44 ćw. 2

KĆ2 s. 43 ćw. 3

P2 s. 44–45 ćw. 3

P2 s. 45 ćw. 4

P2 s. 45 ćw. 5

KĆ2 s. 44 ćw. 5

- Po zostawieniu woreczków biegają z powrotem na koniec rzędu. Kolejni U. na przemian – zbierają lub sadzą ziemniaki.
- 15. Pamięciowe odejmowanie liczb.** **MP1 s. 69 ćw. 1**
 U. wykonują w pamięci odejmowanie według podanego wzoru.
- 16. Analizowanie sposobów odejmowania.** **MP1 s. 69 ćw. 2**
 U. przyglądają się działaniu 298 – 25. Analizują w parach dwa sposoby odejmowania przedstawione w **MP1**. Następnie przepisują działania do zeszytu i wspólnie wykonują podane działania na odejmowanie wybranym sposobem. Chętny U. podchodzi do tablicy i rozpisuje działania na odejmowanie.
- 17. Obliczanie różnic.** **MKĆ1 s. 67 ćw. 1**
 U. samodzielnie obliczają różnice liczb sposobami przedstawionymi w **MP1**. N. sprawdza poprawność wykonania zadania. **MP1 s. 69**
- 18. Zapisywanie par liczb.** **MKĆ1 s. 67 ćw. 2**
 U. zapisują trzy pary liczb, których różnica jest równa 70. Obliczenia wykonują w zeszycie.
- 19. Zapisywanie numerów domów.** **MKĆ1 s. 67 ćw. 3**
 U. czytają informacje. Zapisują w kratkach numery odpowiednich budynków.
- 20. Rozwiązywanie zadania trudniejszego.** **MP1 s. 69 ćw. 4**
 U. czytają treść zadania. W zeszycie zapisują działanie na odejmowanie liczby dwucyfrowej od trzycyfrowej, wiedząc, że różnica tych liczb jest równa liczbie 245.
- 21. Wykonanie pracy „Buda dla Burka”.**
 U. pracują w parach. Wykonują z dużego pudełka budę dla psa. Wycinają w nim otwór, który będzie wejściem do budy. Oklejają budę krepiną lub malują farbami, wykładają materiałem, kawałkami waty lub krepiny. Zastanawiają się nad dachem budy: płaskim lub spadzistym. Po skończonej pracy U. prezentują wykonane prace. Umieszczają w budach przyniesione z domu psy maskotki.
- 22. Praca domowa.** **KĆ2 s. 44 ćw. 4**
 – U. czytają podane informacje i podpisują zdjęcia imionami psów. **MP1 s. 69 ćw. 3**
 – U. rozwiązują w zeszycie zadanie z treścią.
- 23. Podsumowanie zajęć – runda pytań i odpowiedzi.**
 U. siedzą w kręgu. N. zadaje im pytania. U., który zna odpowiedź, wstaje i wspólnie z innymi odpowiada na zadane pytanie. Pozostali U., którzy nie znają odpowiedzi lub nie są jej pewni, przysłuchują się odpowiedziom swoich kolegów.
 Pytania N.:
 • *W jaki sposób porozumiewają się psy?*
 • *W jaki sposób zachowujemy się, gdy pies odslania kły i warczy?*
 • *Na czym polega pozycja żółwia?*
 • *Co oznacza żółta wstążka na obroży psa?*

Temat dnia
60. Psi świat

Zapis w dzienniku • Czytanie wiersza Marcina Brykczyńskiego „Pies” • Pisanie zdań na temat zalet posiadania psa • Przepisywanie zdań rozkazujących • Wyszukiwanie czasowników i układanie z nimi zdań o psach • Uzupełnianie diagramu • Przygotowanie wystawy książek o psach • Poznanie historii psa Dżoka – symbolu psiej wierności • Granie w memory • Wykonanie figurki psa z tektury i kolorowej bibuły • Nauka podstawowych kroków oberka • Słuchanie „Oberka” Grażyny Bacewicz i rysowanie do niego ilustracji • Zabawa ruchowa „Ganiany po kole”.

MATERIAŁY I POMOCY: 12 kart ze zdjęciami psów i 12 kart z odpowiadającymi im nazwami ras psów dla każdej grupy (pudel, jamnik, mops, chart afgański, beagle, husky syberyjski, chihuahua, bokser, owczarek niemiecki, doberman, rottweiler, sznauzer), książki o psach z biblioteki szkolnej i przyniesione przez U., materiały do pracy plastycznej: kawałek cienkiej tektury, pisak, kolorowa bibułka; nagranie Grażyny Bacewicz „Oberek”, komputer/laptop.

CELE LEKCJI
Uczeń:

- czyta wiersz ze zrozumieniem
- układa i zapisuje kilka zdań na podstawie treści wiersza
- przepisuje z tekstu zdania rozkazujące
- wykonuje figurkę psa
- uczy się podstawowych kroków oberka

Przebieg zajęć:
1. Zabawa na powitanie „Powitanie palcami”.

- U. siedzą razem z N. w kręgu. Witają się bez słów. Podnoszą prawą dłoń do góry. N. przyklepuje swoją dłoń dłoń osoby siedzącej po jego prawej stronie. Następnie ta osoba przyklepuje dłoń kolejnego U. Ta część zabawy kończy się, gdy wszystkie dzieci przywitają się w ten sposób.
- U. siedzą w kręgu. N. pokazuje U. gest (dłoń zaciśniętą w pięstkę), który kolejno jest przekazywany dalej. N. wyciąga kciuk, który kieruje w dół. Następnie wyciąga z pięstki palec wskazujący i wskazuje na jakiegoś U. Osoba, która została wskazana, wykonuje taki sam gest. Zabawa kończy się, gdy wszyscy U. przywitają się w ten sposób.

2. Zabawa wprowadzająca do zajęć „Memory”.

U. zostają podzieleni na czteroosobowe zespoły. Każdy zespół otrzymuje zestaw do gry, czyli 12 kart ze zdjęciami psów i 12 kart z nazwami ras psów. Na każdej karcie znajduje się inna rasa psa. Zadaniem każdego U. z zespołu jest zebranie jak najwięcej par kart: zdjęcia psa i odpowiadającej mu nazwy rasy. U. kładą karty ze zdjęciami i nazwami do dołu. Pierwsza osoba odkrywa dwie karty. Jeśli zdjęcie psa i nazwa rasy będą się zgadzały, U. zabiera parę. Jeśli zdjęcie psa i nazwa rasy nie będą do siebie pasowały, U. odkłada obie karty na to samo miejsce. Gra kończy się wtedy, gdy wszystkie karty zostaną zabrane przez uczestników zabawy. Po zakończonej grze każdy U. z zespołu wkleja do zeszytu 3 karty ze zdjęciami psów i odpowiadającymi im nazwami ras psów.

3. Uzupełnianie diagramu nazwami ras psów.

U. przyglądają się zdjęciom i rozpoznają rasy psów. Wpisują ich nazwy w odpowiednie okienka diagramu. Przepisują litery oznaczone liczbami. Odczytują hasło (*PRZYJACIEL*) i uzupełniają nim zdanie.

4. Czytanie wiersza Marcina Brykczyńskiego „Pies”.

U. czytają wiersz w **P2** i określają: kto jest narratorem w wierszu, kto jest bohaterem wiersza, tematykę wiersza. Wskazują na zabawne elementy występujące w wierszu. Następnie w **KĆ2**

KĆ2 s. 46 ćw. 3
P2 s. 47
KĆ2 s. 45 ćw. 1

- U. podkreślają wyrazy oznaczające czynności, które wykonuje bohater wiersza. Na końcu zapisują trzy własne przykłady tego, co jeszcze robi pies.
5. Pisanie wypowiedzi o zaletach posiadania psa. P2 s. 47 ćw. 4
 U. na podstawie wiersza zapisują w zeszyte kilka zdań o zaletach posiadania psa. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.
6. Układanie zdań na temat psów. P2 s. 47 ćw. 5
 U. wskazują w tekście wiersza trzy czasowniki. Układają z nimi zdania na temat psów.
7. Pisanie zdań z wyrazami określającymi czas wykonywania czynności. KĆ2 s. 45 ćw. 2
 U. czytają plan zajęć Zosi i zapisują o nich kilka zdań według wzoru. Wykorzystują wybrane wyrazy z ramki, takie jak: **wczoraj, dziś, w tej chwili, na koniec, jutro, teraz, potem.**
8. Czytanie informacji o książkach. P2 s. 46–47 ćw. 1
 U. po cichu zapoznają się z podanymi informacjami na temat książek o psach. Czytają krótkie opisy. Następnie wypowiadają się na temat książki, która najbardziej ich zainteresowała. Uzasadniają swój wybór.
9. Wskazywanie zdań rozkazujących. P2 s. 46–47 ćw. 2
 U. wskazują w każdym z opisów książek zdanie rozkazujące. Przepisują je starannie do zeszytu. Zwracają uwagę na znaki, jakimi zakończone są te zdania.
10. Opisywanie historii Dżoka. P2 s. 46–47 ćw. 3
 U. czytają informację „A to ciekawe!” w P2. Następnie starają się własnymi słowami opowiedzieć historię psa Dżoka, który jest symbolem psiej wierności.
11. Zorganizowanie wystawy książek o psach.
 N. razem z U. przygotowuje klasową wystawę książek o psach. Książki mogą pochodzić z biblioteki szkolnej oraz z domowych biblioteczek. U. mogą zaprezentować przyniesione przez siebie książki, zachęcić kolegów/koleżanki do ich przeczytania. N. przedstawia krótki opis książek wypożyczonych z biblioteki szkolnej. Jeśli wystarczy czasu, warto przeczytać fragment dowolnej książki. U. powinni mieć możliwość samodzielnej lektury książek znajdujących się na wystawie.
12. Zabawa ruchowa „Ganiany po kole”.
 U. dobierają się parami i stają w kole. N. wyznacza pierwszą parę, z której jeden U. będzie gonić, a drugi będzie uciekać. U. uciekający może uniknąć złapania, stając przed lub za jakąś parą. Wówczas U., który w tym momencie stał się trzeci, zaczyna uciekać. Kiedy osoba goniąca go złapie, zamieniają się rolami.
13. Wykonanie pracy plastycznej „Pies”.
 N. pokazuje U. zdjęcie kobaltowego hipopotama pochodzącego ze starożytnego Egiptu. U. wykonują podobną figurkę psa. Składają na pół kawałek cienkiej tektury. Na jednej połowie rysują psa. Wycinają go, ale nie rozcinają górnej krawędzi złożonej tektury. Przyklejają do sylwetki psa kolorowe kawałki bibuły i pozostawiają do wyschnięcia. Pisakiem malują oczy, nos, uszy.
14. Nauka oberka. P2 s. 104 ćw. 1
 N. opowiada U. o oberku – jednym z najszybszych tańców polskich. Włącza filmy pokazujące podstawowe figury i kroki oberka (YouTube – Oberek – Lubuski Zespół Pieśni i Tańca; Oberek – lekcja tańca nr 1, 2, 3, 4, 5, 6). U. próbują naśladować wybrane figury.
15. Wysłuchanie nagrania „Oberka” Grażyny Bacewicz. P2 s. 104 ćw. 2
 U. słuchają nagrania i rysują do niego ilustrację pokazującą żywiołowy charakter tego tańca.
16. Wskazywanie informacji dotyczących oberka. KĆ2 s. 94 ćw. 2
 U. kolorują okienka z informacjami, które dotyczą oberka.
17. Wskazywanie kolejności wysłuchanych nagrań. KĆ2 s. 94 ćw. 3
 N. włącza U. dwa nagrania z przykładami oberka. U. czytają zdania i numerują informacje zgodnie z kolejnością wysłuchania nagrań.
18. Praca domowa. KĆ2 s. 46 ćw. 4
 U. znajdują 10 różnic między rysunkami. Zaznaczają je na obrazku z lewej strony.

TEMAT TYGODNIA: 13. PODZIEL SIĘ

Temat dnia	61. Dobroć – ważna sprawa
Zapis w dzienniku • Słuchanie opowiadania o skarbach naszego serca • Czytanie kartki z pamiętnika • Czasowniki osobowe i nieosobowe • Określanie liczby i osoby czasowników • Pisownia nazw zwyczajów • Odejmowanie liczb trzycyfrowych • Odczytywanie danych z tabeli • Przejście przez labirynt liczbowy • Akcje dobroczynne – pomoc osobom potrzebującym • Ocena postępowania bohaterki opowiadania: dobroć – cenna cecha charakteru • Zabawa ruchowa „Piłka – stop”	

MATERIAŁY I POMOCE: piłka, kartki z pytaniami.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- poznaje czasowniki osobowe i nieosobowe
- zna instytucje zajmujące się pomocą charytatywną i akcje dobroczynne organizowane w najbliższym otoczeniu
- odejmuje liczby trzycyfrowe bez przekroczenia progu dziesiętkowego

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Co widzę w lustrze?”

U. dobierają się parami i stają twarzami do siebie. Jeden U. z pary pokazuje emocje. Drugi U. je naśladuje, jest lustrem swojego partnera. Po chwili następuje zmiana ról. N. kieruje zabawą i podpowiada U. kolejne nazwy emocji i uczuć, np.: smutek, rozpacz, radość, strach, wstyd, wzruszenie, zaskoczenie.

2. Wprowadzenie do zajęć – słuchanie opowiadania.

N. opowiada historię Weroniki, która pomogła swojemu ojcu i mieszkańcom swojej krainy.

Dawno temu w pewnej krainie żył bazarz, który opowiadał mieszkańcom swojej krainy historie o smokach, królewnach, elfach i piratach. Kiedy ludzie go słuchali, zapominali o swoich problemach. Zawsze wychodzili z jego domu pełni nadziei i radości.

Pewnego razu bazarz zachorował. Jego córka Weronika pobiegła po pomoc do lasu, do starej wiedźmy. Wiedźma obiecała, że uleczy bazarza, ale dziewczynka musi jej oddać cenne rzeczy. Weronika oddała naszyjnik, złoty pierścionek oraz najcenniejszy skarb ojca – dar opowiadania.

Ojciec Weroniki szybko wyzdrowiał, ale stracił zdolność snucia opowieści i dawania ludziom nadziei. Sama Weronika twierdziła, że nie odziedziczyła po ojcu tej umiejętności, dlatego postanowiła udać się do Króla Bazarzy, który mieszkał za siedmioma górami i siedmioma rzekami. Chciała go prosić o przywrócenie ojcu daru opowiadania i uratowanie mieszkańców przed smutkiem.

Wędrowała gęstym borem, pokonywała liczne przeszkody, mierzyła się z wieloma niebezpieczeństwami, aż dotarła do zamku Króla Bazarzy. Opowiedziała mu całą historię: o złej wiedźmie, która odebrała jej ojcu najcenniejszy skarb, o mieszkańcach krainy, którzy pozbawieni zostali nadziei i radości, o swojej wędrowności. Kiedy opowiadała, wokół niej gromadziło się coraz więcej słuchaczy. Byli zachwyceni jej opowieścią. Weronika została okrzyknięta Królową Opowieści. Król Bazarzy obiecał jej, że jej dar opowiadania nigdy nie zniknie, tylko musi o niego dbać. Miała go zawsze w swoim sercu, musiała go tylko odkryć. Kiedy wróciła

do ojca, okazało się, że dar opowiadania do niego powrócił. Weronika zapamiętała z całej tej historii słowa Króla Bajarza, który powiedział, że na świecie są skarby, których nikt nie może odebrać. Są to skarby ludzkich serc.

(na podstawie książki Moniki Radzikowskiej „Córka bajarza”)

Po wysłuchaniu opowiadania N. zadaje U. pytania:

- *O jakich skarbach serca mowa jest w opowiadaniu?*
- *Co zrobiła Weronika?*
- *W jaki sposób pomogła mieszkańcom swojej krainy?*
- *Jak możemy ocenić zachowanie Weroniki?*

3. Wymienianie skarbów ludzkich serc.

U. zastanawiają się, jakie skarby znajdują się w naszych sercach. N. zapisuje je na tablicy, np.: **miłość do innych, pomaganie drugiej osobie, bycie życzliwym i serdecznym w stosunku do innych, szanowanie innych, postępowanie szlachetne – zgodne z zasadami, okazywanie ciepła**. Następnie N. podsumowuje pracę U. i nazywa wymienione postawy jednym słowem – **DOBROĆ**.

4. Szukanie w wyrazach powtarzającego się słowa.

U. w podanych wyrazach odszukują i podkreślają powtarzające się słowo (*dobro*). Układają i zapisują z nim zdanie.

5. Czytanie kartki z pamiętnika.

U. czytają samodzielnie fragment pamiętnika w **P2**. Swobodnie wypowiadają się na temat akcji porządkowania ubrań i zabawek oraz o pomyśle chłopca.

6. Pisanie odpowiedzi na pytania dotyczące tekstu.

U. przepisują do zeszytu pytania. Zapisują na nie odpowiedzi na podstawie tekstu z pamiętnika w **P2**.

7. Przepisywanie i odczytywanie zdań wykrzyknikowych.

U. odszukują w tekście z pamiętnika w **P2** zdania zakończone wykrzyknikiem. Przepisują je i odczytują tak, aby wyrazić emocje autora. Na koniec U. odczytują informacje umieszczone w dymku.

8. Wymienianie przykładów akcji dobroczynnych.

U. wymieniają przykłady akcji dobroczynnych organizowanych w szkole i w najbliższym otoczeniu. Wyjaśniają, na czym polegają te akcje.

9. Wprowadzenie pojęć: *czasownik osobowy* i *czasownik nieosobowy*.

N. zapoznaje U. z czasownikami osobowymi i nieosobowymi. Podaje przykłady. Przypomina, że czasowniki odmieniają się przez liczby. Wskazuje, które czasowniki odmieniają się przez osoby. Wyjaśnia, czym jest bezokolicznik. U. wybierają jeden czasownik z **P2** i w zeszycie odmieniają go przez osoby w liczbie pojedynczej i mnogiej.

10. Określanie liczby i osoby czasowników.

U. odszukują w tekście z pamiętnika wskazane czasowniki. Czytają zdania, w których się one znajdują. Przepisują te czasowniki do zeszytu, określają ich liczbę i osobę.

11. Odróżnianie osobowych form czasownika od nieosobowych.

U. otaczają czerwonymi pętlami osobowe formy czasowników. Formy nieosobowe podkreślają zieloną kredką.

12. Uzupełnianie tabeli.

U. uzupełniają tabelę według wzoru. Wpisują do niej czasowniki w odpowiedniej formie. N. sprawdza poprawność wykonania ćwiczenia.

13. Odczytywanie wyrazów napisanych wspak.

U. odczytują wyrazy napisane wspak. Zapisują je przy odpowiednich datach. N. przypomina U. zasadę pisowni nazw zwyczajów małą literą.

KĆ2 s. 47 ćw. 1

P2 s. 48–49 ćw. 1

KĆ2 s. 47 ćw. 2
P2 s. 48

KĆ2 s. 47 ćw. 3
P2 s. 48

P2 s. 49 ćw. 2

P2 s. 49

P2 s. 48–49 ćw. 3

KĆ2 s. 48 ćw. 4

KĆ2 s. 48 ćw. 5

KĆ2 s. 48 ćw. 6

14. Zabawa ruchowa „Piłka – stop”.
U. siedzą w kręgu. Jeden U. stoi tyłem do reszty. Na jego sygnał U. podają sobie kolejno piłkę. Kiedy stojący U. powie *stop* – U., który w tym momencie trzyma piłkę, wstaje i staje do dzieci tyłem. U., który do tej pory stał, siada w kręgu. Zabawę powtarzamy kilka razy.
15. Analizowanie sposobu odejmowania liczb trzycyfrowych.
U. analizują sposób odejmowania liczb trzycyfrowych. Opowiadają o przedstawionym sposobie. N. sprawdza zrozumienie przez U. pokazanego sposobu odejmowania. **MP1 s. 70 ćw. 1**
16. Wykonywanie działań na odejmowanie liczb trzycyfrowych.
U. przepisują działania do zeszytu i obliczają wyniki poznany sposób. Chętni U. podchodzą do tablicy, wyjaśniają po kolei wykonane przez siebie operacje matematyczne i obliczają wyniki. **MP1 s. 70 ćw. 2**
17. Uzupełnianie pól liczbami.
U. uzupełniają puste pola zgodnie z instrukcją opisaną w zadaniu. **MKĆ1 s. 68 ćw. 2**
18. Zapisywanie par liczb.
U. zapisują trzy pary liczb, których różnica jest równa 123. Obliczenia wykonują w zeszycie. **MKĆ1 s. 68 ćw. 3**
19. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania. Wykonują działanie na obliczenia pieniężne. Wiedząc, ile potrzeba pieniędzy na kupno ubrań i ile zebrano pieniędzy w czasie zbiórki charytatywnej, obliczają, ile pieniędzy jeszcze brakuje. U. zadanie wykonują w zeszycie. Zapisują pytanie, rozwiązanie i odpowiedź. **MP1 s. 70 ćw. 3**
20. Rozwiązywanie zadania za pomocą drzewek matematycznych.
U. czytają treść zadania. Rozwiązują je dwoma sposobami pokazanymi na drzewkach matematycznych. Działania zapisują w zeszycie. Ustnie podają, co jeszcze można obliczyć w tym zadaniu. **MP1 s. 70 ćw. 4**
21. Obliczanie działań na odejmowanie.
U. wykonują działania na odejmowanie liczby trzycyfrowej od trzycyfrowej. Wykorzystują poznane sposoby z **MP1**. N. sprawdza poprawność wykonania zadania. **MKĆ1 s. 68 ćw. 1**
MP1 s. 70
22. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania na porównywanie różnicowe. Obliczają, o ile centymetrów mozaika była wyższa niż szersza, jeśli miała 2 m szerokości i 210 cm wysokości. Następnie obliczają w zeszycie, ile dni minęło od 7 września 2017 r. do dnia dzisiejszego. **MKĆ1 s. 69 ćw. 5**
23. Odczytywanie danych z tabeli.
U. odczytują informacje znajdujące się w tabeli, dotyczące najdłuższych rzek przepływających przez Polskę. Na ich podstawie wykonują obliczenia i odpowiadają na pytania. Wymieniają nazwy rzek, które przepływają nie tylko przez Polskę, lecz także przez inne państwa. Układają w zeszycie dwa dowolne pytania dotyczące długości rzek i odpowiadają na nie w zeszycie. N. sprawdza poprawność wykonania zadania. **MKĆ1 s. 69 ćw. 6**
24. Praca domowa.
U. odnajdują drogę przez labirynt.
25. Podsumowanie zajęć – cztery kąty.
N. kładzie w każdym kącie sali kartkę z jednym zagadnieniem, które było omawiane podczas zajęć. U. dzielą się na cztery zespoły. Każdy zespół podchodzi do jednego kąta i odczytuje pytanie. Grupa przez chwilę zastanawia się nad odpowiedzią. Po chwili grupy zmieniają kąt. Poruszają się zgodnie z ruchem wskazówek zegara. W każdym kącie postępują tak samo. Po przejściu U. przez wszystkie kąty N. odczytuje jedno pytanie i wskazuje grupę, która ma na nie odpowiedzieć. Pozostałe grupy przysłuchują się i ewentualnie korygują odpowiedzi swoich kolegów.
Pytania zapisane na kartkach:
Kąt pierwszy: *Na czym polega dobroć?*
Kąt drugi: *Na jakie pytanie odpowiada bezokolicznik?*
Kąt trzeci: *Przez co odmieniamy czasowniki osobowe?*
Kąt czwarty: *W jaki sposób obliczamy różnicę liczb trzycyfrowych?* **MKĆ1 s. 68 ćw. 4**

Temat dnia
62. Pomagamy innym

Zapis w dzienniku • Czytanie tekstu Magdaleny Kielbowicz „Pomocna dłoń” • Wyjaśnianie zwrotu: *pomoc ma komuś ułatwić, a nie utrudnić życie* • Czytanie wiersza Agnieszki Frączek „Dobre uczynki” z odpowiednią intonacją • Wyróżnianie zdań pytających i rozkazujących • Odejmowanie liczby jednocyfrowej od trzycyfrowej z przekroczeniem progu dziesiętkowego • Przedstawienie wyników w postaci graficznej • Ocena postępowania bohaterów opowiadania i wiersza • Różne oblicza dobra w polskim i europejskim malarstwie • Malowanie obrazu pt. „Dobro” • Słuchanie utworu Fryderyka Chopina „Berceuse – Kołysanka” – określanie nastroju i charakteru muzyki • Zabawa ruchowa „Bądź moimi oczami”.

MATERIAŁY I POMOCE: 3 arkusze papieru z cytatami z wiersza „Dobre uczynki”, kartki (po jednej dla każdego U.), patyczki z imionami U., słowniki języka polskiego, przedmioty potrzebne do stworzenia toru przeszkód: książki, krążki, piłki, skakanki; chustki, nagranie utworu Fryderyka Chopina „Berceuse – Kołysanka”, farby, pędzle, kubki na wodę.

CELE LEKCJI
Uczeń:

- czyta i recytuje wiersz z odpowiednią intonacją
- analizuje i ocenia zachowanie bohaterów tekstów literackich
- przedstawia wyniki działań w formie graficznej
- odejmuje liczby jednocyfrowe od trzycyfrowych z przekroczeniem progu dziesiętkowego
- stosuje się do zasad pracy i gry zespołowej
- maluje obraz na podany temat

Przebieg zajęć:
1. Zabawa wprowadzająca do zajęć „Dobry uczynek”.

U. siedzą w kręgu. N. zadaje pytania: *Czy sprawiłeś/sprawiłaś komuś ostatnio radość? Na czym ona polegała?* U. po kolei odpowiadają *tak* lub *nie*. Ci U., którzy odpowiedzieli *tak*, opowiadają, komu sprawili radość i na czym ona polegała.

2. Czytanie fragmentu tekstu Magdaleny Kielbowicz „Pomocna dłoń”.

U. po cichu czytają tekst, po czym opowiadają jego treść. Zwracają uwagę na formę pomocy, jaką oferowali swoim najbliższym bohaterowie opowiadania. U. odpowiadają na pytania N.:

- *Czy ta pomoc była na miarę małych dzieci (np. malowanie ściany)?*
- *Czy nie powinni o niej wiedzieć dorośli?*
- *Na czym polega pomoc, jaka jest idea pomocy?*
- *Czy udzielanie pomocy innej osobie powinno być spontaniczne czy przemyślane?*

P2 s. 50
3. Wyjaśnienie pojęcia *uczynność*.

U. kolorują litery tworzące tytuł opowiadania w **P2**. Z pozostałych liter odczytują hasło (**UCZYNNOŚĆ**). W słowniku języka polskiego sprawdzają, co oznacza słowo *uczynność*. Zapisują ten wyraz razem z objaśnieniem.

KĆ2 s. 49 ćw. 1
P2 s. 50

Uczynność – gotowość, chęć do bezinteresownej pomocy innym, usługowość.

4. Podpisywanie obrazków.

Na podstawie tekstu w **P2** U. nalepiają obrazki i podpisy w odpowiedniej kolejności. Następnie opowiadają, co się wydarzyło.

KĆ2 s. 49 ćw. 2
P2 s. 50
5. Wyjaśnienie zwrotu: *pomoc ma komuś ułatwić, a nie utrudnić życie*.

N. rozdaje U. po jednej kartce z bloku. U. odrysowują na niej swoją dłoń. Następnie w palce wpisują to, co zrobiły dzieci – bohaterowie opowiadania z **P2**: pomalowanie połowy pokoju, pieczenie jabłeczniaka, umożliwienie koledze spisywania zadań, przyniesienie drewna

P2 s. 50

do kominka, naprawa płotu. U. zastanawiają się, w jaki sposób dzieci mogły faktycznie pomóc w tych działaniach, o jakich jest mowa w opowiadaniu.

6. Omówienie treści wiersza Agnieszki Frączek „Dobre uczynki”.

U. zapoznają się z treścią wiersza w **P2**. Następnie chętni U. czytają wiersz na głos z odpowiednią intonacją, zwracając uwagę na znaki interpunkcyjne. Każdy U. czyta jedną zwrotkę. Po przeczytaniu wiersza U. odpowiadają na pytania N.:

- *Kim jest bohater wiersza?*
- *Co postanowił i na kim chciał się wzorować?*
- *Jakimi cechami charakteryzują się strażak, ratownik, rycerz?*
- *Jakie uczynki chciał spełniać bohater wiersza?*
- *Jakie sytuacje uważał za nieważne?*
- *W jaki sposób bohater utworu wywiązał się ze swojej obietnicy?*
- *Czy tak postępują strażak, ratownik i rycerz?*
- *Co możemy powiedzieć o zachowaniu, postępowaniu chłopca?*
- *Co możemy powiedzieć o jego charakterze?*
- *Czy chłopiec był superbohaterem?*
- *Czy koszulka z napisem **SuperJa** powinna być przez niego noszona?*

U. uzasadniają swoje odpowiedzi.

7. Wcielanie się w postać bohatera opowiadania.

N. dzieli U. na trzy grupy. Każda grupa otrzymuje arkusz papieru, na którym widnieje jedna wypowiedź bohatera wiersza:

- „są ważniejsze sprawy na świecie”,
- „Jestem do wyższych celów stworzony!”,
- „Mnie, bohatera, odmienna zgoła czeka kariera”.

U. wymieniają w grupach ważne sprawy, wyższe cele, do jakich – w mniemaniu chłopca – jest on stworzony. Wskazują, jaką karierę chciałby zrobić chłopiec.

Po skończonej dyskusji U. przedstawiają wnioski z niej płynące. N. podsumowuje tę część zajęć, następnie zadaje U. pytania:

- *Jak myślicie, czy chłopiec rozumiał, co oznaczają słowa **dobre uczynki**?*
- *Czy był gotowy do spełniania dobrych uczynków?*
- *Co poradzilibyście superbohaterowi?*

8. Łączenie w pary rymujących się wyrazów.

U. łączą liniami rymujące się wyrazy. Odszukują je w wierszu w **P2** i czytają zdania, w których występują. Sprawdzają w tekście wiersza, jakimi znakami interpunkcyjnymi kończą się podane zdania. Wpisują te znaki i czytają zdania z odpowiednią intonacją.

9. Układanie i zapisywanie prośb.

U. układają i zapisują w zeszytach prośby, które do bohatera wiersza kierują członkowie jego rodziny. Zdania zaczynają od słów zapisanych w ramce.

10. Zabawa ruchowa „Bądź moimi oczami”.

U. dobierają się w pary, które ustawiają się w dwóch rzędach. Naprzeciwko rzędów N. układa dwa tory przeszkód (stworzone z książek, krążków, piłek itp.). Tory są ograniczone skakaniami i nie biegną prosto. Jedna osoba z pary przewiązuje oczy chustką. Ta osoba będzie pokonywała tor przeszkód. Druga osoba z pary będzie jej oczami, będzie mówiła, jak i gdzie iść, aby nie dotknąć ani nie przekroczyć linii toru (skakanki) oraz nie dotknąć przeszkody. Prowadzący osobę nie może jej dotykać, nie może także zmieniać położenia elementów znajdujących się na torze przeszkód. Za każdy błąd para otrzymuje punkt karny. Zadanie kończy się wtedy, gdy osoba z zawiązanymi oczami przejdzie przez cały tor przeszkód. Po pewnym czasie następuje zamiana ról. Za każdym razem tor jest trochę modyfikowany. Wygrywa para, która bezbłędnie przejdzie tor przeszkód.

P2 s. 51

KĆ2 s. 50 ćw. 3

P2 s. 51

KĆ2 s. 50 ćw. 4

P2 s. 51

KĆ2 s. 50 ćw. 5

11. Obliczanie wyników w pamięci. U. po kolei odczytują działania na odejmowanie. Odejmują w pamięci liczby jednocyfrowe od pełnych setek.	MP1 s. 71 ćw. 1
12. Uzupełnianie pól. U. samodzielnie odejmują liczby jednocyfrowe od pełnych setek i wpisują wyniki w okienka. W parach sprawdzają wyniki.	MKĆ1 s. 70 ćw. 1
13. Analizowanie sposobu odejmowania liczby jednocyfrowej od trzycyfrowej. U. przyglądają się ilustracji i działaniu. Analizują pokazany sposób odejmowania. N. sprawdza, czy U. go rozumieją. Ci, którzy wiedzą, na czym on polega – podnoszą kciuk do góry, ci, którzy go nie rozumieją – kierują kciuk w dół. N. w razie potrzeby jeszcze raz tłumaczy odejmowanie liczby jednocyfrowej od trzycyfrowej z przekroczeniem progu dziesiątkowego. Następnie U. wspólnie wykonują kolejne działania. Chętni U. podchodzą do tablicy i po kolei omawiają wykonane operacje matematyczne.	MP1 s. 71 ćw. 2
14. Rozwiązywanie zadania na porównywanie różnicowe. U. rozwiązują zadanie z treścią. Obliczają liczbę upominków wykonanych w grudniu, jeśli wiadomo, że w listopadzie wykonano ich 208, a w grudniu o 9 mniej. Pytanie, rozwiązanie i odpowiedź U. zapisują w zeszyte.	MP1 s. 71 ćw. 3
15. Obliczanie różnicy. U. samodzielnie wykonują działania na odejmowanie. Rozpisują działania. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.	MKĆ1 s. 70 ćw. 2
16. Przedstawienie wyników ankiety na rysunku. U. czytają treść zadania. Obliczają liczby i zapisują je w kratkach. Przedstawiają odpowiedzi na rysunku – kolorują puste kratki. Używają kolorów zgodnie z legendą. Działania U. mogą wykonać w zeszyte. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.	MKĆ1 s. 70 ćw. 3
17. Pamięciowe obliczanie różnicy. U. przyglądają się działaniom. Zwracają uwagę na liczby wyróżnione kolorem. Wyciągają wnioski. W pamięci obliczają wyniki odejmowania. Wylosowany U. podaje wynik.	MP1 s. 71 ćw. 4
18. Rozwiązywanie zagadki matematycznej. U. przyglądają się liczbom. Odgadują, według jakiej zasady je zapisano. Podają liczby, jakie zostały zastąpione znakami zapytania.	MP1 s. 71 ćw. 5
19. Wybieranie obrazu. U. przyglądają się obrazom zamieszczonym w P2. Opisują, co na nich przedstawiono. Wybierają jeden, który podoba im się najbardziej. Uzasadniają swój wybór. Następnie podają swoje skojarzenia do wyrazu <i>dobro</i> . Wybierają obraz, który najbardziej kojarzy im się z tym hasłem. Uzasadniają swoją odpowiedź.	P2 s. 101 ćw. 1, 2
20. Malowanie obrazu pt. „Dobro”. U. przedstawiają plastyczną wizualizację pojęcia <i>dobro</i> . Malują obraz pod tym tytułem. N. prezentuje prace U. w kąciu plastycznym.	P2 s. 101 ćw. 4
21. Słuchanie utworu Fryderyka Chopina „Berceuse – Kołysanka”. N. włącza nagranie utworu. U. określają jego charakter i nastrój. Następnie wybierają obraz z P2, który najbardziej pasuje do nastroju muzyki. Uzasadniają swój wybór.	P2 s. 101 ćw. 3
22. Praca domowa. – U. uczą się na pamięć wiersza Agnieszki Frączek „Dobre uczynki”. Na naukę wiersza N. daje U. kilka dni. – U. wskazują w wierszu bezokoliczniki. Zapisują je w kolejności alfabetycznej.	P2 s. 51 KĆ2 s. 50 ćw. 6

Temat dnia
63. Cykl wychowawczy – Serce z piernika

Zapis w dzienniku • Słuchanie opowiadania Zofii Staneckiej „Serce z piernika” • Wypowiadanie się na temat treści opowiadania i jego bohaterów • Rozmowa na temat skojarzeń do słowa *grudzień* • Przepisywanie zdań do zeszytu • Określanie liczby i osoby czasowników • Odejmowanie liczby dwucyfrowej od liczby trzycyfrowej • Rozwiązywanie zadań z treścią na porównywanie różnicowe • Okazywanie zainteresowania osobom starszym i samotnym • Zabawa ruchowa „Goofy”.

MATERIAŁY I POMOCY: kolorowe kartki.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- opowiada treść wysłuchanego opowiadania
- analizuje i ocenia zachowanie bohaterów opowiadania wobec osób starszych i samotnych
- odejmuje liczby dwucyfrowe od trzycyfrowych z przekroczeniem progu dziesiętkowego
- uświadamia sobie, że są różne formy upominków

Przebieg zajęć:
1. Zabawa integracyjna „Kto jest do mnie podobny?”.

N. dzieli U. na czteroosobowe zespoły. Każdy zespół siedzi na podłodze, tworząc koło. Każda osoba z zespołu pyta pozostałych członków zespołu, kto jest do niej podobny (pod względem wyglądu, uczesania, sposobu ubierania się, charakteru). Osoba, której wydaje się, że jest podobna do pytającego, zgłasza się i wymienia te cechy, które są wspólne dla pytającego i odpowiadającego.

2. Rozmowa na temat skojarzeń do słowa *grudzień*.

U. wykorzystując metodę burzy mózgów, podają swoje skojarzenia do słowa *grudzień*. N. zapisuje je na tablicy, np. GRUDZIEN – rodzina, upominki, radość, pomoc, święta, spotkania, śnieg, poczucie bliskości.

3. Kolorowanie pierników przy odpowiednich wyrażeniach.

U. zastanawiają się, co może być prezentem. Kolorują pierniki przy odpowiednich wyrażeniach.

4. Słuchanie opowiadania Zofii Staneckiej „Serce z piernika”.

U. słuchają opowiadania z **P2** czytanego przez N. Następnie swobodnie wypowiadają się na temat sposobów przygotowywania się klasy Marty do świąt.

5. Wypowiadanie się na temat treści opowiadania.

U. podejmują rozmowę na temat inicjatywy bohaterów opowiadania – przygotowania przedstawienia świątecznego „Wspólne święta” i wystawienia go w domu seniora. W rozmowie U. uwzględniają następujące informacje:

- kto napisał tekst przedstawienia,
- o czym jest przedstawienie,
- kto w nim gra,
- gdzie odbędzie się premiera przedstawienia,
- dlaczego premiera odbędzie się w domu seniora,
- jak zostali przyjęci młodzi aktorzy przez pensjonariuszy domu seniora.

6. Dzielenie tekstu na zdania.

U. na podstawie opowiadania w **P2** dzielą tekst na zdania. Przepisują zdania do zeszytu. Podkreślają w nich czasowniki. Następnie zapisują nazwy uczuć, które według nich pasują do przeżyć aktorów i widzów z opowiadania.

KĆ2 s. 51 ćw. 1

P2 s. 52–53 ćw. 1

P2 s. 52–53 ćw. 2

KĆ2 s. 51 ćw. 2
P2 s. 52–53

7. Wyszukiwanie w tekście opowiadania odpowiedniego fragmentu.
U. wyszukują w tekście opowiadania w **P2** fragment opisujący to, co uczniowie ofiarowali starszym ludziom. Przepisują ten fragment do zeszytów, rozpoczynając od słowa: *Uczniowie...*
8. Odnajdywanie w tekście odpowiedniego zdania i wskazywanie wyrazów trzysylabowych.
U. znajdują w części opowiadania w **P2** zdanie, które mówi o tym, co jest ważniejsze od świątecznych prezentów. Czytają to zdanie i podkreślają odpowiednie wyrazy. Otaczają pętlami wyrazy trzysylabowe.
9. Tworzenie mapy myśli na temat „Co tak naprawdę jest ważne w okresie świątecznym?”.
U. pracują w grupach pięcioosobowych. Rozmawiają o tym, co tak naprawdę jest ważne w okresie świątecznym. Swoje przemyślenia zapisują na kolorowych kartkach w formie mapy myśli. Po wykonaniu zadania N. przyczepia kartki w widocznym miejscu. Każda grupa odczytuje swoje pomysły.
10. Tworzenie rankingu pomysłów.
U. liczą takie same pomysły, które znalazły się na mapach myśli. Zapisują je na tablicy. Następnie w zeszycie rysują prostokąty jeden nad drugim. Te wartości (pomysły), których jest najwięcej, zapisują w prostokącie na samej górze. Te wartości, których jest najmniej, zapisują w dolnym prostokącie, np.

przebywanie z drugą osobą, zaproszenie na święta osoby samotnej
zainteresowanie drugą osobą
życzliwość
uśmiech

11. Zaznaczanie poprawnych odpowiedzi.
U. sprawdzają w tekście opowiadania w **P2**, co Kalasanty miał na myśli, mówiąc, że w szkole Marty daje się wyczuć świąteczną atmosferę. U. czytają zdania i zaznaczają wszystkie poprawne odpowiedzi.
12. Dopisywanie wyrazów o znaczeniu przeciwnym.
U. do każdego podanego wyrazu dopisują wyraz o znaczeniu przeciwnym.
13. Zabawa ruchowa „Goofy”.
Wszyscy U. stają w rozsypane i zamykają oczy. N. chodzi pomiędzy U. Jednego z nich klepie w ramię, wyznaczając tym samym Goofy’ego. U. zaczynają chodzić po sali lub korytarzu (w dalszym ciągu mają zamknięte oczy) i pytają: *Goofy?*. Prawdziwy Goofy nie odzywa się. Jeżeli któryś U. go odnajdzie, dołącza do niego, kładąc mu dłonie na ramionach, i razem z nim chodzi po sali w całkowitej ciszy. Zabawa trwa do momentu, kiedy wszyscy U. dołączą do Goofy’ego.
14. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania. Analizują sposób odejmowania liczby dwucyfrowej od liczby trzy-cyfrowej. Obliczają liczbę pierników, które zostały.
15. Obliczanie różnic liczb.
U. wykonują działania na odejmowanie liczby dwucyfrowej od pełnych setek. Zadanie wyko-nują w zeszycie. Chętny U. podchodzi do tablicy i rozpisuje działanie. Pozostali U. sprawdzają wynik.

P2 s. 52–53 ćw. 3
KĆ2 s. 51 ćw. 3
P2. s. 53
P2 s. 53 ćw. 4
KĆ2 s. 52 ćw. 4
P2 s. 52
KĆ2 s. 52 ćw. 5
MP1 s. 72 ćw. 1
MP1 s. 72 ćw. 2

<p>16. Wykonywanie działań na odejmowanie.
U. analizują sposób odejmowania liczby dwucyfrowej od trzycyfrowej typu: 340 – 90. Następnie w zeszyte wykonują podane działania. Chętni U. podchodzą do tablicy i obliczają wyniki. Po kolei tłumaczą sposób obliczania wyniku.</p> <p>17. Zastępowanie znaków zapytania liczbami.
U. ustalają w parach, jakie liczby należy wpisać w grafy zamiast znaków zapytania.</p> <p>18. Obliczanie wyników odejmowania.
U. samodzielnie wykonują działania na odejmowanie liczby dwucyfrowej od trzycyfrowej. W parach sprawdzają wyniki.</p> <p>19. Wykonywanie działań na odejmowanie.
U. samodzielnie wykonują działania na odejmowanie liczby dwucyfrowej od trzycyfrowej. Rozpisują działania. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.</p> <p>20. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania. Obliczają liczbę mieszkańców domu seniora przy ulicy Leśnej.</p> <p>21. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania. Obliczają liczbę gwiazdek, jakie zrobili uczniowie z klasy 3b. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.</p> <p>22. Praca domowa.
– U. czytają podane czasowniki. Określają ich liczbę i osobę według wzoru.
– U. łączą liniami w pary takie liczby, żeby różnica między nimi była większa niż 250 i mniejsza niż 280. Obliczają te różnice w zeszyte.</p> | <p>MP1 s. 72 ćw. 3</p> <p>MP1 s. 72 ćw. 4</p> <p>MKĆ1 s. 71 ćw. 1</p> <p>MKĆ1 s. 71 ćw. 3</p> <p>MKĆ1 s. 71 ćw. 2</p> <p>MKĆ1 s. 71 ćw. 5</p> <p>KĆ2 s. 52 ćw. 6
MKĆ1 s. 71 ćw. 4</p> |
|--|---|

Temat dnia	64. Zagrożone gatunki
Zapis w dzienniku • Czytanie tekstu „Zagrożone gatunki zwierząt” • Pisanie notatki na temat wybranego zwierzęcia • Zapoznanie z „Polską czerwoną księgą zwierząt” • Formy ochrony zwierząt i roślin • Odejmowanie liczb dwucyfrowych od trzycyfrowych • Rozwiązywanie zadań z treścią • Obliczanie odległości między miastami • Zabawa ruchowa „Ptasie obyczaje”.	

MATERIAŁY I POMOCY: chusta animacyjna, nagranie piosenki „Karuzela”, czerwony arkusz papieru na plakat, zdjęcia zająca bielaka (po jednym dla każdego U.), nagranie odgłosów wydawanych przez wilki, karta pracy z wierszem „Żubr” (dla każdego U.), rysunki kozicy tatrzańskiej do pokolorowania (dla każdego U.), internet, karta pracy z tabelą (dla każdego U.), encyklopedie, albumy przyrodnicze, atlasy zwierząt, czasopisma przyrodnicze, kartki.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- pisze notatkę na temat zagrożonego gatunku zwierząt w Polsce
- rozwiązuje zadania z treścią
- odejmuje różnymi sposobami liczby dwucyfrowe od trzycyfrowych

Przebieg zajęć:

1. Zabawa integracyjna z muzyką „Karuzela”.
U. stoją wokół chusty animacyjnej, trzymają za jej brzegi. Są zwrócenii przodem do chusty. Zaczynają śpiewać piosenkę „Karuzela”.

Karuzela

Chłopcy, dziewczęta, dalej spieszymy się!

Karuzela czeka, wzywa nas z daleka.

Starsi już poszli, a młodszy jeszcze nie.

Hej, hopsa, sa, jak ona szybko mknie.

Hej, dalej, dalej, do zabawy spieszymy się!

– *U. stoją wokół chusty.*

– *U. wysuwają na zmianę prawą i lewą nogę.*

– *U. podskakują.*

– *U. krokiem dostawnym posuwają się w prawą stronę.*

2. Wprowadzenie – podanie tematyki zajęć.

N. przyczepia do tablicy plakat, na którym na czerwonym tle zapisuje działalność człowieka, która wpływa na zmniejszanie się liczby populacji różnych gatunków zwierząt. U. odczytują zapisane hasła i próbują odgadnąć tematykę zajęć. U. próbują także odczytać znaczenie koloru czerwonego na plakacie. Hasła zapisane na plakacie: **nadmierna turystyka, anomalie klimatyczne, przemysł futrzarski, niszczenie miejsc życia organizmów (siedlisk), zanieczyszczanie środowiska, kłusownictwo, rybołówstwo.**

3. Rozwiązywanie zagadek o zagrożonych gatunkach zwierząt.

– N. podaje opis jednego z zagrożonych gatunków zwierząt występujących w Polsce. Zadaniem U. jest odgadnięcie nazwy zwierzęcia. U., który odgadnie nazwę, nie wypowiada jej na głos, tylko wstaje z krzeselka. Rozwiązanie zagadki następuje wtedy, gdy wszyscy U. będą stali.

Zagadka I

Jest to zwierzątko, które ma biały brzusek i ogon. Pozostałe części jego ciała są szarobure. Kończówki jego uszu są czarne. Jest ssakiem. Żyje w lasach liściastych i iglastych. Chowa się w zaroślach przed drapieżnikami. Można je spotkać na łąkach i polach. Tylne nogi tego zwierzęcia nazywane są skokami. Pozwalają mu one na szybką ucieczkę przed drapieżnikiem. Zimą jego futro staje się śnieżnobiałe. (*zając bielak*)

Po rozwiązaniu zagadki każdy U. otrzymuje małe zdjęcie zająca bielaka, które wkleja do zeszytu.

– N. puszcza nagranie odgłosów wydawanych przez wilki. Nie podaje nazwy zwierzęcia, tylko jego opis. Podobnie jak w pierwszej zagadce U., gdy odgadną nazwę zwierzęcia, wstają z krzesełek.

Zagadka II

Jest drapieżnym ssakiem i sprzymierzeńcem leśników. Ma długie nogi, które umożliwiają mu wytrwały chód i szybki bieg na długim dystansie. Ogon ma puszysty, gruby, długi i zwiśnięty, zakończony ciemnymi włosami. Żyje w stadach zwanych watahami. Żywi się przede wszystkim ssakami kopytnymi: sarnami, jeleniami, dzikami, ale nie pogardzi też bobrami, zającami i borsukami. (*wilk*)

– N. rozdaje U. rysunki do pokolorowania przedstawiające kozicę tatrzańską. Podaje opis zwierzęcia. Po odgadnięciu nazwy U. kolorują rysunek zgodnie z opisem i wklejają go do zeszytu.

Zagadka III

Jest ssakiem, który żywi się liśćmi, pędami, korą jarzębu pospolitego, owocami jagód, roślinami zielnymi. Przypomina kozę domową. W lecie zwierzę to ma sierść brunatnorudą, zimą – czarną. Na jego grzbiecie widoczna jest czarna pręga. Policzki i czoło ma białawe. Ma silne tylne nogi, które umożliwiają mu poruszanie się po zboczach górskich. Wykonuje długie skoki. (*kozica tatrzańska*)

- N. rozdaje U. karty pracy z wierszem Jana Brzechwy „Żubr”. Wiersz zawiera luki do uzupełnienia. Zadaniem U. jest uzupełnienie kart nazwą odgadniętego zwierzęcia. Kartę pracy z uzupełnionym wierszem U. wklejają do zeszytu.

Jan Brzechwa

.....

Pozwólcie przedstawić sobie:

Pan we własnej osobie.

No, pokaż się, Zróbże

Minę uprzejmą,

Na koniec N. podaje krótką charakterystykę żubra:

Jego waga sięga do 920 kilogramów. Potrafi jednak biec z prędkością 40 km/h i przeskoczyć płot lub szeroki strumień. W Polsce występuje gatunek nizinny tego ssaka. Ma gęstą brunatno-szarą sierść, silny kark i szyję. Na głowie tego zwierzęcia widoczne są krótkie i masywne rogi, zwrócone do środka. Ma bardzo dobry węch.

4. Czytanie tekstu „Zagrożone gatunki zwierząt”.

U. czytają tekst w **P2**. Wymieniają zagrożone gatunki zwierząt wspomniane w tekście.

5. Wskazywanie zagrożonych gatunków zwierząt.

U. czytają uważnie zdanie i wskazują zagrożone gatunki zwierząt. Przy ich zdjęciach U. rysują czerwone wykrzykniki.

6. Wymienianie form ochrony przyrody.

U. na podstawie tekstu w **P2** oraz własnych doświadczeń wymieniają przynajmniej dwa działania, które podejmuje ludzkość w celu ratowania ginących gatunków zwierząt. N. zapisuje na tablicy formy ochrony przyrody. U. przepisują je do zeszytu: parki narodowe, rezerваты przyrody, obszary Natura 2000, pomniki przyrody, użytki ekologiczne, „Polska czerwona księga zwierząt”, Centralny Rejestr Form Ochrony Przyrody. N. dodaje, że do ochrony przyrody zostało powołanych wiele instytucji i stowarzyszeń, np.: WWF, Ministerstwo Ochrony Środowiska, Światowa Unia Ochrony, Liga Ochrony Przyrody, Komitet Ochrony Przyrody PAN.

7. Wyjaśnianie pojęcia *ostoja*.

U. czytają tekst o ostoi zwierząt. Na jego podstawie wskazują właściwe zakończenia zdań.

8. Dopisywanie brakujących wyrazów.

U. na podstawie tekstu w **P2** dopisują brakujące wyrazy. Następnie czytają zdania dotyczące czasowników i skreślają niewłaściwe wyrazy. N. sprawdza poprawność wykonania ćwiczenia.

9. Wyjaśnienie, co to jest „Polska czerwona księga zwierząt”.

N., korzystając z internetu, pokazuje U., jak wygląda „Polska czerwona księga zwierząt” oraz spis zagrożonych gatunków. U. otrzymują od N. karty pracy z tabelą. Na podstawie wiadomości pokazanych i przeczytanych przez N. U. wpisują w tabelę nazwy gatunków zwierząt: skrajnie zagrożonych, bardzo wysokiego ryzyka i niższego ryzyka.

Gatunki skrajnie zagrożone – CR	Gatunki bardzo wysokiego ryzyka – EN	Gatunki niższego ryzyka – NT
kozica tatrzańska, kraska, głuszec zwyczajny, sokół wędrowny	zając bielak, żbik europejski, orzeł przedni, żubr europejski, świstak tatrzański, batalion	ryś euroazjatycki, wilk szary, niedźwiedź brunatny

Po skończonej pracy U. swoimi słowami próbują wyjaśnić, co to jest „Polska czerwona księga zwierząt”. N. podaje pełną definicję:

„**Polska czerwona księga zwierząt**” jest spisem zagrożonych gatunków zwierząt na terenie Polski. Została stworzona na wzór „Międzynarodowej czerwonej księgi gatunków zagrożonych”.

P2 s. 54–55 ćw. 1

KĆ2 s. 53 ćw. 1

P2 s. 54 ćw. 2

KĆ2 s. 53 ćw. 2

KĆ2 s. 54 ćw. 4

P2 s. 54

P2 s. 54–55 ćw. 3

Zawiera opisy biologii i ekologii ginących gatunków zwierząt z miejscami ich rozmieszczenia. Określa rzadkość ich występowania, podaje stosowane i proponowane sposoby ochrony. Odnosi się do stopnia zagrożenia gatunków.

10. Dyskusja na temat ochrony zwierząt i roślin.

U. pracują w grupach czteroosobowych – przeprowadzają rozmowę na temat tego, jaki mają wpływ na przetrwanie zagrożonych gatunków zwierząt i roślin. Następnie dwie grupy czteroosobowe łączą się, wymieniają się argumentami i ustalają wspólne wnioski. Na końcu przedstawiciel każdej ośmioosobowej grupy przedstawia całej klasie wnioski swojej grupy.

P2 s. 55 ćw. 4

11. Przygotowanie notatki o wybranym zwierzęciu.

U., korzystając z różnych źródeł wiedzy, przygotowują na kartce notatkę o wybranym zwierzęciu wpisanym do „Polskiej czerwonej księgi zwierząt”. Następnie U. spinają wszystkie kartki razem i tworzą klasową księgę zagrożonych gatunków.

P2 s. 55 ćw. 5

12. Pisanie wyrazów w kolejności alfabetycznej.

U. czytają wyrazy i przekreślają te, które nie należą do rodziny wyrazu **chronić**. Pozostałe wyrazy zapisują w zeszycie w kolejności alfabetycznej.

KĆ2 s. 54 ćw. 5

13. Zabawa ruchowa „Ptasie obyczaje”.

- „Żurawi taniec” – U. dobierają się w pary, stoją naprzeciwko siebie, w pewnym oddaleniu. Na znak N. U. wyciągają szyję do góry, rozkładają ramiona i podbiegają do siebie z głośnymi okrzykami. Zabawę powtarzamy kilka razy, zmieniając w parach partnera.
- „Bociani odpoczynek” – U. stoją w rozsypanie. Unoszą jedną nogę i starają się jak najdłużej utrzymać równowagę.
- „Kąpiel sójki” – U. wyobrażają sobie, że są sójkami i biorą kąpiel w mrowisku. Kładą się na podłodze, rozkładają ramiona na boki, poruszają nimi w górę i w dół w różnym tempie.

14. Analizowanie sposobów odejmowania liczby dwucyfrowej od trzycyfrowej.

U. przyglądają się dwóm sposobom odejmowania liczby dwucyfrowej od trzycyfrowej. Wskazują sposób, który jest dla nich bardziej zrozumiały. Uzasadniają swój wybór.

MP1 s. 73 ćw. 1

15. Obliczanie wyników działań na odejmowanie.

U. przepisują podane działania do zeszytu i obliczają je wybranym sposobem. Chętny U. podchodzi do tablicy, wykonuje działanie i omawia poszczególne operacje matematyczne.

MP1 s. 73 ćw. 2

16. Obliczanie różnic.

U. samodzielnie obliczają wyniki odejmowania liczby dwucyfrowej od trzycyfrowej. Wykorzystują sposoby pokazane w **MP1**. N. sprawdza wyniki.

MKĆ1 s. 72 ćw. 1
MP1 s. 73

17. Wskazywanie właściwych liczb.

U. wskazują liczby, jakie powinny znaleźć się na grafach zamiast znaków zapytania. Na kartce zapisują liczby odnoszące się do pierwszego grafu i podnoszą kartkę do góry. Tak samo postępują w przypadku drugiego grafu.

MP1 s. 73 ćw. 5

18. Rozwiązywanie zadania z treścią.

U. czytają treść zadania i wykonują je w zeszycie.

MP1 s. 73 ćw. 3

19. Rozwiązywanie zadania na porównywanie różnicowe.

U. rozwiązują zadanie o wężu Eskulapa. Obliczają długość samicy tego węża, wiedząc, że samiec tego gatunku mierzy 220 cm i jest dłuższy od samicy o 30 cm. U. obliczenia wykonują w zeszycie.

MP1 s. 73 ćw. 4

20. Rozwiązywanie zadania z treścią.

U. obliczają liczbę dorosłych kozic tatrzańskich, wiedząc, że młodych kozic było 78, a wszystkich kozic zaobserwowano 385. U. zadanie rozwiązują w zeszycie.

MP1 s. 74 ćw. 6

21. Układanie zadania z wykorzystaniem podanych informacji.

U. układają zadanie o sokole wędrownym. Korzystają z informacji o masie ciała samca i samicy sokoła. Zadanie wykonują ustnie.

MP1 s. 74 ćw. 7

<p>22. Rozwiązywanie zadania dwoma sposobami.
U. czytają treść zadania. W zeszycie rozwiązują je dwoma sposobami. Obliczają liczbę gwiazd betlejemskich.</p> <p>23. Obliczanie liczby bombek.
U. na podstawie rysunków i informacji znajdujących się pod rysunkami obliczają liczbę bombek każdego koloru. Następnie określają, których pudełek z bombkami było najwięcej, a których najmniej.</p> <p>24. Rozwiązywanie zadania trudniejszego.
U. wykonują zadanie samodzielnie. Czytają treść zadania. Odczytują z mapy odległości między miastami. N. dopytuje się U., czy treść zadania jest dla nich zrozumiała, czy wiedzą, co mają obliczyć. U. zapisują działania i obliczają wyniki. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.</p> <p>25. Praca domowa.
– U. dopisują brakujące litery w nazwach chronionych zwierząt i roślin. Sprawdzają pisownię w słowniku ortograficznym. Wybierają jedną z pokazanych roślin i na podstawie dostępnych źródeł piszą o niej krótką informację w zeszycie.
– U. rozwiązują zadania z treścią.</p> | <p>MP1 s. 74 ćw. 8</p> <p>MP1 s. 74 ćw. 9</p> <p>MKĆ1 s. 72 ćw. 3</p> <p>KĆ2 s. 54 ćw. 3</p> <p>MP1 s. 74 ćw. 10
MKĆ1 s. 72 ćw. 2</p> |
|---|---|

Temat dnia
65. Czekamy na zimę

Zapis w dzienniku • Słuchanie opowiadania Grzegorza Kasdepkego „Przecucie” • Czytanie i interpretowanie głosem dialogu • Wskazywanie najśmieszniejszych fragmentów opowiadania • Pisanie ogłoszenia na dowolny temat • Poznanie walorów przyrodniczych i turystycznych wyspy Wolin • Wskazywanie i odczytywanie nazw miejscowości, rzek i zalewu • Wykonanie elementów do osady Słowian • Słuchanie tradycyjnej muzyki Słowian • Nauka płąsu słowiańskiego.

MATERIAŁY I POMOCE: kartki samoprzylepne z prostymi, jednoelementowymi rysunkami; atlasy przyrodniczo-geograficzne, mapa fizyczna Polski, puzzle ze zdjęciami ciekawostek turystycznych wyspy Wolin i krótkimi informacjami na ich temat, materiały do wykonania osady Słowian (np.: zapalki, pudełka, wykałaczki, kartony), internet, laptop/komputer.

CELE LEKCJI
Uczeń:

- pisze ogłoszenie
- poznaje ciekawe zakątki Polski – wyspę Wolin
- poznaje tradycyjną muzykę i taniec dawnych mieszkańców wyspy Wolin
- wykonuje elementy osady słowiańskiej

Przebieg zajęć:

1. Ćwiczenie na podniesienie poziomu energii „Pięć wdechów”.
N. otwiera okno. U. biorą 4 głębokie i szybkie wdechy przez nos. Piąty wdech jest najpełniejszy. Po nim następuje bardzo spokojny wydech. Następnie U. oddychają normalnie. Ćwiczenie można powtarzać kilkakrotnie w ciągu zajęć, gdy widzimy, że spada energia U.
2. Zabawa „Szukam pary”.
N. przyczepia do pleców każdego U. samoprzylepną karteczkę z prostym, jednoelementowym obrazkiem (na początek najlepiej stworzyć jedną kategorię obrazków, którą U. dobrze znają).

U. nie wiedzą, co przedstawia obrazek. Chodzą po sali i szukają swojej pary. U. napotkanej osobie sprawdzają na plecach obrazek. To samo robi druga osoba. Teraz U. w parach zadają sobie pytania, na które można odpowiadać tylko **TAK** lub **NIE**. Pytanie nie może sugerować nazwy obrazka – przykład niepoprawnego pytania: *Czy na twoim obrazku jest samochód?*. Przykłady właściwych pytań:

- *Czy na twoim obrazku jest pojazd?*
- *Czy jest to pojazd, który porusza się po drogach?*
- *Czy jest to pojazd z kierownicą?*
- *Czy jest to pojazd o dwóch kołach?*
- *Czy jest to rower?*

3. Słuchanie opowiadania Grzegorza Kasdepkego „Przecucie”.

P2 s. 56–57 ćw. 1

N. czyta opowiadanie w **P2**. U. wskazują w nim najśmieszniejszy, ich zdaniem, fragment. Uzasadniają swój wybór.

4. Czytanie dialogu z podziałem na role.

P2 s. 56–57 ćw. 2

U. w czteroosobowych zespołach przydzielają sobie role: pana woźnego, Krzysia Olechno, malutkiego Bezu-bezu i jeszcze jednego chłopca. Po kilku minutach przygotowań grupy przedstawiają swoją interpretację rozmowy chłopców z panem woźnym.

5. Omówienie treści opowiadania.

P2 s. 56–57 ćw. 3

U. zostają podzieleni na dwa zespoły. Jeden zespół zadaje pytania dotyczące treści opowiadania. Drugi zespół odpowiada na pytania. Następnie U. wyjaśniają, jak rozumieją ostatnie zdanie opowiadania.

6. Wskazywanie poprawnych odpowiedzi na podstawie tekstu.

KĆ2 s. 55 ćw. 1

U. na podstawie tekstu w **P2** wskazują poprawne odpowiedzi. Kolorują odpowiednie sylaby. Odczytują z nich hasło (**OGŁOSZENIE**) i zapisują je zgodnie z instrukcją.

P2 s. 56

7. Przypomnienie, czym jest ogłoszenie.

P2 s. 57 ćw. 4

U. przypominają sobie, czym jest ogłoszenie, w jakim celu je piszemy i co jest ważne podczas jego pisania. Czytają ogłoszenie w **P2**, zwracają uwagę na plan pisania ogłoszenia.

8. Uzupełnianie tekstu ogłoszenia.

KĆ2 s. 55 ćw. 2

U. uzupełniają tekst ogłoszenia. Wymieniają osobę, która napisała ogłoszenie, oraz podają informacje, które znalazły się w ogłoszeniu.

9. Układanie i pisanie ogłoszenia.

P2 s. 57 ćw. 5

U. układają i zapisują w zeszyte ogłoszenie o dowolnej treści. N. sprawdza poprawność wykonania ćwiczenia.

10. Słuchanie tekstu o wyspie Wolin.

P2 s. 58–59 ćw. 1

U. słuchają informacji czytanej przez N. Na jej podstawie opowiadają o wyspie Wolin. Robią to w sposób uporządkowany: wskazują na położenie wyspy, wymieniają jej florę i faunę, opisują krajobraz i atrakcje turystyczne wyspy.

11. Wskazywanie wyspy Wolin na mapie.

P2 s. 58 ćw. 3

U. szukają w atlasach przyrodniczo-geograficznych wyspy Wolin. Chętny U. podchodzi do ściennej mapy Polski i wskazuje ten obszar geograficzny. U. odczytują nazwy miejscowości leżących na wyspie. Sprawdzają, jak nazywa się zalew i rzeki oddzielające wyspę od stałego lądu.

12. Poznanie atrakcji turystycznych wyspy Wolin.

N. przyczepia do tablicy wymieszane, papierowe puzzle ze zdjęciami ciekawostek turystycznych wyspy Wolin i krótkimi informacjami na temat tych atrakcji turystycznych. Zdjęcie i informacja tworzą pasującą do siebie parę puzzli. Chętny U. podchodzi do tablicy i próbuje połączyć puzzle w pary.

Zagroda Pokazowa Żubrów	Istnieje od 1976 roku. Obok żubrów schronienie znalazły tu bieliki oraz chore lub osierocone sarny i dziki.
Kawcza Góra	Na szczycie klifowego zbocza znajduje się punkt widokowy, z którego można podziwiać Bałtyk. Leży na terenie Wolińskiego Parku Narodowego niedaleko Międzyzdrojów. Punkt widokowy znajduje się na wysokości 61 m n.p.m.
latarnia morska Kikut	Latarnia ma okrągłą wieżę. Dolna część latarni zbudowana jest z kamieni, górna – z cegieł. Można ją podziwiać tylko z zewnątrz.
Jezioro Turkusowe	Zwane jest też Jeziolem Szmaragdowym. Jest to sztuczny zbiornik. Swoją barwę jezioro zawdzięcza rozpuszczonym w wodzie związkom wapnia i białemu wapiennemu dnu.
miejsowość Zalesie	Atrakcją turystyczną jest tu dawny niemiecki bunkier. Mieści się w nim muzeum tajnej hitlerowskiej broni V-3.

13. Wyjaśnienie pojęcia *klif*.

U. na podstawie zdjęć w **P2** i innych źródeł wyjaśniają pojęcie *klif*. N. uzupełnia wiedzę U. i dyktuje definicję, którą U. zapisują w zeszytach:

Klif to wysoki brzeg, często pionowa ściana brzegu morskiego, utworzona przez podmywanie brzegu przez fale.

P2 s. 58 ćw. 2
14. Zaznaczenie wybrzeża morza charakterystycznego dla wyspy Wolin.

U. oglądają zdjęcia wybrzeży morskich. Zaznaczają to zdjęcie, które pokazuje wybrzeże charakterystyczne dla wyspy Wolin.

KĆ2 s. 56 ćw. 3
15. Uzupełnianie zdań o wyspie Wolin.

U. uzupełniają zdania odpowiednimi wyrazami z ramki we właściwej formie. U. w parach sprawdzają wyniki swojej pracy.

KĆ2 s. 56 ćw. 4
16. Wskazywanie właściwego zdjęcia na podstawie przeczytanego tekstu.

U. czytają tekst i otaczają pętlą zdjęcie przedstawiające ptaka, o którym mowa. Podpisują zdjęcia nazwami ptaków. Przy zdjęciu ptaka, który znajduje się w logo Wolińskiego Parku Narodowego, umieszczają nalepkę.

KĆ2 s. 56 ćw. 5
17. Rozmowa na temat walorów zdrowotnych morskiego powietrza.

N. zadaje U. pytanie: *Czy tylko latem warto wybrać się nad morze?* Podkreśla walor zdrowotny pobytu nad morzem w okresie zimowym. U. wypowiadają się na temat jodu w morskim powietrzu, którego zimą jest najwięcej. N. zwraca uwagę, że niektórzy ludzie hartują swoje ciała dzięki temu, że kąpią się zimą w morzu. U. wyjaśniają, dlaczego takich ludzi nazywamy morskami.

P2 s. 59 ćw. 5
18. Wykonanie elementów do osady Słowian.

N. pokazuje U. zdjęcia i krótki film z Festiwalu Słowian i Wikingów, który odbywa się na wyspie Wolin. U. podzieleni na grupy wykonują elementy do osady Słowian. Mogą to być: zabudowania, łodzie, tarcze wojenne. Do stworzenia elementów U. wykorzystują: zapalki, pudełka, wykałaczki, kartony itp.

19. Słuchanie muzyki Słowian.

N. włącza film pochodzący z Festiwalu Słowian i Wikingów na wyspie Wolin (*Festiwal Słowian i Wikingów 2017 – tradycyjna muzyka* lub *Festiwal Słowian i Wikingów 2017/Muzyka i tańce – YouTube*). U. słuchają muzyki i oglądają elementy tańca. Następnie próbują zatańczyć ten taniec do odpowiedniej muzyki.

20. Praca domowa.

U. szukają w różnych źródłach informacji o zwierzętach, które można spotkać na wyspie Wolin. Wybrane wiadomości prezentują następnego dnia w klasie.

P2 s. 59 ćw. 4

TEMAT TYGODNIA: 14. PRZY ŚWIĄTECZNYM STOLE

Temat dnia	66. Dobre maniery i elegancja
Zapis w dzienniku • Czytanie kartki z pamiętnika • Rozmowy w kręgu o przygotowaniach do świąt • Odczytywanie hasła • Wklejanie fragmentów zdań • Pisanie czasowników • Określanie czasów czasowników • Podpisywanie rysunków • Układanie działań na dodawanie i odejmowanie • Rozwiązywanie zadań na obliczenia pieniężne i wagowe • Nauka kolędy „Mała pastorałka” • Zabawa ruchowa „Bieg na sygnał”.	

MATERIAŁY I POMOCY: CD z nagraniem kolędy „Mała pastorałka”, tamburyno, piłka.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- odczuwa radość i przeżywa nastrój świąteczny
- wyjaśnia znaczenie słów *rodzinna tradycja*
- zna słowa i potrafi zaśpiewać kolędę
- układa działania na dodawanie i odejmowanie

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Miłe słowa”.

U. siedzą w kręgu. N. podaje piłkę jednemu U. i wypowiada miłe słowa na temat jego wyglądu lub zachowania, np.: *Bardzo ładne masz okulary* lub *Cieszę się, że pożyczyłeś mi gumkę*. U., który otrzymał piłkę, podaje ją dalej dowolnie wybranej osobie, mówiąc przy tym coś miłego na temat koleżanki/kolegi. Zabawa trwa tak długo, aż każdy U. usłyszy komplement.

2. Czytanie tekstu z pamiętnika.

U. czytają wpis do pamiętnika w P2. Opowiadają o świątach w rodzinie dziewczynki. Oglądają ilustrację i odpowiadają na pytanie: *Jaki nastrój panuje w domu w wigilijny wieczór?*.

3. Rozmowy w kręgu o świątecznych tradycjach.

U. siedzą w kręgu. W swobodnej rozmowie opowiadają o tym, co jest ważne podczas przygotowania świątecznego stołu w ich rodzinach oraz jakie inne świąteczne tradycje pielęgnują.

4. Odczytywanie hasła.

U. wyszukują w diagramie i kolorują cztery czasowniki w 1. osobie liczby mnogiej. Przepisują te czasowniki i podkreślają w nich ostatnią sylabę. Z pozostałych liter odczytują hasło (*RODZINNA TRADYCJA*). Zapisują je w zeszytach i wyjaśniają, co ono oznacza.

5. Uzupełnianie tekstu fragmentami zdań.

U. wycinają z „Wycinanki” fragmenty zdań i wklejają je w odpowiednie miejsca. Czytają uzupełniony tekst. Przepisują z pamięci do zeszytu ostatnie zdanie tekstu.

6. Czytanie zdań i wypowiadanie się na temat uroczystego nastroju przy świątecznym stole.

U. czytają zdania. Opowiadają, co trzeba zrobić, aby nastrój przy świątecznym stole był uroczysty. Do rad z tekstu dodają własne pomysły.

7. Nauka kolędy „Mała pastorałka”.

N. omawia z U. treść kolędy. U. uczą się tekstu na pamięć i śpiewają kolędę.

słowa: Urszula Piotrowska, muzyka: Magdalena Melnicka-Sypko

Mała pastorałka

Biegną mali pastuszkowie po nadziei znak.

Patrzą, a tu Dziecię w żłobie – serca biją w takt.

Patrzą, a tu Dziecię w żłobie – serca biją w takt.

Hej – kolęda, kolęda!

P2 s. 60–61 ćw. 1, 2

P2 s. 61 ćw. 3

KĆ2 s. 57 ćw. 1

KĆ2 s. 57 ćw. 2

KĆ2 s. 57 ćw. 3

KĆ2 s. 96
CD

Jak dzieciątko rozweselić? Czym obdarzyć Je?
Zagrajcie na fujareczkach – uraduje się.
Zagrajcie na fujareczkach – uraduje się.
Hej – kolęda, kolęda!

Niesie harfę pasterz stary, struna słodko brzmi.
Będzie miało Boże Dziecię najpiękniejsze sny.
Będzie miało Boże Dziecię najpiękniejsze sny.
Hej – kolęda, kolęda!

Cała szopka już w muzyce, dźwięki płyną w noc.
To na chwałę Maleńkiemu! Święta Jego moc!
To na chwałę Maleńkiemu! Święta Jego moc!
Hej – kolęda, kolęda!

8. Pisanie czasowników.
U. zapisują w zeszycie przykłady czasowników, jakich użyją do opisanego udziału w świątecznych przygotowaniach (np. **upiekę, ozdobię, ubiorę, posprzątam**). Chętni U. głośno odczytują zapisane czasowniki.
9. Określanie czasu podanych czasowników.
U. czytają informację w **P2** o czasach czasownika i zapisują ją w zeszycie wraz z przykładami. Zapisują także czasowniki: **spędzimy, wieszamy, ususzyła, czeka, nakrył, będzie tańczyła**. Określają czas tych czasowników. Układają i zapisują w zeszycie zdania z trzema wybranymi wyrazami.
10. Uzupełnianie zdań odpowiednimi czasownikami.
U. czytają czasowniki z ramki. Uzupełniają nimi zdania. Czytają uzupełniony tekst. Przepisują czasowniki do zeszytu. Określają liczbę, osobę i czas każdego z nich. Odpowiadają na pytanie N.: *Czy wszyscy goście wykazali się dobrymi manierami?* i podają argumenty.
11. Podpisywanie zdjęć nazwami czynności.
U. oglądają zdjęcia i podpisują je nazwami czynności odpowiadającymi na podane pytania. W parach sprawdzają poprawność wykonania ćwiczenia.
12. Zabawa ruchowa „Bieg na sygnał”.
U. biegają w luźnej gromadce. Na umówiony sygnał (dźwięk tamburyna) zatrzymują się i patrzą na N., który unosi palce, co oznacza: dwa palce – U. biegają dwójkami, trzy palce – U. biegają trójkami, cztery palce – U. biegają czwórkami, pięć palców – U. ustawiają się piątkami.
Zabawę powtarzamy parę razy.
13. Układanie działań na dodawanie i odejmowanie.
U. przyglądają się liczbom zapisanym w kółkach. Z podanych liczb układają dwa działania dodawania i cztery odejmowania tak, aby wynikami tych działań były również liczby zapisane w kółkach. Chętni U. czytają głośno zapisane działania, reszta U. sprawdza poprawność wykonanych obliczeń.
14. Rozwiązywanie zadania na obliczenia pieniężne.
U. czytają treść zadania i oglądają ilustrację. Obliczają, jakie banknoty tata dał sprzedawcy. Odpowiadają na pytanie, które naczynia wybrał tata. Obliczenia i odpowiedzi zapisują w zeszycie.
15. Wskazywanie liczb.
U. czytają treść zadania. Podają liczby, które spełniają podany warunek.
16. Rozwiązywanie zadania z obrazkami na obliczenia wagowe.
U. czytają treść zadania i pytania. Odpowiedzi zapisują w zeszycie.

P2 s. 61 ćw. 4

P2 s. 61 ćw. 5

KĆ2 s. 58 ćw. 4

KĆ2 s. 58 ćw. 5

MP1 s. 75 ćw. 1

MP1 s. 75 ćw. 2

MP1 s. 75 ćw. 3

MP1 s. 75 ćw. 4

17. Wykonywanie obliczeń.

U. korzystają z nalepek i umieszczają na rysunku schematy budynków od najwyższego do najniższego, zaczynają od lewej strony. Czytają informacje zawarte w ćwiczeniu i wykonują obliczenia. Nad każdym budynkiem zapisują jego wysokość. Pod każdym budynkiem zapisują nazwę państwa, w którym się on znajduje.

MKĆ1 s. 73 ćw. 1
Temat dnia
67. Przygotowania do świąt

Zapis w dzienniku • Słuchanie opowiadania Wiery Badalskiej „Świąteczne zakupy” • Uzupełnianie diagramu • Podkreślanie poprawnego zakończenia • Pisanie wyrazów • Umieszczanie nalepek z frazeologizmami w odpowiednich miejscach • Zaznaczanie wybranych wyrazów • Wykonanie zadań z programowania – rysowanie drogi Świętego Mikołaja • Pisanie programu • Wskazywanie liczb i znaków • Uzupełnianie, przekształcanie i rozwiązywanie zadań • Zabawa ruchowa „Berek w kole”.

CELE LEKCJI
Uczeń:

- uzasadnia swoje wypowiedzi
- zna frazeologizmy
- pisze zdania na temat kolędy domowej

Przebieg zajęć:
1. Zabawa „Powitanie”.

N. zwraca się do U. poniższymi słowami. Za każdym razem macha ręką:

- *Witam tych, którzy nie mogą doczekać się świąt Bożego Narodzenia.*
- *Witam tych, którzy lubią dostawać prezenty.*
- *Witam tych, którzy pomagają przy świątecznych porządkach.*
- *Witam tych, którzy lubią ubierać choinkę.*

2. Czytanie opowiadania Wiery Badalskiej „Świąteczne zakupy”.

U. czytają opowiadanie. Odpowiadają na pytania N.:

- *Co robili domownicy?*
- *Co Magda kazała zrobić Jędrkowi?*
- *Co zrobił chłopiec?*
- *Jaką decyzję podjął tata Jędrka?*

3. Uzupełnianie diagramu na podstawie opowiadania Wiery Badalskiej „Świąteczne zakupy”.

U. na podstawie opowiadania w **P2** uzupełniają diagram nazwami osób. Z liter w kolorowych okienkach układają hasło i je zapisują (**MAK**). U. w swobodnej rozmowie odpowiadają, czy to słowo może być tytułem opowiadania. Uzasadniają swoje odpowiedzi.

4. Wskazywanie właściwego zakończenia zdania na podstawie opowiadania.

U. czytają zdania. Na podstawie tekstu w **P2** zaznaczają właściwe zakończenie zdania. Wskazują w opowiadaniu i czytają zdanie, które potwierdza ich wybór.

5. Pisanie wyrazów według wzoru.

U. odczytują wyrazy i zapisują je według podanego wzoru.

6. Umieszczanie w odpowiednich miejscach nalepek ze zdaniami.

U. czytają wypowiedzi bohaterów tekstu w **P2**. Umieszczają w odpowiednich miejscach zdania z nalepek. Odpowiadają na pytanie, który z bohaterów tekstu mógłby tak powiedzieć i wyjaśniają swój wybór.

P2 s. 62
**KĆ2 s. 59 ćw. 2
P2 s. 62**
**KĆ2 s. 59 ćw. 3
P2 s. 62**
KĆ2 s. 59 ćw. 1
**KĆ2 s. 60 ćw. 4
P2 s. 62**

7. Uzupełnianie wyrazów odpowiednimi literami.
U. czytają wiersz Wandy Chotomskiej „Kolęda domowa”. Czytają zdania w ćwiczeniu i uzupełniają wyrazy odpowiednimi literami. Sprawdzają pisownię w tekście wiersza. Na koniec U. piszą w zeszyte kilka zdań o tym, jak oni spędzają Wigilię i Boże Narodzenie. **KĆ2 s. 60 ćw. 5**
P2 s. 63
8. Zaznaczanie wybranych wyrazów.
U. czytają wyrazy w ramce. Zastanawiają się, w jaki nastrój wprowadził ich wiersz z **P2**. Podkreślają wybrane wyrazy z ramki i uzupełniają zdanie jednym z nich. **KĆ2 s. 60 ćw. 6**
P2 s. 63
9. Uzupełnianie tabeli nalepkami.
U. czytają treść ćwiczenia z programowania. Pomagają Ewie, Jasiowi, Oli i Adamowi stworzyć wszystkie możliwe wersje dekoracji ich domów. U. uzupełniają tabelę nalepkami. (Szczegółowe omówienie *Lekcji programowania* znajduje się w poradniku na s. 145–147, scenariusz 4). **KĆ2 s. 61 ćw. 1**
10. Rysowanie drogi Mikołaja.
U. czytają treść ćwiczenia. Analizują program, który pokazuje drogę Mikołaja. Rysują tą drogę. U. zastanawiają się, który fragment programu należy powtórzyć i ile razy, aby w saniach znalazły się wszystkie prezenty. Odpowiadają na pytanie, jak można go zaznaczyć. U., jeśli potrafią, rysują symbol powtarzania i zapisują na nim liczbę powtórzeń. (Szczegółowe omówienie *Lekcji programowania* znajduje się w poradniku na s. 145–147, scenariusz 4). **KĆ2 s. 61 ćw. 2**
11. Zaznaczanie drogi na obrazku i pisanie programu.
U. czytają treść zadania. Wcielają się w postać Świętego Mikołaja i zaznaczają drogę na obrazku. Piszą swój program, wykorzystując dwa nowe symbole. U. przyglądają się zapisanemu programowi i porównują obie jego linijki. Mówią, co zauważyli. U. czytają podaną informację i analizują pokazany niżej program. (Szczegółowe omówienie *Lekcji programowania* znajduje się w poradniku na s. 145–147, scenariusz 4). **KĆ2 s. 62 ćw. 3**
12. Zabawa ruchowa „Berek w kole”.
U. stoją na obwodzie koła, twarzą do środka. Odliczają kolejno do czterech lub do sześciu. Jeden U. stoi w środku koła. Wywołany przez N. numer musi zamieniać się miejscem z innym uczestnikiem posiadającym ten sam numer, przebiegając przez środek koła. W trakcie zmiany miejsc środkowy berek stara się kogoś dotknąć. Złapany U. staje się berkiem, a poprzedni berek otrzymuje jego numer i zajmuje wolne miejsce na obwodzie koła.
13. Wskazywanie odpowiednich liczb i znaków.
U. czytają działania. Wskazują liczby i znaki, które należy usunąć, aby działania były zapisane poprawnie. **MP1 s. 76 ćw. 1**
14. Układanie pytań do zadania.
U. czytają treść zadania. Układają pytania, jakie można do niego zadać. **MP1 s. 76 ćw. 2**
15. Wskazywanie odpowiedzi do zadania.
U. czytają treść zadania. Odpowiadają na zadane pytanie. Odpowiedzi zapisują w zeszyte. **MP1 s. 76 ćw. 3**
16. Uzupełnianie treści zadania.
U. uzupełniają treść zadania w taki sposób, aby można było obliczyć wysokość choinki. **MP1 s. 76 ćw. 4**
17. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania. Obliczają, o ile więcej piosenek niż tata zna dziadek Jurka. Układają jeszcze inne pytania do zadania, trzy z nich zapisują w zeszyte. Wykonują obliczenia i zapisują odpowiedzi. **MKĆ1 s. 74 ćw. 1**
18. Udzielanie odpowiedzi na matematyczne pytania.
U. czytają treść zadania i odpowiadają na pytania. Obliczenia zapisują w kratkach. **MKĆ1 s. 74 ćw. 2**
19. Uzupełnianie pustych pól.
U. przyglądają się wieżom z liczb, w których zastosowano tę samą zasadę. U. zastanawiają się jaką i uzupełniają według niej puste pola. **MKĆ1 s. 74 ćw. 3**
20. Praca domowa.
U. rozwiązują zadanie matematyczne. Od podanej liczby odejmują cztery liczby tak, aby otrzymać 360. **MP1 s. 76 ćw. 5**

Temat dnia
68. Zapachy Bożego Narodzenia

Zapis w dzienniku • Czytanie tekstu o przyprawach • Zapisywanie nazw przypraw w zeszytce • Rozmowa w kręgu o częściach roślin, z których wytwarza się przyprawy • Próbowanie różnych przypraw • Dopasowywanie nazw zdjęć do diagramów • Zaznaczanie poprawnych odpowiedzi • Umieszczanie nad nazwami przypraw nalepek z odpowiednimi zdjęciami • Kolorowanie kontynentu z przyprawami korzennymi • Układanie i rozwiązywanie zadań • Wykonywanie obliczeń na drzewku • Wykonanie plakatu na temat wybranej przyprawy • Zabawa ruchowa „Pociąg”

MATERIAŁY I POMOCY: pachółki, internet, miseczki z różnymi przyprawami (np. pieprz, wanilia, tymianek, kminek), kartki na niewielki plakat dla każdego U.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- rozpoznaje przyprawy
- wie, z jakich części roślin wytwarza się przyprawy
- układa treść zadania

Przebieg zajęć:
1. Zabawa na powitanie „Iskierka”.

U. siedzą lub stoją w kręgu, zwróceniu twarzami do środka. Trzymają się za ręce. N. wysyła iskierkę, ściskając dłoń swojego sąsiada po lewej stronie. U., który otrzymał iskierkę, przekazuje ją dalej tak, aby obiegła całe koło i trafiła do osoby, która ją wysłała.

2. Zapisywanie nazw przypraw.

U. czytają tekst w **P2**. Wymieniają nazwy kilku przypraw pochodzących z dalekich krajów. Nazwy zapisują w zeszytce.

3. Rozmowa w kręgu.

U. siedzą w kręgu. W swobodnej rozmowie opowiadają, z jakich części rośliny wytwarza się przyprawy wymienione w tekście.

4. Próbowanie różnych przypraw.

N. ustawia na stoliku w małych miseczkach różne przyprawy (np. pieprz, wanilię, tymianek, kminek). U. podchodzą do stolika, ostrożnie porównują smak przypraw i ich zapach. N. wyjaśnia, co to są przyprawy ziołowe. Podaje kilka przykładów.

Przyprawy ziołowe: rośliny i ich części (korzenie, cebule, kłącza, kwiaty, owoce, nasiona) w stanie świeżym, wysuszonym lub po obróbce mechanicznej stosowane jako przyprawy. Wykorzystuje się je jako dodatki do pożywienia w celu poprawienia smaku (np. kminek, liść laurowy, koper ogrodowy, seler zwyczajny, dereń jadalny, róża dzika, gorczyca biała).

5. Przygotowanie plakatu na temat wybranej przyprawy.

U. dobierają się parami. Korzystają z dostępnych źródeł i przygotowują niewielki plakat na temat wybranej przyprawy. Po skończonej pracy U. oglądają plakaty wykonane przez swoich rówieśników. N. zawiesza plakaty w kącie przyrodniczym klasy.

6. Dopasowanie nazw zdjęć do diagramu.

U. oglądają zdjęcia i dopasowują ich nazwy do diagramu. Zwracają uwagę na liczbę okienek i podane litery. Wpisują wyrazy do diagramu. Odczytują hasło utworzone z liter z oznaczonych pól (*zapachy*) i uzupełniają nim podane zdanie. U. zapamiętują pisownię wyrazów: wanilia – wanilii, bakalie – bakalii, Indie – Indii. Odpowiadają na pytanie N.: *Z jakimi zapachami kojarzy się wam Boże Narodzenie?*. Odpowiedź zapisują w zeszytce.

7. Zaznaczanie poprawnych odpowiedzi.

U. oglądają ilustracje roślin. Wskazują te części roślin, z których wytwarza się podane przyprawy. Zaznaczają poprawne odpowiedzi.

P2 s. 64–65 ćw. 1

P2 s. 64–65 ćw. 3

P2 s. 65 ćw. 4, 5

P2 s. 65 ćw. 6

KĆ2 s. 63 ćw. 1

KĆ2 s. 64 ćw. 2

<p>8. Dopasowywanie zdjęć przypraw do ich nazw.
U. czytają nazwy przypraw. Umieszczają nad nazwami odpowiednie nalepki.</p> <p>9. Kolorowanie odpowiedniego kontynentu.
U. kolorują na mapie świata kontynent, z którego pochodzi większość przypraw korzennych. Zapisują jego nazwę (<i>Azja</i>).</p> <p>10. Zabawa ruchowa „Pociąg”.
N. ustawia U. w rzędach po 4–6 osób. Na sygnał N. pierwszy z rzędu U. startuje do pacholka, obiega go i wraca do swojego rzędu. Zabiera następnego U. i obaj, trzymając się za ręce, obiegają pacholek. Wracają ponownie do swojego rzędu, zabierają następnego U. i teraz już we trójkę, trzymając się za ręce, obiegają pacholek, po czym wracają do swojego rzędu po następnego U. Wygrywa zespół, którego wszyscy członkowie, trzymając się za ręce, obiegają pacholek i po zabraniu ostatniego U. wrócą na miejsce startu, ustawiając się równo w rzędzie.</p> <p>11. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania. Obliczają liczbę torebek przypraw korzennych i o ile więcej było torebek przypraw korzennych niż torebek majeranku. Obliczenia i odpowiedzi zapisują w zeszytcie.</p> <p>12. Układanie zadania do działania.
U. układają zadanie do działania przedstawionego na drzewku. Pytanie, obliczenia i odpowiedź zapisują w zeszytcie.</p> <p>13. Wykonywanie obliczeń na drzewku.
U. układają zadanie do działania przedstawionego na drzewku. Wykonują obliczenia na drzewku i zapisują odpowiedź.</p> <p>14. Układanie zadań z treścią.
U. układają dwa zadania dotyczące przypraw i aromatów znajdujących się w kuchni Hani. Pytania, obliczenia i odpowiedzi zapisują w zeszytcie.</p> <p>15. Wykonywanie matematycznych poleceń.
U. czytają zdania i wykonują kolejno polecenia.</p> <p>16. Praca domowa.
– U. sprawdzają, jakie przyprawy stosuje się w ich domach. Dowiadują się, skąd pochodzą i do jakich potraw pasują.
– U. zapisują w okienku dowolną liczbę trzycyfrową. Następnie uzupełniają zdania tak, żeby opisywały, jakie warunki spełnia ich liczba. Wymyślają dodatkowy warunek.</p>	KĆ2 s. 64 ćw. 3 KĆ2 s. 64 ćw. 4 MP1 s. 77 ćw. 1 MP1 s. 77 ćw. 2 MKĆ1 s. 75 ćw. 1 MKĆ1 s. 75 ćw. 2 MP1 s. 77 ćw. 3 P2 s. 64 ćw. 2 MKĆ1 s. 75 ćw. 3

Temat dnia
69. Niespodziewany gość

Zapis w dzienniku • Czytanie informacji o częściach składowych opowiadania • Słuchanie opowiadania „Niespodziewany gość” • Opowiadanie wydarzeń • Wklejanie pasków z planem opowiadania • Uzupełnianie rozmowy • Łączenie wyrazów o przeciwnym znaczeniu • Dopisywanie przymiotników • Ćwiczenia ortograficzne – wyrazy z **ż** • Pisanie zdań • Obliczenia pamięciowe sum i różnic • Rozwiązywanie zadań z treścią • Rozmowa o życzliwości wobec ludzi • Zabawa ruchowa „Berek skoczek”.

MATERIAŁY I POMOCY: kartki z bloku, kredki ołówkowe, szarfy, słowniki ortograficzne.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- wie, z jakich części składa się opowiadanie
- wyjaśnia pisownię wyrazów z **ż**
- rozwiązuje zadanie z treścią

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Pingwin”.
U. ustawiają się jeden za drugim, każdy opiera dłonie na biodrach osoby stojącej przed nim. Idą gęsiego, śpiewając piosenkę:
O, jak przyjemnie
i jak wesoło
w pingwina bawić się.
Raz nóżka w lewo, raz nóżka w prawo,
do przodu, do tyłu
i raz, dwa, trzy.
U., śpiewając słowa: *raz nóżka w lewo, raz nóżka w prawo* – wysuwają lewą nogę w lewą stronę, potem w prawą. Przy następnych słowach skaczą do przodu, do tyłu i trzy razy do przodu.
2. Czytanie informacji na temat części składowych opowiadania. P2 s. 66–68 ćw. 1, 2
U. czytają informację w P2 na temat opowiadania. Odpowiadają na pytania N.:
• *Co to jest opowiadanie i z jakich części się składa?*
• *Na co należy zwrócić szczególną uwagę przed przystąpieniem do pisania opowiadania?*
3. Wypowiadanie się na temat wydarzeń przedstawionych w opowiadaniu „Niespodziewany gość”. P2 s. 68 ćw. 3
U. słuchają opowiadania czytanego przez N. Chętni U. opowiadają o wydarzeniach, które w nim przedstawiono.
4. Wyszukiwanie w tekście wskazanego fragmentu. P2 s. 68 ćw. 4
U. szukają w tekście opowiadania fragmentu, który mówi o postanowieniu Ewy. Odczytują ten fragment.
5. Tworzenie planu wydarzeń i pisanie opowiadania. KĆ2 s. 65 ćw. 1
P2 s. 66–67
U. wycinają z „Wycinanki” paski z planem opowiadania. Wklejają je zgodnie z kolejnością zdarzeń przedstawionych w tekście w P2. Odczytują kolejno sylaby w ramkach i zapisują hasło (PLAN OPOWIADANIA). N. przypomina, z jakich części składa się opowiadanie. Wyjaśnia, że akapit to część tekstu zaczynająca się od nowej linii, zwykle wcięta. U. na podstawie planu wydarzeń piszą w zeszycie opowiadanie o Wigilli w domu Ewy. Zaczynają od tytułu. Wstęp, rozwinięcie i zakończenie opowiadania zaczynają od akapitów. Mogą wykorzystać, podane w ćwiczeniu, fragmenty zdań. Chętni U. czytają swoje opowiadanie.
6. Uzupełnianie rozmowy na podstawie opowiadania „Niespodziewany gość”. KĆ2 s. 66 ćw. 2
P2 s. 66–67
U. na podstawie opowiadania w P2 uzupełniają rozmowę. Podkreślają na żółto wypowiedzi osób, a na niebiesko informacje, kto mówi.
7. Rozmowa o życzliwości. P2 s. 68 ćw. 5
U. siedzą w kręgu. W swobodnej rozmowie opowiadają, dlaczego warto być życzliwym wobec innych ludzi. U. wykonują ozdobną kartkę, piszą na niej świąteczne życzenia. N. prosi U. o przekazanie tych życzeń swoim sąsiadom.
8. Łączenie wyrazów o przeciwnym znaczeniu. KĆ2 s. 66 ćw. 3
U. łączą liniami wyrazy o przeciwnym znaczeniu. Otaczają pętlami te, które zaczynają się sylabą **nie**.
9. Dopisywanie przymiotników. KĆ2 s. 66 ćw. 4
U. czytają wypowiedź Ewy. Podkreślają przymiotniki. Zapisują je w odpowiednich miejscach i dopisują pozostałe formy. Na końcu rysują bombkę obok przymiotników w rodzaju żeńskim, a prezent obok przymiotników w rodzaju męskim.
10. Ćwiczenia ortograficzne – wyrazy z ż. P2 s. 69
U. czytają tekst legendy „O Popiele i mysiej wieży”, zwracają uwagę na wyrazy z ż. W zeszycie zapisują wyrazy z ż: wymiennym na: **g, s, dz, h, z, ż**; w zakończeniach: **-aż, -eż**; do zapamiętania. Z każdej grupy wyrazów U. wybierają jeden i układają z nim zdanie, które starannie zapisują w zeszycie. Zieloną kredką podkreślają wyrazy, z którymi układali zdania.

11. Pisanie zdań. U. odszukują w tekście legendy w P2 zdania, które wypowiedziała żona Popiela. Przepisują je uważnie do zeszytu. Podkreślają wyrazy z ż .	KĆ2 s. 67 ćw. 5 P2 s. 69
12. Wyjaśnianie pisowni wyrazów z ż . U. czytają zapisane w ramach wyrazy z ż . Dopisują wyrazy wyjaśniające pisownię wyrazów z ż według wzoru. Podkreślają litery wymienne.	KĆ2 s. 67 ćw. 6
13. Dopisywanie do wyrazów z ż liter: n, l, ł, r . U. dopisują litery: n, l, ł, r do wyrazów z ż . Czytają wyrazy, podkreślają dopisane litery i zapamiętują, po jakich literach oznaczających spółgłoski piszemy ż .	KĆ2 s. 67 ćw. 7
14. Pisanie nazw zwierząt z literą ż . U. zapisują w zeszycie przynajmniej osiem nazw zwierząt z literą ż . Korzystają ze słownika ortograficznego. Wybierają dwa wyrazy i ilustrują je według wzoru.	KĆ2 s. 67 ćw. 8
15. Zabawa ruchowa „Berek skoczek”. U. ustawieni są w rozsypcie. 2–4 berków oznaczonych jest szarfami. U, którzy są berkami, gonią pozostałych. Wszyscy U. poruszają się podskokami na jednej nodze (często ją zmieniając). Zadaniem berków jest złapanie jak największej liczby uczestników. Każdy berek liczy złapanych. Wygrywa berek, który w wyznaczonym czasie będzie miał ich najwięcej.	
16. Obliczanie wyników w pamięci. U. czytają działania. W pamięci obliczają sumy liczb.	MP1 s. 78 ćw. 1
17. Obliczanie sum i różnic. U. obliczają wyniki działań.	MKĆ1 s. 76 ćw. 1
18. Rozwiązywanie zadania na obliczenia wagowe. U. czytają treść zadania. Obliczają, ile gramów waży ananas w zalewie. Obliczenia, wynik i odpowiedź zapisują w zeszycie.	MP1 s. 78 ćw. 2
19. Rozwiązywanie zadania z treścią. U. czytają treść zadania. Obliczają, ile ważą dwie tabliczki czekolady. Obliczenia i wynik zapisują w kratkach, a odpowiedź w zeszycie.	MKĆ1 s. 76 ćw. 2
20. Wykonywanie odejmowania w pamięci. U. czytają działania i obliczają różnice liczb w pamięci.	MP1 s. 78 ćw. 3
21. Rozwiązywanie zadania na obliczenia pieniężne. U. czytają treść zadania. Obliczają, ile złotych zostało Izie w skarbonce. Obliczenia, wynik i odpowiedź zapisują w zeszycie.	MP1 s. 78 ćw. 4
22. Wskazywanie liczb, które na grafach zostały zastąpione znakami zapytania. U. czytają grafy i podają, jakie liczby na grafach zostały zastąpione znakami zapytania.	MP1 s. 78 ćw. 5
23. Zapisywanie działań. U. zapisują w zeszycie działania przedstawione w tabelach i obliczają wyniki.	MP1 s. 79 ćw. 6
24. Obliczanie liczby par butów. U. oglądają obrazki i obliczają, ile jest par butów każdego rodzaju.	MP1 s. 79 ćw. 7
25. Wykonywanie poleceń i zapisywanie działań. U. czytają polecenia i je wykonują. Mogą zapisać w zeszycie odpowiednie działania na dodawanie i odejmowanie.	MP1 s. 79 ćw. 8
26. Rozwiązywanie zadań z treścią. U. czytają treść zadań. Obliczają, ile dawek szczepionki zostało w przychodni i ile kilogramów pomidorów przeznaczono na keczup.	MP1 s. 79 ćw. 9, 10
27. Rozwiązywanie zadania tekstowego. U. czytają treść zadania. Obliczają, ile kartek pamiętnika pozostało niezapisanych i ile to stron. Obliczenia i odpowiedź zapisują w zeszycie.	MKĆ1 s. 76 ćw. 3
28. Praca domowa. – U. rozwiązują zadania matematyczne. – U. wymyślają i piszą opowiadanie o tematyce świątecznej. Korzystają z podanych rad.	MKĆ1 s. 76 ćw. 4, 5 P2 s. 68 ćw. 6

Temat dnia

70. Świąteczne nastroje

Zapis w dzienniku • Przygotowanie przedstawienia jasełkowego „Pójdźmy wszyscy do stajenki” • Rozmowa na temat tradycji przedstawień jasełkowych • Słuchanie tekstu przedstawienia • Swobodne wypowiedzi na temat przedstawienia • Czytanie z podziałem na role • Sporządzanie harmonogramu pracy • Redagowanie zaproszenia dla uczniów klas trzecich • Powtórzenie wiadomości na temat czasowników • Śpiewanie kolęd • Projektowanie strojów i przygotowanie elementów dekoracji do przedstawienia.

MATERIAŁY I POMOCY: kopia scenariusza przedstawienia dla każdego U., płyta z nagraniami kolęd, wybrane teksty kolęd, materiały potrzebne do stworzenia scenografii przedstawienia: tektura, blok rysunkowy, taśma samoprzylepna, nożyczki, kleje, farby, pędzle, naczynia na wodę, papier kolorowy; bombka.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- zna tradycje przedstawień jasełkowych
- wie, w jaki sposób można sprawić radość innym
- przygotowuje fragment większej pracy plastycznej

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Szczęśliwa bombka”.

N. pokazuje U. bombkę i mówi: *Ta bombka to bombka radości* (mówiąc to, rysuje na niej duży uśmiech, oczy, nos, włosy, uszy). *Ta bombka przynosi szczęście. Zaczynamy od...* (wymienia imię U. z klasy). *Powiedz swoje imię, pomyśl życzenie i podaj bombkę swojemu sąsiadowi.* Gdy talizman wróci do N., wszyscy chórem mówią: *Niech spełnią się nasze życzenia!*.

2. Rozmowa na temat planowanego przedstawienia jasełkowego „Pójdźmy wszyscy do stajenki”.

N. opowiada U. o tradycji przedstawień jasełkowych.

Jasełka to przedstawienia o Bożym Narodzeniu i wydarzeniach z nim związanych. Nazwa wywodzi się od staropolskiego słowa *jasło* oznaczającego żłób. Pierwsze takie widowiska o treści związanej z narodzinami Chrystusa powstały w średniowieczu we Włoszech. Za ich twórcę uważa się św. Franciszka z Asyżu.

3. Zapoznanie z tekstem jasełek.

N. czyta tekst jasełek.

Agnieszka Maj

Do Betlejem

Osoby: Maria, Józef, Pastuszek 1, Pastuszek 2, Pastuszek 3, Pastuszek 4, Anioł 1, Anioł 2, Anioł 3, Król 1, Król 2, Król 3

Z lewej strony sceny las i góry oraz pasące się owce. Nad lasem za chwilę pojawi się wielka gwiazda. W centrum sceny trzech pastuszkowie śpią na ziemi, nakryci skórą. Jeden nie śpi i dokłada drowienka na ognisko. Potem daje owieczkom siana. Z prawej strony sceny szopka, w szopce żłóbek z Dzieciątkiem. Obok żłóbka siedzą Maria i Józef.

PASTUSZEK 1

Dookoła ciemna nocka...

Śpią smacznie pasterze.

A ja muszę dać owieczkom

Sianka na wieczerzę.

Macie, niebożęta,
Na noc jadła, picia.
A ja sobie do spania
Poszukam nakrycia.

Szuka skóry, kładzie ją na ziemi i układa się do snu. Nagle zauważa na niebie wielką, świecącą gwiazdę.

Jaka piękna gwiazda!
To błysnie, to mignie...
Taka jasność wokoło!
Znaleźć można igłę!

Budzi towarzyszy. Pastuszkowie przecierają zaspane oczy i z podziwem spoglądają na niebo.

Wstańcie, pastuszkowie,
Bo dziwy na niebie.
Piękna gwiazda oświeśla
Caluteńką ziemię!

PASTUSZEK 2

Co się dzieje?

PASTUSZEK 3

Czy już świta?

PASTUSZEK 4

Och, ile jasności!

Nagle pojawiają się aniołowie. Zbliżają się do pastuszków.

PASTUSZEK 1

Z niebios mamy gości!

PASTUSZEK 2

Aniołowie? Do nas, w gościnę?

ANIOŁ 1

Przynosimy radosną nowinę.

ANIOŁ 2

Narodził się Zbawiciel
Przez Boga zesłany
I przez wszystkie narody
Tak długo czekany.

Po to się narodził,
Aby zbawić ludzi!
Cieszcie się, pasterze!
Nadzieja się budzi!

ANIOŁ 3

Król nasz jedyny,
A imię jego – Jezus!
Zrodzony z Maryi!

ANIOŁ 1

Padnijmy na kolana.
Radujmy się z przyjścia
Tak godnego Pana.

*Wszyscy klękają na kolana. Jeden z aniołów zaczyna kolędę „Wśród nocnej ciszy”.
Wszyscy chórem śpiewają.*

PASTUSZEK 1

Narodził się Syn Boży,
Więc w drogę, bracia mili.

PASTUSZEK 2

Trzeba pokłon Mu oddać!
Nie traćmy ni chwili!

PASTUSZEK 3

Ale gdzie do Betlejem?
Czy daleka tam droga?

ANIOŁ 2

To wskaże wam gwiazda,
Wysłana od Boga.

PASTUSZEK 4

Lecz jak trafimy do Syna Bożego?

ANIOŁ 1

Szukajcie w stajence Dzieciątka małego!

ANIOŁ 2

Nad stajenką gwiazda
Zawiesi promienie.
To znak, że tu się odbyło
Boże Narodzenie.

PASTUSZEK 1

Pójdziemy za gwiazdą
Do Betlejem Bożego.

PASTUSZEK 2

Lecz nie mamy dla Dzieciątka
Prezentu godnego.

PASTUSZEK 3

Zanieśmy w prezencie
Świeżutkiego chleba...
Miód, ser i maselko
To też dary z nieba.

PASTUSZEK 4

Idźmy czym prędzej
Do Bożej Dzieciny!

Niech ma wielką radość
Z tej naszej gościny!

Aniołowie schodzą ze sceny, a pastuszkowie udają się w stronę szopki, śpiewając kolędę „Pójdźmy wszyscy do stajenki”. Gdy kończą kolędę, nagle słysząc ptasi śpiew.

PASTUSZEK 1 (zdziwionym głosem)

Choć pora nocna,
Śpiewają ptaszęta.

PASTUSZEK 2

Cud nam wyśpiewują
Śliczne niebożęta!

PASTUSZEK 3

Pokłon Dziecinie
Śpiewaniem oddają!

PASTUSZEK 4

Pewnie Dzieciątko
Do snu układają.

PASTUSZEK 1

I owieczki spokojnie
Leżą tam, w oddali...

PASTUSZEK 2

Wilczysko i miś bury
Nie podchodzą do hali.

PASTUSZEK 3 (wskazuje na zwierzęta wychodzące z lasu)

Patrzcie! Idą za nami!
Do Dzieciątka i Panienki!

PASTUSZEK 4

Pokłonić się idą,
Jak my – do stajenki!

PASTUSZEK 1

Och, radosna, cudowna nowina!
Cieszy się z niej nawet zwierzyzna!

Idąc, śpiewają „Bóg się rodzi”. Wtórują im aniołowie, którzy powoli ustawiają się nieopodal stajenki. Na drodze pojawiają się trzej królowie.

PASTUSZEK 2

Oj, widna nocka, widna!
A spójrzcie, druhowie!
Drogą podążają
Jacyś trzej królowie.

KRÓL 1

Witajcie, pasterze!
Dokąd prowadzi was droga?

PASTUSZEK 1

Gwiazda nas prowadzi
Do samego Boga.

KRÓL 2

My idziemy z dalekiej krainy!

KRÓL 3

I też dążymy do Bożej Dzieciny.

KRÓL 1

Gwiazda nas oświeciła,
Że się w Betlejem
Dziecina narodziła.

KRÓL 2

Zbawiciel całego świata!
Jak przewidzieli prorocy...

KRÓL 3

Król nad królami,
Pełen Boskiej mocy!

PASTUSZEK 1

Więc razem do Betlejem
Za gwiazdą idziemy.
A Dziecinne szczerze serca
I dary niesiemy.

Razem wyruszają. W pewnym momencie jeden z pastuszków dostrzega stajenkę.

PASTUSZEK 1

Patrzcie, patrzcie!
Uboga stajenka!

PASTUSZEK 2

To tu, bo nad nią
Gwiazda jaśniuteńka!

PASTUSZEK 3

I chór Aniołów –
Gloria wyśpiewuje!

KRÓL 1

Osiołek pod szopą
Hasa, podskakuje!

KRÓL 2

Maria i Józef
W żłóbek wpatrzeni...

KRÓL 3

Z żłóbka jasność bije...
Cudna nie z tej ziemi!

PASTUSZEK 1

Podejdźmy cichutko...
Tam Dziecina leży!
Zbawiciel świata!
Ho!d Mu się należy.

Podchodzą do żłóbka, kłaniają się i klękają. Maria śpiewa „Lulajże Jezuniu”. Wszyscy przyłączają się do śpiewu.

MARIA (kołysząc niemowlę)

Śpij, mój Maleńki!
Zmruż śliczne oczęta.
Niech Cię ukołyszają
Szczebiotem ptaszęta.

JÓZEF

Przygotuję miejsce
Dla tak zacnych gości,
Co do szopy wnieśli
Tak wiele radości.

MARIA

Spójrzcie na Dzieciątko,
Uśmiechem was wita.
Z Jezuskiem się raduje
Też anielska świta.

JÓZEF

Otul nasze maleństwo,
Bo ma zimne nóżki.
Miłość Go ogrzeje,
Lepiej od pieluszki.

PASTUSZEK 2

Boże wielki, Zbawco!
W tej szopie wiatr po kątach gania!
Czy nie ma dla Ciebie
Lpszego mieszkania?

PASTUSZEK 3

Leżysz, Zbawco, na sianie!
W pieluszcze niby koronie,
A uśmiechasz się do nas,
Jakbyś siedział na tronie!

PASTUSZEK 4

Żłóbek to Twoja kołyska,
A z sianka poduszczałka...
Szkoda, że nie ma dla Ciebie
Ciepłszego łóżeczka.

Teraz pastuszkowie i trzej królowie składają dary.

PASTUSZEK 1

Choć te skromne dary
Przyjmij od pasterzy.
Żeś Ty jest od Boga
Każdy z nas uwierzył!

KRÓL 1

Zbawicielu drogi!
Ja Ci złoto daruję.
Niech odtąd nad światem
Miłość zapanuje.

KRÓL 2

Masz ode mnie
Wonne kadzidełka,
Żeby zapach lata
Miała ta stajenka.

KRÓL 3

I mirrę pachnącą
Zebraną dla Ciebie,
Bo Ty będziesz Pasterzem
Na ziemi i w niebie.

Królowie zdejmują korony z głów i składają je przy żłóbku.

KRÓL 1

Na Twoją chwałę
Korony swe składamy
I z anielskim chórem
Radośnie śpiewamy.

Wszyscy śpiewają „Wesołą nowinę”.

Po wysłuchaniu tekstu U. swobodnie wypowiadają się na jego temat. Następnie wyszukują w tekście inscenizacji odpowiednie fragmenty i odpowiadają na pytania N.:

- *O czym opowiada to przedstawienie?*
- *Jakie postacie w nim występują?*
- *Jaką nowinę przynieśli aniołowie?*

U. odszukują w tekście jasełek tytuły kolęd. N. włącza nagrania, a U. słuchają wybranych fragmentów kolęd. N. ustala z U., które kolędy są im znane, a których muszą się jeszcze nauczyć. Następnie rozdaje role chętnym U., którzy czytają inscenizację z podziałem na role.

4. Sporządzenie harmonogramu pracy nad przedstawieniem.

N. wspólnie z U. przygotowuje kalendarz z zaznaczonymi terminami prób. Harmonogram uwzględnia czas na przygotowanie scenografii, strojów i rekwizytów. N. zawiesza kalendarz w kącie wiadomości.

5. Praca plastyczno-techniczna – projektowanie strojów, wykonanie elementów scenografii do przedstawienia.

U. z kartonu, bloku rysunkowego i innych materiałów plastycznych wykonują elementy dekoracji. Projektują stroje do przedstawienia.

6. Redagowanie zaproszenia dla uczniów klas trzecich z informacją o przygotowywanym przedstawieniu.

U. redagują treść zaproszenia dla uczniów klas trzecich:

Koleżanki i Koledzy!

Zapraszamy na nasze przedstawienie z okazji świąt Bożego Narodzenia. Przedstawienie odbędzie się 20 grudnia o godzinie 11.00 w Szkole Podstawowej nr 220, w sali 14 na parterze.

Uczniowie klasy III a z wychowawcą

7. Nauka ról do inscenizacji.
U. uczą się tekstów wybranych ról do wystawienia inscenizacji.
8. Uzupełnianie tabeli czasownikami w odpowiedniej formie.
U. uzupełniają tabelę odpowiednimi formami czasowników. Mogą wybrać, czy mówi chłopiec, czy dziewczynka. Utrwalają odmianę czasownika przez osoby w różnych czasach.
9. Przepisywanie z tekstu Magdaleny Kiełbowicz „Przy świątecznym stole” zdań wyjaśniających, co to jest tradycja.
U. odszukują w tekście w **P2** trzy zdania wyjaśniające, co to jest tradycja. Przepisują je do zeszytu i otaczają pętlami wyrazy z **rz**. Uzasadniają ich pisownię.
10. Wskazywanie grupy wyrazów o tej samej liczbie głosek.
U. kolorują talerz z grupą wyrazów o tej samej liczbie głosek.
11. Określanie liczby wyrazów i sylab w podanym zdaniu.
U. czytają zdanie. Określają liczbę sylab i wyrazów w podanym zdaniu. Uzupełniają odpowiedź. W podanym zdaniu podkreślają czasownik. Następnie uzupełniają luki w informacji.
12. Zapisywanie informacji o zwierzętach.
U. w ciągach liter odnajdują i podkreślają nazwy zagrożonych gatunków zwierząt. Z pozostałych liter układają wyrażenia, które wskazują miejsca występowania tych zwierząt. Zapisują obie informacje.

KĆ2 s. 68 ćw. 1

KĆ2 s. 68 ćw. 2
P2. s. 97

KĆ2 s. 68 ćw. 3

KĆ2 s. 69 ćw. 4

KĆ2 s. 69 ćw. 5

TEMAT TYGODNIA: 15. PRZYWITAJMY NOWY ROK

Temat dnia	71. Świat się zmienia
Zapis w dzienniku • Czytanie tekstu z pamiętnika • Pisanie wyrazów w kolejności alfabetycznej • Szukanie zwrotów ze słowem czas • Przepisywanie zdań • Podkreślanie grupy wyrazów • Uzupełnianie odpowiedzi • Układanie i zapisywanie wyrażen • Uzupełnianie informacji • Wskazywanie odpowiednich wyrazów • Układanie pytań • Wykonywanie obliczeń kalendarzowych • Rozwiązywanie zadań z treścią • Śpiewanie kolędy „Mała pastorałka” • Powtórzenie wartości rytmicznych • Zabawa ruchowa „Czerwone – zielone”.	

MATERIAŁY I POMOCE: 2 koła ringo: zielone i czerwone, CD z nagraniem kolędy „Mała pastorałka”, aktualny kalendarz.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- potrafi odpowiedzieć na pytania N. dotyczące przeczytanego tekstu
- układa i zapisuje zdanie
- składa życzenia noworoczne
- zna słowa i potrafi zaśpiewać kolędę
- wykonuje obliczenia kalendarzowe

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Stary Abraham”.

U. i N. stoją w kole. Śpiewają piosenkę i uderzają dłońmi w kolana.

Stary Abraham miał siedmiu synów,

Siedmiu synów miał stary Abraham.

A oni siedli i nic nie jedli.

Tylko śpiewali sobie tak: Prawa ręka!

Następnie N. wypowiada słowa: *Prawa ręka* – i potrząsa nią. U. go naśladują. Po każdym odśpiewaniu piosenki N. wymawia nazwę innej części ciała. U. powtarzają ją, dodając nazwy wymienione już wcześniej, np.: *Prawa ręka, lewa ręka, prawa noga, lewa noga!*. Podczas śpiewania piosenki U. poruszają zawsze częścią ciała, która była wymieniona jako ostatnia.

P2 s. 70–71 ćw. 1

2. Czytanie tekstu z pamiętnika.

U. czytają tekst z pamiętnika w P2. Odpowiadają na pytania N.:

- *Czego życzy sobie chłopiec?*
- *Jakie wy macie noworoczne życzenia?*

P2 s. 71 ćw. 2

3. Pisanie wyrazów z częstką **czas** w kolejności alfabetycznej.

U. podają kilka wyrazów z częstką **czas**. N. zapisuje je na tablicy, a U. starannie przepisują je do zeszytu w kolejności alfabetycznej (przykładowe wyrazy: czasownik, czasomierz, wówczas, czasem, czasochłonny, czasopismo, czaszka).

P2 s. 71 ćw. 3

4. Wymyślanie zwrotów ze słowem **czas**.

U. podają zwroty ze słowem **czas**, inne niż zwrot *czas leci*. N. zapisuje podane zwroty na tablicy, np.: **czas biegnie, czas płynie, czas przemija**. U. dopowiadają jeszcze inne wyrażenia, np.: **czas pracy, czas trwania, upływający czas**.

P2 s. 71 ćw. 4

5. Układanie zdań z podanymi wyrazami.

U. zapoznają się z informacjami na temat przysłowka w parze z czasownikiem. Następnie układają zdania z wyrazami: **szybko, później, najbliżej**. Zdania zapisują w zeszycie. W każdym ze zdań podkreślają czasownik.

6. Odczytywanie i zapisywanie hasła. U. wykreślają z poziomych rzędów diagramu wyrazy dotyczące pracy zegara. Z pozostałych liter czytanych poziomo tworzą hasło (<i>witamy nowy rok</i>). Odczytują je i zapisują.	KĆ2 s. 70 ćw. 1
7. Uzupełnianie informacji według wzoru. U. uzupełniają informacje nazwami miesięcy oraz znakami rzymskimi według wzoru.	KĆ2 s. 70 ćw. 2
8. Wyszukiwanie i przepisywanie zdania. U. odszukują w tekście pamiętnika w P2 zdanie, które wyraża, czego życzy sobie chłopiec. Przepisują je starannie do zeszytu. Następnie zapisują to zdanie tak, jakby mówiła je dziewczynka. Podkreślają litery, które się zmieniły.	KĆ2 s. 70 ćw. 3 P2 s. 70
9. Wskazywanie wyrazów. U. czytają podane wyrazy. W tekście w P2 odszukują te słowa. Czytają je łącznie z wyrazami, do których się odnoszą. Otaczają pętlami te, które odpowiadają na pytanie <i>kiedy?</i> . Podkreślają wyraz, o który pytamy <i>jak?</i> . Układają i zapisują w zeszycie zdanie z podanym wyżej wyrazem z 6.	KĆ2 s. 71 ćw. 4 P2 s. 70
10. Układanie pytań do wskazanych części zdań. U. czytają zdania. Układają i zapisują pytania do wyróżnionych części zdań. Podkreślają pierwszy wyraz w każdym pytaniu i uzupełniają podane zdanie.	KĆ2 s. 71 ćw. 5
11. Utrwalenie kolędy „Mała pastorałka”. U. śpiewają poznaną kolędę „Mała pastorałka”. Następnie utrwalają rodzaje taktów. Wpisują w każde okienko odpowiednią liczbę związaną z liczbą różnych wartości rytmicznych w poszczególnych taktach.	CD KĆ2 s. 96 KĆ2 s. 94 ćw. 1
12. Zabawa ruchowa „Czerwone – zielone”. N. trzyma w ręku dwa koła ringo: czerwone i zielone. Podniesienie zielonego ringo do góry oznacza, że U. mogą biegać po wyznaczonym przez N. terenie. Gdy N. podniesie do góry czerwone ringo – U. muszą się zatrzymać. Zabawę powtarzamy parę razy.	
13. Obliczanie liczby tygodni i dni według wzoru. U. obliczają według wzoru liczbę tygodni i dni. W zeszycie zapisują informację, że tydzień ma 7 dni.	MP1 s. 80 ćw. 1
14. Obliczanie liczby dni. U. obliczają w zeszycie liczbę dni w podanych działaniach. Przeliczają podaną liczbę tygodni na liczbę dni.	MP1 s. 80 ćw. 2
15. Wykonywanie obliczeń. U. czytają podane w tabeli wydarzenia związane z pierwszym na świecie zimowym zdobyciem najwyższej góry świata – Mount Everestu. Wykonują obliczenia zgodnie z poleceniami. Obliczenia zapisują w kratkach. Otaczają pętlą w kalendarzu dni, w które zakładano czwarty obóz. Obliczają w zeszycie, ile najmniej stopni Celsjusza może być na szczycie w styczniu.	MKĆ1 s. 77 ćw. 1
16. Obliczanie liczby miesięcy. U. obliczają liczbę miesięcy w podanych działaniach. W zeszycie zapisują informację, że rok ma 12 miesięcy.	MP1 s. 80 ćw. 3
17. Czytanie informacji na temat roku przestępnego. U. czytają informacje, które przekazują dzieci. Odpowiadają na pytanie N.: <i>Ile dni ma luty w zwykłym roku?</i> . Odpowiedź zapisują w zeszycie.	MP1 s. 80 ćw. 4
18. Rozwiązywanie zadań z treścią. U. czytają treść zadań. Korzystają z aktualnego kalendarza i przypominają sobie, ile dni mają poszczególne miesiące w roku. Szukają danych w zadaniach. Obliczenia i odpowiedzi zapisują w zeszycie.	MP1 s. 81 ćw. 5, 6, 7
19. Praca domowa. U. korzystają z aktualnego kalendarza i rozwiązują zadanie matematyczne.	MP1 s. 81 ćw. 8

Temat dnia
72. O tajemnicy czasu

Zapis w dzienniku • Czytanie fragmentu książki Grzegorza Kasdepkego „Wczoraj, Dzisiaj, Jutro” i wiersza Ewy Stadtmüller „Co mi niesie czas?” • Uzupełnianie dialogu • Przepisywanie zdań • Wskazywanie odpowiednich wyrazów • Poznanie jednostki czasu – sekundy • Wskazywanie godzin • Liczenie odgłosów zegara • Uzupełnianie tabeli • Wstawianie znaków matematycznych • Rozwiązywanie zadań z treścią • Rysowanie osoby na podstawie przeczytanego wiersza • Zabawa ruchowa „Stonoga”.

MATERIAŁY I POMOCY: blok rysunkowy, pastele, zegar demonstracyjny, zegar – budzik, chusta animacyjna.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- czyta rozmowę w parach
- wskazuje godziny i minuty na zegarach
- uczestniczy w zabawach ruchowych

Przebieg zajęć:

1. Zabawa z chustą na powitanie „Potwór z Loch Ness”.

U. siedzą dookoła chusty, trzymają ją na wysokości brody. Pod chustą znajduje się jedna osoba – potwór. Gdy wszyscy zamkną oczy, potwór wciąga kogoś pod chustę. U. otwierają oczy i zgadują, kto zniknął. Kto zgadnie, wciela się w rolę potwora.

2. Przepisywanie zdań.

U. czytają fragment książki Grzegorza Kasdepkego „Wczoraj, Dzisiaj, Jutro”. Odszukują w tekście dwa zdania, które wskazują winowajcę bałaganu według dziewczynki. Przepisują je starannie. Otaczają pętlami czasowniki rodzaju nijakiego.

3. Uzupełnianie dialogu na podstawie fragmentu książki Grzegorza Kasdepkego „Wczoraj, Dzisiaj, Jutro”.

U. na podstawie tekstu w **P2** uzupełniają dialog mamy z córką. Wklejają odpowiednie paski z „Wycinanki”. U. czytają rozmowę w parach, starają się przekazać emocje mamy i córki.

4. Wskazywanie wyrazów niepasujących do reszty.

U. czytają grupy wyrazów. W każdej grupie podkreślają ten wyraz, który nie pasuje do pozostałych. Układają i zapisują w zeszytach trzy zdania z podkreślonymi wyrazami, tak aby stanowiły spójną wypowiedź.

5. Kolorowanie odpowiednich pól i odczytywanie hasła.

U. kolorują na niebiesko pola z dwuznakami i odczytują hasło (CZAS). Wpisują odgadnięty wyraz w puste miejsca i odczytują utworzone słowa. Zapisują je starannie w zeszytach w kolejności alfabetycznej.

6. Uzupełnianie zaklęć na podstawie wiersza Ewy Stadtmüller „Co mi niesie czas?”.

U. czytają wiersz i na jego podstawie uzupełniają zaklęcia. Odpowiadają na pytanie N.: *Co zdaniem bohatera wiersza spowodują kolejne zaklęcia?*

7. Rysowanie postaci na podstawie wiersza Ewy Stadtmüller „Co mi niesie czas?”.

U. na podstawie wiersza w **P2** rysują pastelami w zeszytach, jak może wyglądać w przyszłości osoba mówiąca w wierszu. Po skończonej pracy i ocenie N. zawiesza prace w kąciek dekoracyjnym klasy.

8. Zabawa ruchowa „Stonoga”.

U. ustawieni są w dwóch rzędach. Każdy U. trzyma za biodra osobę przed sobą. Na sygnał N. U. rozpoczynają marsz – stawiają najpierw prawą, potem lewą nogę i równocześnie powtarzają tekst: *Idzie sobie stonoga, stonoga, stonoga, aż się trzęsie podłoga, podłoga, hej!*. Na słowo *hej!*

P2 s. 72

KĆ2 s. 72 ćw. 2

P2 s. 72

KĆ2 s. 72 ćw. 1

KĆ2 s. 72 ćw. 3

KĆ2 s. 73 ćw. 4

P2 s. 73

KĆ2 s. 73 ćw. 5

KĆ2 s. 73 ćw. 6

P2 s. 73

- U. wykonują naskok na dwie nogi, odrywając ręce od osób stojących przed nimi. Następnie podskokiem w tył wykonują zwrot i zabawa zaczyna się od początku.
- 9. Wskazywanie odpowiednich zegarów według podanych poleceń. **MP1 s. 82 ćw. 1**
 N. na zegarze demonstracyjnym pokazuje U. różne godziny, wskazówkę minutową i godzinową. U. czytają głośno pomocne słowa z **MP1**. Wskazują na zegarach godziny według podanych poleceń.
- 10. Liczenie odgłosów zegara. **MP1 s. 82 ćw. 2**
 U. oglądają ilustrację zegara ze wskazówkami. Czytają zawarte w ćwiczeniu informacje. Słuchają głośnego tykania zegara. Obserwują na tarczy zegara długą cienką wskazówkę, która szybko się porusza. Kiedy wskazówka znajdzie się na liczbie 12, zaczynają głośno liczyć każdy odgłos. Liczą do momentu, aż wskazówka ponownie znajdzie się na liczbie 12. Na koniec U. odpowiadają na pytanie N.: *Ile odgłosów udało wam się policzyć?*. U. odpowiedź zapisują w zeszyte.
- 11. Łączenie zapisu godziny z odpowiednim zegarem. **MKĆ1 s. 78 ćw. 1**
 U. przyglądają się zegarom. Łączą liniami każdy zapis godziny z odpowiednim zegarem.
- 12. Odczytywanie godziny na zegarach elektronicznych. **MP1 s. 82 ćw. 3**
 U. głośno odczytują godziny na zegarach elektronicznych.
- 13. Obliczanie liczby sekund. **MP1 s. 83 ćw. 4**
 U. przyglądają się zegarom. Obliczają, ile sekund upływa między podanymi godzinami.
- 14. Uzupełnianie tabeli. **MKĆ1 s. 78 ćw. 2**
 U. uzupełniają puste pola w tabeli z minutami i sekundami.
- 15. Wstawianie znaków matematycznych. **MKĆ1 s. 78 ćw. 3**
 U. wstawiają w puste okienka odpowiednie znaki matematyczne: $>$, $<$ lub $=$.
- 16. Obliczanie godzin i uzupełnianie zdań. **MKĆ1 s. 78 ćw. 4**
 U. czytają zdania i uzupełniają je odpowiednimi godzinami.
- 17. Rozwiązywanie zadań z treścią na obliczenia zegarowe. **MP1 s. 83 ćw. 5, 6, 7**
 U. czytają treści zadań. Szukają danych. Pytania, obliczenia i odpowiedzi zapisują w zeszyte.
- 18. Rozwiązywanie zadań z treścią na obliczenia zegarowe. **MKĆ1 s. 79 ćw. 5, 6, 7**
 U. czytają treści zadań. Szukają danych. Obliczenia zapisują w kratkach, a odpowiedzi w zeszyte.
- 19. Praca domowa. **MKĆ1 s. 79 ćw. 8**
 - U. rozwiązują zadanie z treścią.
 - U. przygotowują zdjęcia zwierząt, które mieszkają w lesie i przynoszą je następnego dnia do szkoły.

Temat dnia	73. Gdy las śpi
Zapis w dzienniku • Czytanie informacji o lesie • Przepisywanie zdań • Uzupełnianie tekstu • Umieszczanie modelu głoskowego przy wyrazach • Powtórzenie mnożenia i dzielenia w zakresie 100 • Obliczanie i uzupełnianie działań • Własności mnożenia • Wskazywanie czynników • Przedstawianie iloczynów za pomocą dwóch par czynników • Obliczania wagowe • Rozwiązywanie zadań z treścią • Uzupełnianie drzewek matematycznych • Opisywanie lasu • Nazwy zwierząt aktywnych nocą w zimowym lesie • Łączenie opisów z nazwami zwierząt • Wykonanie makiety zimowego lasu • Zabawa ruchowa „Klepnij i uciekaj”.	

MATERIAŁY I POMOCE: tamburyno, tektura, zdjęcia zwierząt leśnych (przyniesione przez U. z domu), taśma, nożyczki, kleje, kredki, farby, naczynia na wodę, pędzle, słowniki frazeologiczne.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- wymienia zwierzęta, które są aktywne nocą w zimie
- wykonuje z zespołem makietę zimowego lasu
- zna własności mnożenia

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Uściśnij jak najwięcej dłoni”.
U. stoją w zwartej grupie. Na sygnał N. unoszą ręce do góry i zamykają oczy. Na odgłos tam-buryna, każda dłoń chwyta inną dłoń, która jest w pobliżu. Po chwili U. otwierają oczy i nie puszczając dłoni, próbują rozplątać ręce.
2. Opisywanie lasu.
U. czytają opis lasu w **P2**. Słownie opisują zimowy las nocą.
3. Wymienianie nazw zwierząt.
U. wymieniają zwierzęta, które są aktywne nocą w zimowym lesie. Odpowiadają na pytanie N.: *Czym się te zwierzęta zajmują?*. Następnie U. wymieniają nazwy zwierząt, które zapadają w sen zimowy.
4. Łączenie opisów z nazwami zwierząt.
U. zastanawiają się, jak śpią mieszkańcy zimowego lasu. Łączą liniami opisy z nazwami zwierząt.
5. Podpisywanie zdjęć.
U. oglądają zdjęcia sów. Odczytują wyrazy wspak i podpisują nimi zdjęcia sów.
6. Przepisywanie i uzupełnianie zdań.
U. czytają fragmenty zdań, przepisują je do zeszytu i dopisują do nich odpowiednie nazwy zwierząt z ramki. Niektóre nazwy zwierząt należy wpisać dwa razy, bo zwierzęta należą do obu grup (zwierząt aktywnych nocą i drapieżnych). Na podstawie tekstu w **P2** lub innych źródeł U. układają i zapisują w zeszycie notatkę o wybranym zwierzęciu prowadzącym nocny tryb życia.
7. Rozmowa o wrażeniach z wycieczki nocą do lasu.
U. siedzą w kręgu. W swobodnej rozmowie opowiadają o tym, czy zdarzyło im się być kiedyś zimą po zmierzchu w lesie. Jeśli ktoś z U. miał takie doświadczenie, opowiada o swoich wrażeniach.
8. Wykonanie makiety zimowego lasu.
N. dzieli U. na kilkusobowe zespoły. Każdy zespół przygotowuje makietę zimowego lasu. U. wykorzystują przyniesione z domu zdjęcia zwierząt, które mieszkają w lesie. Na makiecie dzielą zwierzęta na aktywne w nocy i w dzień. Po wykonanej pracy N. umieszcza makiety w kąciku dekoracyjnym klasy.
9. Uzupełnianie notatki na podstawie tekstu.
U. czytają tekst w **P2**. Uzupełniają notatkę wyrazami z ramki. Na końcu czytają pełną informację.
10. Wklejanie modeli głoskowych przy odpowiednich wyrazach.
U. wycinają z „Wycinanki” modele głoskowe i wklejają je przy odpowiednich wyrazach.
11. Odczytywanie i zapisywanie hasła.
U. wykreślają z ciągu liter powtarzający się wyraz. Z pozostałych liter odczytują hasło (*nocny marek*), które zapisują w zeszycie. Korzystają ze słownika frazeologicznego i wyjaśniają znaczenie wyrażenia *nocny marek* (człowiek, który późno kładzie się spać). Zwracają uwagę na pisownię (marek piszemy małą literą, ponieważ nie chodzi tu o imię męskie).
12. Zabawa ruchowa „Klepnij i uciekaj”.
U. dobierają się parami, podają sobie prawe ręce. Na sygnał N. U. próbują klepnąć kolegę lewą ręką, sami uciekają w lewo przed klepnięciem. Następuje zmiana kierunku. U. podają sobie lewą rękę i uciekają przed klepnięciem w prawą stronę.

P2 s. 74 ćw. 1
P2 s. 74–75 ćw. 2, 5
KĆ2 s. 74 ćw. 1
KĆ2 s. 74 ćw. 2
**KĆ2 s. 74 ćw. 3
P2 s. 74–75**
P2 s. 74 ćw. 3
P2 s. 75 ćw. 4
**P2 s. 75
KĆ2 s. 75 ćw. 4**
KĆ2 s. 75 ćw. 5
KĆ2 s. 75 ćw. 6

13. Mnożenie liczb. U. przyglądają się działaniom i podają z pamięci wyniki mnożenia.	MP1 s. 84 ćw. 1
14. Obliczanie i uzupełnianie działań. U. czytają działania. Obliczają je i uzupełniają odpowiednimi wynikami.	MKĆ1 s. 80 ćw. 1
15. Własności mnożenia. U. czytają informacje o przemienności mnożenia. Czytają działania i wskazują, jakie liczby zostały zastąpione znakami zapytania. Obliczenia zapisują w zeszytcie. Wskazują, które z podanych działań można zapisać na wiele sposobów.	MP1 s. 84 ćw. 2
16. Wskazywanie czynników. U. przedstawiają podane liczby za pomocą dwóch czynników.	MP1 s. 84 ćw. 3
17. Obliczanie iloczynów. U. czytają informacje o tym, że mnożenie i dzielenie są działaniami wzajemnie odwrotnymi. Obliczają iloczyny. Do każdego z nich zapisują po dwa działania dzielenia i obliczają ilorazy.	MP1 s. 84 ćw. 4
18. Przedstawianie iloczynów za pomocą czynników. U. czytają iloczyny. Przedstawiają je za pomocą dwóch różnych par czynników.	MKĆ1 s. 80 ćw. 2
19. Wskazywanie działań. U. czytają treść zadania i przyglądają się obrazkom. Odpowiadają na pytanie N.: <i>Jakie działania wykonuje Zuzia?</i> . Odpowiedź zapisują w zeszytcie.	MP1 s. 85 ćw. 5
20. Rozwiązywanie zadań na obliczenia wagowe. U. czytają treść zadań. Na podstawie podanych informacji obliczają, ile gramów waży mysz polna i ile kilogramów może ważyć ryś. Obliczenia i odpowiedzi zapisują w zeszytcie.	MP1 s. 85 ćw. 6, 7
21. Rozwiązywanie zadań z treścią. U. czytają treść zadań. Obliczenia wpisują w kratki, a odpowiedzi do zeszytu.	MKĆ1 s. 80 ćw. 3, 4
22. Uzupełnianie tabeli. U. czytają informację o liniach tramwajowych na Górnym Śląsku. Na jej podstawie uzupełniają tabelę. W parach sprawdzają poprawność wykonania zadania.	MKĆ1 s. 80 ćw. 5
23. Uzupełnianie drzewek matematycznych. U. czytają treść zadań. Uzupełniają drzewka matematyczne i w kratkach zapisują odpowiedzi.	MKĆ1 s. 81 ćw. 6, 7, 8
24. Uzupełnianie pustych pól. U. czytają liczby. Zastanawiają się, według jakiej zasady wpisano liczby, i uzupełniają puste pola.	MKĆ1 s. 81 ćw. 9
25. Układanie zadania. U. układają zadanie do działania: $6 \cdot 3$. Treść zadania, pytanie, działanie i odpowiedź zapisują w zeszytcie.	MP1 s. 85 ćw. 8
26. Rozwiązywanie zadania z treścią. U. czytają treść zadania i informację w dymku. Obliczają, ile dekagramów waży sóweczka. Obliczenia i odpowiedź zapisują w zeszytcie.	MP1 s. 85 ćw. 9
27. Praca domowa. – U. układają zadanie do działania: $54 : 6$. – U. wykonują podane polecenia. – U. wyjaśniają własnymi słowami, dlaczego dzień i noc następują po sobie. Wyjaśnienie zapisują w zeszytcie.	MP1 s. 85 ćw. 10 MP1 s. 85 ćw. 11 P2 s. 75 ćw. 6

Temat dnia
74. Noworoczne nowinki ze świata

Zapis w dzienniku • Słuchanie wiersza Ewy Stadtmüller „Nowy Rok” • Pisanie noworocznych życzeń • Pisanie nazw mieszkańców państw • Rozmowa w kręgu na temat świętowania Nowego Roku • Uzasadnianie pisowni wyrazów z **ó** • Czytanie legendy „O Warsie i Sawie” • Wpisywanie wyrazów do tabeli • Układanie i zapisywanie wyrazów • Zapisywanie wyrazów ze zmiękczeniami • Mnożenie liczb w zakresie **1000** • Wykonywanie zadań na obliczenia kalendarzowe i zegarowe • Rozwiązywanie zadań z treścią • Malowanie kompozycji z warzyw i owoców • Zabawa ruchowa „Wirująca czapeczka”.

MATERIAŁY I POMOCY: dowolne nagrania muzyczne o różnej dynamice, ozdobne kartki na noworoczne życzenia dla wszystkich U., kartki z bloku rysunkowego (dla wszystkich U.), farby plakatowe, pędzle, naczynia na wodę, czapka, karteczki z zapisanymi zadaniami dla U., chusta animacyjna.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- układa i zapisuje życzenia noworoczne
- opowiada o świętowaniu Nowego Roku w różnych miejscach na świecie
- pisze poprawnie nazwy mieszkańców państw
- oblicza iloczyny w pamięci

Przebieg zajęć:
1. Zabawa na powitanie „Tańcząca chusta”.

N. prezentuje U. fragmenty muzyczne o różnej dynamice. U. trzymają chustę animacyjną i poruszają nią w takt melodii – falują, zatrzymują się, zmieniają tempo wachlowania.

2. Słuchanie wiersza Ewy Stadtmüller „Nowy Rok”.

U. słuchają wiersza z **P2** i odpowiadają na pytanie N.: *Jak Nowy Rok świętuje się w różnych miejscach na świecie?*

P2 s. 76 ćw. 1
3. Pisanie noworocznych życzeń.

U. piszą na ozdobnych kartkach noworoczne życzenia. Pamiętają o zwrocie do adresata, o okazji, z jakiej składają życzenia, oraz o podpisie. U. mogą skorzystać z podanych wyrazów pomocniczych. Na końcu adresują pocztówkę do wybranej osoby.

KĆ2 s. 76 ćw. 1
4. Uzupełnianie zdań.

U. uzupełniają zdania wyrażeniem *noworoczne życzenia* w odpowiednich formach. Czytają podaną informację o pisowni nazwy *Nowy Rok*.

KĆ2 s. 76 ćw. 2
5. Zasada pisowni nazw mieszkańców państw.

U. wskazują w wierszu „Nowy Rok” nazwy mieszkańców państw. Zwracają uwagę na ich pisownię. N. przypomina, że nazwy te piszemy wielką literą.

P2 s. 76 ćw. 2
6. Wklejanie nazw mieszkańców państw w odpowiednie miejsca.

U. wycinają z „Wycinanki” nazwy mieszkańców państw. Na podstawie wiersza „Nowy Rok” w **P2** wklejają je w odpowiednich miejscach. Z kolorowych wyrazów odczytują przysłowie (*Nowy Rok nastaje, ochoty dodaje.*). Zapisują je i wyjaśniają, jak je rozumieją.

**KĆ2 s. 77 ćw. 3
P2 s. 76**
7. Rozmowa na temat świętowania Nowego Roku.

U. siedzą w kręgu. Na podstawie tekstu w **P2** U. w swobodnej rozmowie opowiadają o tym, jak to jest możliwe, że Nowy Rok można świętować dwukrotnie.

P2 s. 77 ćw. 3
8. Uzasadnianie pisowni wyrazów z ó.

U. z pierwszej zwrotki wiersza „Nowy Rok” w **P2** wypisują wyrazy z **ó**. Uzasadniają pisownię tych wyrazów według podanego wzoru.

**KĆ2 s. 77 ćw. 4
P2 s. 76**

<p>9. Rozmowa na temat przedstawionych obrazów.
U. oglądają cztery obrazy przedstawiające twarze mężczyzn stworzone z różnych owoców, kwiatów, warzyw i liści. Odpowiadają na pytania N.:
• <i>Co przedstawiają pokazane obrazy?</i>
• <i>Jak myślicie, dlaczego niektóre postacie z obrazów są młodsze, a inne – starsze?</i>
• <i>Jaki inny materiał przyrodniczy można by wykorzystać do namalowania portretów każdej z pór roku?</i></p>	P2 s. 78 ćw. 1, 2, 3
<p>10. Podkreślanie w zdaniach odpowiednich wyrazów.
U. czytają zdania i podkreślają w nich wyrazy napisane wielką literą. Uzasadniają ich pisownię.</p>	KĆ2 s. 77 ćw. 5
<p>11. Malowanie kompozycji z warzyw i owoców.
U. na kartkach z bloku malują farbami plakatowymi własną kompozycję z warzyw i owoców. Po ocenie prac N. zawiesza prace w kąciaku dekoracyjnym klasy.</p>	P2 s. 78 ćw. 4
<p>12. Czytanie legendy „O Warsie i Sawie”.
U. czytają legendę w P2. Wyszukują w tekście wszystkie wyrazy ze spółgłoskami miękkimi i ze zmiękczeniami. Przepisują z P2 do zeszytów przykłady wyrazów ze spółgłoskami miękkimi na końcu, wyrazy ze spółgłoskami miękkimi przed innymi spółgłoskami, wyrazy ze zmiękczeniami przez i przed samogłoskami.</p>	P2 s. 79
<p>13. Dopisywanie wyrazów.
U. korzystają z tekstu w P2. Do podanych wyrazów dopisują takie, które się z nimi rymują. Podkreślają ostatnią sylabę w obu wyrazach z pary.</p>	KĆ2 s. 78 ćw. 6
P2 s. 79
<p>14. Wpisywanie wyrazów w odpowiednie miejsca tabeli.
U. czytają wyrazy ze spółgłoskami miękkimi. Wpisują je w odpowiednie miejsca tabeli.</p>	KĆ2 s. 78 ćw. 7
<p>15. Układanie i zapisywanie wyrazów.
U. układają wyrazy z sylab w tym samym kolorze. Zapisują je w zeszycie. Podkreślają sylaby ze zmiękczeniami przez i.</p>	KĆ2 s. 78 ćw. 8
<p>16. Zapisywanie wyrazów ze zmiękczeniami.
U. czytają wyraz ciekawa z podziałem na litery, głoski i sylaby. N. objaśnia, że tam, gdzie i jest znakiem zmiękczenia, tworzy wspólną sylabę z samogłoską, która przy nim stoi. Następnie U. zapisują w zeszycie w podany w ćwiczeniu sposób wyrazy: niezwykły, szczęście, niedziela.</p>	KĆ2 s. 78 ćw. 9
<p>17. Zabawa ruchowa „Wirująca czapeczka”.
U. siedzą w kręgu na krzeselkach, N. włącza dowolne nagranie muzyczne. W czasie trwania muzyki U. szybko podają sobie czapkę, w której N. umieścił wcześniej karteczki z zapisanymi różnymi zadaniami. Gdy muzyka cichnie, U. trzymający czapkę losuje zadanie i je wykonuje. Przykładowe zadania: <i>Zrób 10 przysiadów; Skacz 20 razy na prawej nodze; Skacz 20 razy na lewej nodze; Zrób 10 skłonów</i>.</p>	
<p>18. Mnożenie w pamięci.
U. obliczają iloczyny w pamięci.</p>	MP1 s. 86 ćw. 1
<p>19. Obliczanie kwoty pieniędzy.
U. obliczają, ile złotych jest w każdej ramce.</p>	MP1 s. 86 ćw. 2
<p>20. Obliczanie według wzoru.
U. obliczają według wzoru. Działania i wyniki zapisują w kratkach.</p>	MKĆ1 s. 82 ćw. 1
<p>21. Sprawdzanie wyników działań.
U. czytają działania. Sprawdzają, czy Bartek podał poprawne wyniki działań. Czytają spostrzeżenie Zosi i zastanawiają się, czy jest ono poprawne.</p>	MP1 s. 86 ćw. 3, 4
<p>22. Wykonywanie obliczeń.
U. przepisują podane działania do zeszytu i obliczają wyniki.</p>	MP1 s. 86 ćw. 5
<p>23. Obliczanie liczby dni.
U. czytają informację do zapamiętania: 1 minuta = 60 sekund, 1 godzina = 60 minut, 1 tydzień = 7 dni. Zapisują ją w zeszycie. Obliczają liczbę dni w podanych przykładach. Obliczenia zapisują w zeszycie.</p>	MP1 s. 87 ćw. 6

<p>24. Zamienianie minut na sekundy.
U. obliczają liczbę sekund w podanych przykładach. Głośno czytają wyniki.</p> <p>25. Rozwiązywanie zadania na obliczenia zegarowe.
U. czytają treść zadania. Obliczają liczbę godzin. Obliczenia zapisują w kratkach, a odpowiedź w zeszycie.</p> <p>26. Zamienianie minut na sekundy.
U. czytają treść zadania. Obliczają, za ile sekund nastąpi wybicie północy. Obliczenia i odpowiedź zapisują w zeszycie.</p> <p>27. Rozwiązywanie zadań z treścią.
U. czytają treść zadań. Obliczenia i odpowiedzi zapisują w zeszycie.</p> <p>28. Zamienianie godzin na minuty.
U. obliczają w pamięci liczbę minut w podanych przykładach. Chętni U. podają wyniki.</p> <p>29. Rozwiązywanie zadania na obliczenia pieniężne.
U. czytają polecenia. Obliczają w pamięci, ile złotych za bal trzeba zapłacić za wskazaną liczbę osób. Chętni U. podają wyniki.</p> <p>30. Praca domowa.
– U. rozwiązują zadania matematyczne.
– U. szukają w internecie zdjęć zabaw noworocznych na świecie, w tym parady róż w Pasadenie w Stanach Zjednoczonych. Przygotowują wypowiedź na temat tej parady.</p> | <p>MP1 s. 87 ćw. 7
MKĆ1 s. 82 ćw. 2
MKĆ1 s. 82 ćw. 3</p> <p>MP1 s. 87 ćw. 8</p> <p>MP1 s. 87 ćw. 9</p> <p>MP1 s. 87 ćw. 10</p> <p>MP1 s. 87 ćw. 11</p> <p>MKĆ1 s. 82 ćw. 4, 5
P2 s. 77 ćw. 4</p> |
|--|---|

Temat dnia
75. Spełnienia marzeń w nowym roku

Zapis w dzienniku • Słuchanie wiersza Natalii Usenko „Gwiazda” • Rozwiązywanie diagramu • Kończenie fragmentów zdań • Wypisywanie wyrazów z **rz** i **ż** • Wklejanie portretów słynnych Polaków • Dopisywanie wyrazów bliskoznacznych • Rozmowy o marzeniach i ich realizacji • Zabawa ruchowa „Kolory”.

MATERIAŁY I POMOCY: piłka.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- posiada informacje o słynnych Polakach
- wyjaśnia pisownię czasowników: **mażę** i **marzę**
- wskazuje wyrazy bliskoznaczne

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Nowy Rok to...”.
U. siedzą w kręgu. N. rzuca piłkę do U., którego zadaniem jest dokończyć zdanie: *Nowy Rok to...* (np.: *marzenia, radość, zima, zabawa, sztuczne ognie, postanowienia*).
2. Rozwiązywanie diagramu – wprowadzenie do tematu lekcji.
N. rysuje na tablicy diagram, czyta zagadki do diagramu, a U. je odgadują. Pierwsze litery z haseł dają rozwiązanie diagramu (*NASZE MARZENIA*).

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

1.	N	O	C																
2.	A	L	A																
3.	S	E	R																
4.	Z	E	S	Z	Y	T													
5.	E	M	U																
6.	M	A	M	A															
7.	A	D	A	M															
8.	R	O	W	E	R														
9.	Z	E	B	R	A														
10.	E	N	C	Y	K	L	O	P	E	D	I	A							
11.	N	I	E	B	I	E	S	K	I										
12.	I	R	Y	S															
13.	A	U	S	T	R	A	L	I	A										

- Następuje po dniu.
- Imię dziewczynki na literę A.
- Może być biały lub żółty.
- Potrzebny w szkole do pisanie.
- Australijski struś.
- Tata i
- Imię chłopca na literę A.
- Pojazd jednośladowy.
- Zwierzę w paski.
- Znajdziesz w niej różne wiadomości.
- Kolor niezapominajki.
- Nazwa cukierka lub kwiatka.
- Daleki kontynent, w którym żyją kangury.

3. Słuchanie wiersza Natalii Usenko „Gwiazda”.

U. słuchają wiersza z **P2**. Odpowiadają na pytanie N.: *Jaką moc ma gwiazda, o której jest mowa w wierszu?*

P2 s. 80 ćw. 1

4. Uzupełnienie fragmentów zdań czasownikami z wiersza Natalii Usenko „Gwiazda”.

U. kończą fragmenty zdań czasownikami z wiersza w **P2** i wpisują je kolejno do diagramu. Przepisują litery z oznaczonych pól. Odczytują hasło (*czas przyszły*). Czytają ostatnie zdanie wiersza. Zapisują w zeszycie, jakich siedem życzeń miałyby spełnić ich gwiazda.

KĆ2 s. 79 ćw. 1
P2 s. 80

5. Rozmowa o marzeniach.

U. siedzą w kręgu. Odpowiadają na pytanie N.: *Jak rozumiecie słowa „Marzenia to magia?”*. U. podają kilka przymiotników, które określają, jakim trzeba być człowiekiem, by zrealizować swoje marzenia (*cierpliwym, odważnym, sumiennym, ciekawym świata*). Każdy U. swoje przymiotniki zapisuje starannie w zeszycie.

P2 s. 80 ćw. 2, 3

6. Rozmowa na temat realizacji marzeń.

U. w swobodnej rozmowie opowiadają o swoich marzeniach – tych dużych i całkiem maleńkich. Mówią, w jaki sposób chcą je realizować. Wyjaśniają, co znaczy powiedzenie *mierzyć wysoko* (być ambitnym i próbować osiągnąć jakiś trudny cel).

P2 s. 81 ćw. 5

<p>7. Czytanie informacji „A to ciekawe!”.
U. czytają w P2 informacje o osobach, które spełniły swoje marzenia.</p> <p>8. Wyjaśnianie znaczenie czasowników: marzę i mażę.
U. przyglądają się rysunkom i wyjaśniają znaczenie czasowników: marzę i mażę (marzę o podróżach, mażę kredą po tablicy). Zapamiętują pisownię obu czasowników.</p> <p>9. Wypisywanie z wiersza Natalii Usenko „Gwiazda” wyrazów z rz i ż.
Z tekstu wiersza w P2 U. wypisują wyrazy z rz i ż. Podkreślają te litery.</p> <p>10. Umieszczanie obok informacji o słynnych Polakach nalepek z ich portretami.
U. czytają informacje o słynnych Polakach. Umieszczają obok ich portrety z nalepek. W każdym tekście podkreślają czasowniki w formie osobowej. Określają ustnie ich liczbę, osobę i czas.</p> <p>11. Dopisywanie do przymiotników wyrazów bliskoznacznych.
U. czytają wyrazy. Do podanych przymiotników dopisują wyrazy bliskoznaczne wybrane z ramki (Uwaga! Nie wszystkie wyrazy pasują). Wybierają trzy dopisane wyrazy i układają z nimi zdania, tak aby w każdym zdaniu wystąpił wyraz z rz. Zdania starannie zapisują w zeszycie.</p> <p>12. Zabawa ruchowa „Kolory”.
U., który na początku poprowadzi zabawę, trzyma piłkę. Pozostali U. siadają w szeregu naprzeciwko niego. Prowadzący rzuca piłkę po kolei do każdej osoby, wymieniając przy tym różne kolory. U. łapią i odrzucają piłkę. Nie mogą jej złapać, gdy rzucający piłkę powie: <i>czarny</i>. Zmiana prowadzącego następuje, gdy ktoś złapie piłkę, mimo że padło hasło: <i>czarny</i>.</p> <p>13. Praca domowa.
U. szukają, np. w internecie informacji o fundacjach, które pomagają spełniać marzenia. Przygotowują wypowiedź o wybranym przykładzie.</p> | <p>P2 s. 81</p> <p>KĆ2 s. 79 ćw. 2</p> <p>KĆ2 s. 80 ćw. 3
P2 s. 80
KĆ2 s. 80 ćw. 4</p> <p>KĆ2 s. 80 ćw. 5</p> <p>P2 s. 81 ćw. 4</p> |
|---|--|

TEMAT TYGODNIA: 16. ZIMOWE HULANKI

Temat dnia	76. Bal karnawałowy
Zapis w dzienniku • Fikcja i rzeczywistość we fragmencie książki Lewisa Carrolla „Alicja w Krainie Czarów” • Czytanie kartki z pamiętnika • Związek liczebników z rzeczownikiem • Pisanie ogłoszenia i zaproszenia • Mnożenie liczb w zakresie 1000 • Rozwiązywanie zadań na obliczenia zegarowe i obliczenia wagowe • Przygotowanie zdrowych przekąsek • Wykonanie zaproszenia na bal karnawałowy • Muzyka dawna i współczesna • Zabawy taneczne przy muzyce.	

MATERIAŁY I POMOCE: bębenek, kolorowe kartony, baloniki, sznureczki, konfetti, patyczki z imionami U., nagrania muzyki filmowej i dyskotekowej, internet/komputer, kredki, kartki i materiały plastyczne do ich ozdobienia dowolną techniką, produkty spożywcze i akcesoria kuchenne potrzebne do przygotowania zdrowych przekąsek.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- poznaje związek liczebnika z rzeczownikiem
- zna budowę zaproszenia i ogłoszenia
- wie, z jakich produktów i w jaki sposób przygotować zdrowe przekąski
- zgodnie z instrukcją wykonuje zaproszenie na bal
- zgodnie uczestniczy w zabawach tanecznych
- wykonuje mnożenie liczb w zakresie **1000**

Przebieg zajęć:

1. Zabawa na powitanie „Start rakiety”.

U. kucają i rytmicznie uderzają dłońmi o podłogę w tempie wygrywanym na bębnie. Po pewnym czasie N. zaczyna odliczać od 10 do 0. Kiedy powie *zero*, U. wyskakują w górę, unosząc ramiona do góry i krzyczą *Hurra!*. Zabawę powtarzamy kilka razy, zmieniając tempo wystukiwania rytmu.

2. Wprowadzenie do tematu zajęć – słuchanie opisu tańca.

N. czyta U. fragment książki Lewisa Carrolla „Alicja w Krainie Czarów”. Po wysłuchaniu tekstu U. wypowiadają się na temat jego bohaterów, tańca, świata fikcji i wyobraźni, dowcipu. N. wyjaśnia pojęcie *kadryl*.

Kadryl – francuski taniec salonowy z XVIII wieku, z czasów Napoleona I. Składa się z 5 figur tanecznych tańczonych przez 4 pary ustawione w kwadrat. Taniec kończy się galopem i przytupem. Nazwa tańca pochodzi od oddziału jazdy konnej.

Następnie N. włącza U. nagranie kadryla (przykłady kadryli salonowych można znaleźć na YouTube).

Lewis Carroll, przełożył Antoni Marianowicz

Rakowy kadryl (fragment książki „Alicja w Krainie Czarów”)

Niby Żółw westchnął głęboko, po czym otarł łzę łapą. Usiłował coś powiedzieć i popatrzył żałośnie na Alicję, ale nie mógł wydobyć głosu, tak strasznie wstrząsały nim łkania.

– Zupełnie jak gdyby udławił się kością – rzekł Smok, potrząsając Niby Żółwiem i waląc go z całej siły w plecy.

Na koniec Niby Żółw odzyskał głos i ciągnął dalej, zalewając się łzami:

– Prawdopodobnie nie mieszkałaś zbyt długo pod wodą.

– Istotnie, nie mieszkałam – wtrąciła Alicja.

– I nigdy może nie byłaś przedstawiona Rakowi?
 Alicja chciała powiedzieć: „Raz go próbowałam...”, ale powstrzymała się w samą porę i rzekła: – Istotnie, nigdy.
 – Wobec tego nie możesz mieć wyobrażenia, czym jest Rakowy Kadryl.
 – Ma pan słuszność – odparła Alicja.
 – Pierwszy raz słyszę o tym tańcu.
 – Tańczy się go w następujący sposób – rzekł Smok. – Najpierw wszyscy ustawiają się rzędem wzdłuż brzegu.
 – Nie rzędem, lecz dwoma rzędami – rzekł Niby Żółw. – Foki, żółwie, łososie i tak dalej. Potem, kiedy się tylko usunęło z drogi meduzy...
 – ... co zabiera zwykle sporo czasu – wtrącił Smok.
 – ... robi się dwa kroki naprzód! – krzyknął Niby Żółw.
 – ... każdy w parze ze swoim rakiem – przerwał Smok.
 – Oczywiście – zgodził się Niby Żółw. – Zrobiwszy dwa kroki naprzód, odwracasz się do swojej pary....
 – ... zmieniasz raki i cofasz się w tym samym porządku – ciągnął dalej Smok.
 – ... wtedy – wtrącił Niby Żółw – ustawiasz się odpowiednio i odrzucasz...
 – ... odrzucasz raka! – zawołał Smok, zamachując się i podskakując w zapale.
 – ... tak daleko, jak tylko możesz...
 – ... płyniesz za nim! – wrzeszczał Smok.
 – ... wywijasz koziołki w wodzie! – wył Niby Żółw, kręcąc się w miejscu jak opętany.
 – Zmieniasz powtórnie raki – pisał Smok niemal już bez tchu.
 – Wracasz do brzegu, i na tym właśnie polega pierwsza figura – rzekł Niby Żółw całkiem już normalnym i spokojnym głosem; i dwa stwory, które przed chwilą jeszcze prześcigały się w wariackich skokach i okrzykach, usiadły w grobowym milczeniu, wpatrując się ponuro w Alicję.
 – To musi być przepiękny taniec – odezwała się nieśmiało Alicja.
 – Czy chciałabyś zatańczyć? – zapytał Niby Żółw.
 – Strasznie bym chciała.
 – Chodź no – rzekł Niby Żółw do Smoka. – Spróbujemy pokazać jej pierwszą figurę. Możemy tańczyć bez raków. Kto zaśpiewa?
 – Oczywiście, że ty – odparł Smok. – Ja zapomniałem słów.
 Po chwili oba stwory tańczyły uroczyście wokół Alicji depcząc jej od czasu do czasu po palcach i wybijając takt przednimi łapami.

3. Rozmowa na temat współczesnych tańców karnawałowych.

U. rozmawiają na temat tańców współczesnych. Opowiadają, jakie tańce lubią tańczyć, jakiej muzyki słuchają, przy jakiej muzyce bawią się najlepiej.

4. Odczytywanie zaszyfrowanego zdania.

U. odczytują zaszyfrowane zdanie (*Co zima niesie w darze?*). Zapisują je i stawiają na końcu odpowiedni znak interpunkcyjny.

5. Czytanie wpisu do pamiętnika.

U. czytają wpis do pamiętnika w **P2**. Odpowiadają na pytania N.:

- *Z czego cieszy się dziewczynka?*
- *Jak będzie przebiegał bal karnawałowy?*
- *W jakim stroju wystąpi dziewczynka?*
- *Czego ciekawa jest dziewczynka?*

U. porównują tekst z pamiętnika z ilustracją w **P2**.

6. Dopisywanie przymiotników do podanych rzeczowników.

Na podstawie wpisu do pamiętnika w **P2** U. dopisują przymiotniki do podanych rzeczowników. Następnie rysują serpentynę przy przymiotnikach w rodzaju żeńskim.

KĆ2 s. 81 ćw. 1

P2 s. 82–83 ćw. 1

KĆ2 s. 81 ćw. 2
 P2 s. 82

7. Pisanie zdań o balu karnawałowym. U. zapisują w zeszytach, jak przygotowują się do balu karnawałowego w szkole. Opisują, czego oczekują od balu i jaki będzie jego program.	KĆ2 s. 81 ćw. 3
8. Wprowadzenie liczebników. N. wprowadza liczebniki. U. odczytują pytania, na jakie liczebniki odpowiadają, i połączenia z rzeczownikami. Układają i zapisują w zeszytach zdania z wyrazami: dwóch, trzy, szósty, siódma, ósme .	P2 s. 83 ćw. 3
9. Wpisywanie w okienka odpowiednich liczb. U. odczytują daty. Wpisują w okienka odpowiednie liczby. Zapisują te liczby słownie, oddzielając je przecinkami.	KĆ2 s. 82 ćw. 4
10. Wpisywanie brakujących wyrazów. U. oglądają ilustracje par tanecznych. Wpisują brakujące wyrazy według podanego wzoru i mówią, co te wyrazy określają.	KĆ2 s. 82 ćw. 5
11. Pisanie ogłoszenia o balu karnawałowym. U. układają i zapisują na kartce ogłoszenie o balu karnawałowym w szkole. Odnajdują w P2 informacje na temat ogłoszenia i przypominają sobie jego elementy. Ozdabiają ogłoszenie dowolną techniką.	P2 s. 83 ćw. 2 P2 s. 57
12. Rysowanie kostiumu na bal przebierańców. U. wymyślają i rysują na kartce z bloku kostium na bal przebierańców.	P2 s. 83 ćw. 4
13. Wykonanie zaproszenia na bal karnawałowy. U. przypominają sobie, jakie informacje powinny znaleźć się w zaproszeniu. Czytają instrukcję wykonania zaproszenia w P2 i zgodnie z nią przygotowują zaproszenia na bal dla uczniów z zaprzyjaźnionej klasy. Następnie układają i zapisują treść zaproszenia. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.	P2 s. 84 ćw. 1, 2
14. Ustalanie menu na bal karnawałowy. U. zapisują w zeszytach propozycje przekąsek i napojów, jakie można przygotować na bal karnawałowy. Ustalają wspólnie, z jakich źródeł można pozyskać przepisy kulinarne. Czytają tekst w P2 o tym, jak urządzić przyjęcie. Następnie U. z przyniesionych przez siebie produktów wykonują zdrowe przekąski. Mogą zaprosić do swojej sali zaprzyjaźnioną klasę na muzyczną przerwę, podczas której będą mogli poczęstować gości wykonanymi przez siebie przekąskami.	P2 s. 85 ćw. 3, 4
15. Zabawy taneczne przy muzyce. N. włącza różne nagrania muzyki dyskotekowej i filmowej, np. „Livin’la vida loca” (Ricky Martin), „Bailando” (Enrique Iglesias), „La califfa” (Ennio Morricone). U. tańczą w takt muzyki.	MP1 s. 88 ćw. 1
16. Wyjaśnianie sposobu obliczania pieniędzy. U. patrzą na zdjęcia banknotów i obliczają, ile złotych jest w każdej ramce. Mówią, jak to można obliczyć.	MP1 s. 88 ćw. 2
17. Wykonywanie działań na mnożenie liczb przez 10. U. czytają informację z chmurki na temat mnożenia liczby dwucyfrowej przez 10. Następnie przepisują podane działania do zeszytu i obliczają wyniki.	MP1 s. 88 ćw. 3
18. Rozwiązywanie zadań z treścią. U. czytają treść zadań. Wykonują je w zeszytach. W pierwszym zadaniu obliczają liczbę kartoników soku przywiezionych na bal w 16 zgrzewkach, wiedząc, że w jednej zgrzewce jest 10 kartoników soku. W drugim zadaniu U. obliczają liczbę kanapek przygotowanych na bal na 25 półmiskach, wiedząc, że na jednym półmisku było po 10 kanapek. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.	MP1 s. 89 ćw. 4
19. Wyjaśnianie sposobu mnożenia liczb dwucyfrowych. U. czytają treść zadania. U. obliczają kwotę, jaką trzeba zapłacić za bal dla trzydziściorga dzieci, jeśli wiadomo, że udział jednego dziecka w balu kosztuje 20 zł. N. wyjaśnia dwa sposoby obliczenia wyniku.	

<p>20. Pamięciowe obliczanie wyniku mnożenia.
N. losuje patyczki z imionami U. Każdy U. odczytuje działanie, oblicza je wybranym sposobem i ustnie podaje wynik. Pozostali U. podnoszą kciuk do góry, jeśli zgadzają się z podanym wynikiem. Jeśli się nie zgadzają – kciuk opuszczają w dół i podają swój wynik.</p> <p>21. Wyjaśnianie sposobu obliczania wyniku działania typu $2 \cdot 100$.
U. w parach dyskutują na temat sposobu obliczania wyników podanych działań. Chętne pary czytają wybrane działanie, podają wynik i objaśniają sposób jego obliczenia.</p> <p>22. Samodzielne wykonywanie działań na mnożenie.
U. wykonują obliczenia. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.</p> <p>23. Rozwiązywanie zadania na obliczenia czasu.
U. czytają treść zadania. Obliczają, ile minut zajmie dekorowanie 20 okien na bal, jeśli wiadomo, że dekorowanie jednego okna zajmuje 30 minut. U. podają wynik w minutach. Następnie minuty przeliczają na godziny.</p> <p>24. Obliczanie czasu drukowania zaproszeń.
U. czytają treść zadania. Obliczają czas wydrukowania 50 zaproszeń, wiedząc, że jedno zaproszenie drukuje się 10 sekund. Podają wynik w sekundach. Następnie sekundy przeliczają na minuty.</p> <p>25. Rozwiązywanie zagadki matematycznej.
U. odgadują zasadę, według której rozmieszczone zostały liczby w ramkach, i uzupełniają puste pola.</p> <p>26. Przeliczanie centymetrów na milimetry i kilogramów na dekagramy.
U. przypominają sobie, ile milimetrów znajduje się w 1 centymetrze oraz ile dekagramów jest w 1 kilogramie. Ustnie wykonują zadania. Przeliczają podane centymetry na milimetry oraz kilogramy na dekagramy. N. losuje patyczki z imionami U., którzy podają wyniki przeliczeń dla podanych przykładów.</p> <p>27. Rozwiązywanie zadania kulinarnego.
U. czytają, jakie składniki są potrzebne do zrobienia biszkoptu. Obliczają, ile dekagramów mąki pszennej, mąki ziemniaczanej, cukru i masła potrzebuje cukiernik do przygotowania 10 ciast. Obliczenia i wynik zapisują w zeszytach.</p> <p>28. Praca domowa.
– U. wpisują w ramki wyraz bal. Czytają wyrazy i otaczają pętlami te z rodziny wyrazu balet.
– U. rozwiązują zadania z treścią.</p> | <p>MP1 s. 89 ćw. 5</p> <p>MP1 s. 89 ćw. 6</p> <p>MKĆ1 s. 83 ćw. 1</p> <p>MKĆ1 s. 83 ćw. 3</p> <p>MKĆ1 s. 83 ćw. 5</p> <p>MKĆ1 s. 83 ćw. 6</p> <p>MP1 s. 89 ćw. 7, 8</p> <p>MP1 s. 89 ćw. 9</p> <p>KĆ2 s. 82 ćw. 6
MKĆ1 s. 83 ćw. 2, 4</p> |
|---|---|

Temat dnia
77. Jeśli nie kulig, to co?

Zapis w dzienniku • Czytanie opowiadania „Jeśli nie kulig, to co?” i fragmentu wiersza Grzegorza Dobieckiego „Śnieżne zmartwienie” • Odpowiadanie na pytania związane z tekstem • Wskazywanie zdań oznajmujących, pytających i wykrzyknikowych • Ćwiczenia ortograficzne – układanie zdań z wyrazami z **rz** po spółgłoskach • Utrwalenie pojęć: *zgrubienie, zdrobnienie* • Odróżnianie czasowników w formie osobowej od nieosobowej • Wykonanie ćwiczeń z programowania • Sposoby mnożenia liczb w zakresie **1000** • Zamiana minut na sekundy, godzin na minuty, tygodni na liczbę dni • Rozwiązywanie zadań z treścią • Nazwy zabaw zimowych • Alternatywne sposoby spędzania zimą wolnego czasu – pomysły na zimę • Zabawa pantomimiczna „Zgadnij, co robię?”

MATERIAŁY I POMOCE: parawan/prześcieradło, kredki, patyczki z imionami U.

CELE LEKCJI

Uczeń:

– odpowiada na pytania związane z przeczytanym tekstem

AUTORKI: Marzena Fałdzińska, Dorota Rączyńska

- zna pojęcia: *zgrubienie* i *zdrobnienie*
- wie, jakie są sposoby mnożenia liczby jednocyfrowej przez dwucyfrową i dwucyfrowej przez dwucyfrową
- zamienia jednostki czasu
- zna sposoby spędzania wolnego czasu zimą

Przebieg zajęć:

1. Zabawa wprowadzająca do zajęć „Głuchy telefon”.

U. siadają w kole. N. szepce do ucha wybranemu U. fragment piosenki o zimie: *Hu! Hu! Ha! Hu! Hu! Ha! Nasza zima zła*. U. przekazuje ustnie ten fragment piosenki kolejnemu uczestnikowi zabawy, który siedzi po jego prawej stronie. Każda kolejna osoba przekazuje dalej to, co usłyszała od swojego poprzednika. Ostatnia osoba wypowiada na głos usłyszany fragment piosenki. Pierwsza osoba porównuje go z tym, co sama usłyszała od N.

2. Odszyfrowanie wyrazów.

U. odszyfrowują wyrazy według podanego kodu. Uzupełniają nimi zdanie (*Kalendarzowa zima rozpoczyna się...*). Otaczają pętlą liczbę zapisaną słownie.

3. Czytanie tekstu „Jeśli nie kulig, to co?”.

U. czytają tekst w **P2**. Wykonują polecenia N. według taksonomii Blooma:

- *Nazwij porę roku wymienioną w opowiadaniu.*
- *Opisz, w jaki sposób bohaterowie opowiadania spędzili sobotę.*
- *Odegraj następujące scenki: lepienie bałwana i robienie orla na śniegu.*
- *Wskaż różnice między zimą a latem.*
- *Wymyśl zabawy, jakie można przeprowadzić na lodowisku.*
- *Udowodnij, że zima bez śniegu może być ciekawa.*

4. Wskazywanie nazw zabaw zimowych na podstawie tekstu „Jeśli nie kulig, to co?”.

U. wycinają z „Wycinanki” nazwy zimowych zabaw. Wklejają tylko te, w które planowali się bawić uczniowie z tekstu w **P2**. Następnie U. zapisują nazwy zajęć zorganizowanych przez panią z powodu braku śniegu. W zeszyte zapisują odpowiedź na pytanie do tekstu: *Po co do szkoły przyjechali strażacy?*

5. Czytanie fragmentu wiersza Grzegorza Dobieckiego „Śnieżne zmartwienie”.

U. czytają wiersz w **P2**. Odczytują po jednym zdaniem oznajmującym, pytającym i wykrzyknikowym z wiersza. Następnie odszukują w tekście, czym martwi się śnieg. Uzupełniają podane zdania i czytają uzupełniony tekst. W informacji pod ćwiczeniem skreślają niewłaściwy wyraz.

6. Wskazywanie w wierszu „Śnieżne zmartwienie” wyrazów z **rz**.

U. wskazują w wierszu w **P2** wyrazy z **rz**. Zapisują je w zeszyte. Układają zdania z wyrazami, w których **rz** występuje po literze oznaczającej spółgłoskę.

7. Przypomnienie pojęć: *zdrobnienie*, *zgrubienie*.

U. w rodzinie wyrazu **śnieg** podkreślają zdrobnienia. Zapisują w zeszyte według podanego wzoru po jednym zdrobnieniu i zgrubieniu do wyrazów: **kot**, **pies**, **lis**, **koń**.

8. Łączenie kolorowych kółek według podanych zasad.

U. łączą ze sobą liniami kółka w jednakowych barwach. Używają kredek w odpowiednich kolorach. Narysowane linie nie mogą się przecinać i muszą przejść przez wszystkie szare kółka. (Szczegółowe omówienie *Lekcji programowania* znajduje się w poradniku na s. 148–151, scenariusz 5).

9. Rysowanie obrazka zgodnie z zapisanym programem.

U. rysują fajerwerki zgodnie z zapisanym programem. Zaczynają od czerwonej kropki na środku. Najpierw czerwoną kredką rysują kreski na czerwonej siatce. Następnie podobnie zaznaczają wzór na siatkach niebieskiej i zielonej. (Szczegółowe omówienie *Lekcji programowania* znajduje się w poradniku na s. 148–151, scenariusz 5).

KĆ2 s. 83 ćw. 1

P2 s. 86

KĆ2 s. 83 ćw. 2

P2 s. 87
KĆ2 s. 84 ćw. 3

KĆ2 s. 84 ćw. 4
P2 s. 87

KĆ2 s. 84 ćw. 5

KĆ2 s. 85 ćw. 1

KĆ2 s. 86 ćw. 2

10. Zabawa pantomimiczna „Zgadnij co robię?”.
N. ustawia biały parawan (prześcieradło). Zaproszeni za parawan U. wykonują jakąś czynność związaną z zimowymi zabawami. Kiedy N. odsłania parawan, pozostali U. próbują odgadnąć, co pokazują ich koledzy/koleżanki.
11. Przypomnienie sposobu obliczania działań na mnożenie liczb jednocyfrowych przez liczby dwucyfrowe.
U. analizują w pierwszym podanym działaniu sposób obliczania działania typu $12 \cdot 2$. Następnie obliczają w pamięci pozostałe działania. **MP1 s. 90 ćw. 1**
12. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania i przyglądają się, jak można je rozwiązać. Układają działanie. Analizują sposób obliczania iloczynu. W zeszyte zapisują działanie, wynik i odpowiedź. **MP1 s. 90 ćw. 2**
13. Obliczanie wyników działań.
U. przepisują do zeszytu działania. Wykonują obliczenia poznany sposób. W parach sprawdzają wyniki. **MP1 s. 90 ćw. 3**
14. Obliczanie pokazanej kwoty pieniędzy.
U. odczytują polecenia i przyglądają się zdjęciom banknotów. W zeszyte zapisują działania i obliczają liczbę pieniędzy. **MP1 s. 90 ćw. 4**
15. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania na obliczenia pieniężne. Obliczają kwotę, jaka po zakupach została mamie w portfelu. N. sprawdza poprawność wykonania zadania. **MP1 s. 90 ćw. 5**
16. Utrwalenie sposobu mnożenia w działaniach typu $16 \cdot 2$.
U. przypominają sobie sposób obliczania wyniku działania typu $16 \cdot 2$. N. upewnia się, czy wszyscy U. rozumieją ten sposób obliczeń. Następnie U. obliczają działania z ćwiczenia w pamięci lub w zeszyte. **MP1 s. 91 ćw. 6**
17. Obliczanie iloczynów według podanego wzoru.
U. wykonują działania na mnożenie. Wyniki podają ustnie. N. losuje patyczki z imionami U. Wylosowany U. podaje wynik. Pozostali U. ustosunkowują się do podanego wyniku – podnoszą lub opuszczają kciuk. **MP1 s. 91 ćw. 7**
18. Samodzielne wykonywanie działań na mnożenie.
U. obliczają i wpisują wyniki w kratki. Obliczenia mogą wykonać w pamięci lub w zeszyte. N. sprawdza poprawność wykonania zadania. **MKĆ1 s. 84 ćw. 1**
19. Zamienianie godzin na minuty i minuty na sekundy.
U. przypominają sobie, ile minut ma godzina. Wylosowani U. podchodzą kolejno do tablicy, zapisują działania i obliczają wyniki. Pozostali U. śledzą zapisy i obliczenia. Następnie U. przypominają sobie, ile sekund jest w minucie. Wykonują działania w taki sam sposób jak przy pierwszym zadaniu. **MP1 s. 91 ćw. 8, 9**
20. Uzupełnianie tabel matematycznych.
U. zamieniają minuty na sekundy i tygodnie na liczbę dni. Uzupełniają tabele. N. sprawdza poprawność wykonania zadania. **MKĆ1 s. 84 ćw. 2, 3**
21. Rozwiązywanie zadania dwoma sposobami.
U. czytają treść zadania. Rozwiązują je w zeszyte dwoma sposobami. Korzystają z pytań pomocniczych. Porównują wyniki. **MP1 s. 91 ćw. 10**
22. Obliczanie czasu przejścia z domu do szkoły.
U. czytają treść zadania. Obliczają czas przejścia Heni z domu do szkoły, jeśli wiadomo, że idzie ona 13 razy dłużej niż Gosia, która pokonuje tę trasę w 5 minut. **MKĆ1 s. 84 ćw. 4**
23. Praca domowa.
– U. wykonują zadanie z programowania.
– U. rozwiązują zadanie z treścią. **KĆ2 s. 86 ćw. 3**
MKĆ1 s. 84 ćw. 5

Temat dnia
78. O temperaturze

Zapis w dzienniku • Słuchanie tekstu przyrodniczego Wojciecha Mikołuszki „Przymrozek” • Rozwiązywanie problemów związanych ze zmianami temperatury otoczenia • Poznanie przyczyn i skutków zmian zachodzących w klimacie • Wskazywanie zwierząt stałocieplnych i zmiennocieplnych • Mnożenie liczb w zakresie **1000** – mnożenie liczby trzycyfrowej przez jednocyfrową • Rozwiązywanie zadań na obliczenia pieniężne.

MATERIAŁY I POMOCY: duży papierowy termometr, kółeczka czerwone i niebieskie (dla każdego U.), zdjęcia termometrów: zaokiennego, pokojowego, lekarskiego, laboratoryjnego, meteorologicznego; kartki z zapisanymi zakresami temperatur dla termometrów pokazanych na zdjęciach, kartki z wyrazami zapisanymi wspak, 3 plansze: z zapisaną normalną temperaturą ciała człowieka, z temperaturami wskazującymi na stan podgorączkowy i gorączkę, piłka, patyczki z imionami U.

CELE LEKCJI

Uczeń:

- poznaje terminy przyrodnicze: *stałocieplność, zmiennocieplność*
- wymienia przyczyny i skutki ocieplania klimatu
- poznaje rodzaje termometrów
- wykonuje mnożenie liczby trzycyfrowej przez jednocyfrową

Przebieg zajęć:

1. Zabawa wprowadzająca do zajęć „Termometr nastroju”.

N. przyczepia do tablicy duży papierowy termometr. Każdy U. otrzymuje od N. niebieskie kółeczko, które umieszcza na skali termometru w miejscu, które pokazuje jego nastrój. Chętni U. pokazują, w którym miejscu skali przyczepili swoje kółeczko, i uzasadniają, dlaczego wybrali akurat to miejsce. N. liczy kółeczka umieszczone poniżej zera i powyżej zera. Podsumowuje ćwiczenie. Informuje, że pod koniec zajęć U. otrzymają czerwone kółeczka i w ten sam sposób będą zaznaczać swój nastrój. Porównają go z poprzednim nastrojem. N. analizuje nastrój całej grupy.

2. Rozmowa na temat zastosowania termometru.

N. inicjuje rozmowę na temat zastosowania termometru i jego rodzajów. Pokazuje U. zdjęcia różnych termometrów: lekarskiego, meteorologicznego, zaokiennego, pokojowego i laboratoryjnego. Zadaje U. pytanie problemowe: *Co by było, gdyby nie został wynaleziony termometr?* U. w parach naradzają się i odpowiadają na postawione pytanie. Następnie N. przyczepia do tablicy, pokazane wcześniej U., różne termometry. Obok przyczepia kartki z zapisanymi zakresami temperatur dla pokazanych termometrów. Zadaniem U. jest dopasowanie zakresu mierzonej temperatury do rodzaju termometru.

termometr lekarski: od **35°C** (w elektronicznych **32°C**) do **42°C**

termometr zaokienny: od **50°C** poniżej zera do **50°C** powyżej zera

termometr pokojowy: od **0°C** do **40°C**

termometr laboratoryjny: od **0°C** do **150°C**

termometr meteorologiczny – w klatce meteorologicznej znajduje się zestaw trzech termometrów:

zwykły: od **37°C** poniżej zera do **50°C** powyżej zera

minimalny: od **50°C** poniżej zera do **35°C** powyżej zera

maksymalny: od **35°C** poniżej zera do **50°C** powyżej zera

3. Odczytywanie wyrazów wspak.

U. otrzymują od N. karteczki, na których znajdują się wyrazy zapisane wspak. Po odczytaniu wyrazów U. dowiadują się:

- kto jako pierwszy wynalazł termometr;
- kto wynalazł termometr rtęciowy i był twórcą skali temperatur używanej w niektórych krajach, np. w Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej;
- kto opracował skalę temperatur powszechnie używaną w wielu krajach.

Wyrazy zapisane wspak:

MUJCNABIZ Z NOLIF (*Filip z Bizancjum*)

TIEHNERHAF LEIRBAG (*Gabriel Fahrenheit*)

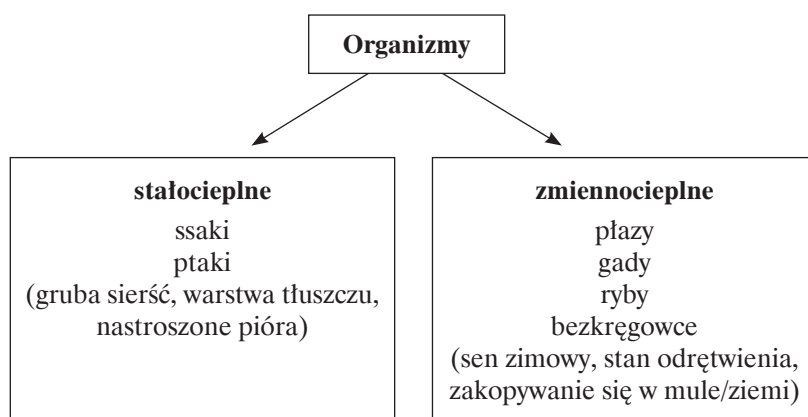
ZSUJSLEC SREDNA (*Anders Celsjusz*)

4. Czytanie tekstu „O temperaturze”.

U. czytają tekst w **P2**. Zwracają uwagę na pojęcia: *stałocieplność* i *zmiennocieplność*. Odpowiadają na pytania N.:

- *Co to znaczy, że człowiek jest stałocieplny?*
- *Jakie zwierzęta są stałocieplne?*

U. wymieniają organizmy, których temperatura ciała jest przez cały czas stała, i te, które zmieniają temperaturę ciała w zależności od temperatury powietrza. Opowiadają, w jaki sposób zwierzęta stałocieplne przystosowały się do zmieniającej się temperatury powietrza. W zeszycie zapisują krótką notatkę.

P2 s. 88–89 ćw. 2

5. Rozmowa o różnych sposobach na rozgrzanie się i zabezpieczenie przed wychłodzeniem.

N. zadaje U. pytania:

- *Jak odpowiednio ubrać się na długi zimowy spacer?*
- *W jaki sposób człowiek chroni się przed zimnem, gorącem, zmianami temperatury, skoro jest organizmem stałocieplnym i nie dostosowuje temperatury swojego ciała do temperatury powietrza?*

U. małych grupach prowadzą rozmowy na zadane tematy problemowe. Liderzy grup przedstawiają stanowiska swoich grup. W swoich odpowiedziach U. powinni zwrócić uwagę na następujące zagadnienia:

- ubieranie się dostosowane do pogody i pory roku;
- sposoby na rozgrzanie się i zabezpieczenie przed wychłodzeniem, np. picie gorących napojów, nieprzebywanie na powietrzu w bardzo niskich temperaturach;
- jedzenie śniadania przed porannym wyjściem do pracy, szkoły.

P2 s. 89 ćw. 1, 4

6. Podanie przyczyn zmiany temperatury ciała u człowieka.

N. przyczepia do tablicy trzy plansze: z zapisaną normalną temperaturą ciała człowieka, z temperaturami wskazującymi na stan podgorączkowy i na gorączkę. U. zastanawiają się, dlaczego czasami może się zmieniać temperatura ciała człowieka (stany zapalne; choroba – atak wirusów, bakterii, grzybów; przegrzanie; wyziębienie organizmu; zmęczenie; stres; wysiłek fizyczny; gorąca/zimna kąpiel).

P2 s. 89 ćw. 3

temperatura normalna
36,6°C

stan podgorączkowy
37°C – 38°C

gorączka
powyżej 38°C

7. Słuchanie fragmentu książki Wojciecha Mikołuszki „Z tatą w przyrodę”.

N. przypomina U., jakie właściwości posiada woda. Woda może ze stanu ciekłego przejść w stan stały. Zamienia się w lód – wtedy nie kurczy się, ale powiększa. Następnie N. czyta U. fragment książki dotyczący sposobów ochrony zwierząt przed zamarznięciem.

Wojciech Mikołuszko

Przymrozek (fragment książki „Z tatą w przyrodę”)

Ta jej właściwość ma ogromne znaczenie dla żyjących na Ziemi zwierząt. Gdyby zupełnie zamarzły, to woda w ich ciele zamieniłaby się w lód i tym samym by się rozszerzyła. Jakie miałyby to skutki, łatwo przekonać się, przeprowadzając prosty eksperyment. Szklaną butelkę należy napęlnić wodą, zatkać korkiem i wystawić na mróz. Lód, który powstanie, nie będzie mieścić się w naczyniu i albo wypchnie korek na zewnątrz, albo rozbije butelkę. Tak samo lód tworzący się wewnątrz zwierząt rozerwałby ich komórki, a przez to zniszczyłby cały ich organizm.

To dlatego zimą zwierzęta robią, co się da, by zapobiec zamarznięciu. Część – ptaki i niektóre motyle – odlatuje do ciepłych krajów. Inne – jak sówki, sikory, jelenie czy wilki – biegają po mrozie, starając się utrzymać wysoką temperaturę ciała. By to się udało, muszą dużo jeść. Zimą o pokarm trudno, wiele więc z nich ginie przed nastaniem cieplejszych dni.

Większość zwierząt stara się gdzieś schować. Te, które żyją w wodzie, schodzą bliżej dna. Tam opada najcięższa woda, która ma + 4 stopnie Celsjusza. Choć to bardzo zimno, to jednak wciąż powyżej temperatury zamarzania. Zwierzęta żyjące na lądzie kryją się w załomach kory, dziuplach, jaskiniach, norach lub zagrzebują w ziemi. Wiele z nich chowa się pod śniegiem. Choć sam jest zimny, to jednak tworzy zaporę przed mrozami. Pod jego kołderką można przetrwać najgorsze dni zimy.

A wreszcie są zwierzęta, które potrafią obniżyć ciepłotę swego ciała poniżej zera stopni. Takiej sztuki potrafią dokonać susły arktyczne z Alaski, Kanady i Syberii. Temperatura ich ciała spada – jak przy przymrozkach – do „minus trzech stopni Celsjusza”. – Przy takiej temperaturze teoretycznie powinny zamarznąć. A tak się nie dzieje – opowiadał mi prof. Jan Taylor z Uniwersytetu w Białymstoku. – Jedyne sensowne wyjaśnienie mówi, że płyny w ich ciele przechodzą w stan przechłodzony.

To trudne słowo opisuje ciecz, która nie zamienia się w ciało stałe, choć osiągnęła temperaturę poniżej punktu zamarzania. Dzieje się tak wówczas, gdy brakuje w niej drobinek substancji, wokół których może zacząć się proces tworzenia lodu. Wystarczy jednak dodać kilka małych kryształków, by taka przechłodzona ciecz natychmiast przeszła w stan stały. Susły arktyczne znajdują się więc w sytuacji dużego zagrożenia – niewiele trzeba, by w jednej chwili zmieniły się w lodowe rzeźby. A mimo to większość z nich przeżywa zimę i budzi się wiosną w dobrym stanie. Można powiedzieć, że są w stanie przetrwać nawet wewnętrzny przymrozek. Ot, spryciarze!

8. Zaznaczanie na rysunku niepasujących zwierząt.

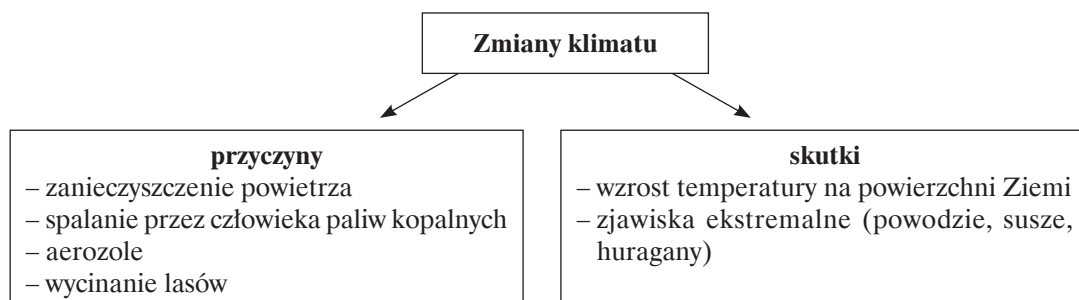
U. przyglądają się ilustracji. Otaczają pętlami zwierzęta, które nie powinny się na niej znaleźć. Wyjaśniają dlaczego. Następnie na podstawie informacji w **P2** umieszczają na ilustracji wybrane nalepki z zapisem temperatury.

9. Czytanie informacji o zmianach klimatu.

U. czytają z **P2** informacje o zmianach zachodzących w klimacie. Wymieniają przyczyny ocieplenia klimatu i opowiadają o jego skutkach. Na końcu zapisują krótką notatkę.

KĆ2 s. 87 ćw. 1
P2 s. 88

P2 s. 89 ćw. 5

10. Uzupełnianie zdania.

U. czytają wypowiedzi chłopców o pogodzie i klimacie w Polsce. Uzupełniają zdanie.

11. Zabawa ożywiająca „Wąż w kole”.

N. dzieli U. na dwie grupy. Jedna grupa staje na obwodzie koła, druga wchodzi do jego środka. U. z drugiej grupy stoją w rzędzie i kładą ręce na ramionach kolegów z przodu. W ten sposób druga grupa tworzy węża. Zadaniem grupy stojącej na obwodzie koła jest trafić piłką w ostatnią osobę tworzącą węża lub zmusić tę osobę do rozerwania się węża. Wąż ucieka przed uderzeniem piłki. Pierwsza osoba w wężu może blokować piłkę, złapać ją oraz odrzucić jak najdalej. Na znak N. grupy zamieniają się rolami.

12. Analizowanie sposobu mnożenia liczby trzycyfrowej przez jednocyfrową.

U. czytają treść zadania. Analizują sposób obliczania wyniku. N. sprawdza, czy U. rozumieją ten sposób obliczania iloczynu.

13. Wykonywanie działań na mnożenie.

U. wykonują działania w zeszycie. Poznanym sposobem obliczają wyniki mnożenia.

14. Ćwiczenie mnożenia za pomocą poznanego sposobu.

U. obliczają wyniki mnożenia liczby trzycyfrowej przez jednocyfrową zgodnie z podanym sposobem. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.

15. Rozwiązywanie zadania na obliczenia pieniężne.

U. czytają treść zadania. Obliczają kwotę, jaką znajduje się w kasie po sprzedaży 3 par kaloszy, jeśli wiadomo, że jedna para kosztuje 122 zł. U. rozwiązują zadanie w zeszycie.

16. Rozwiązywanie zadania kilkuelementowego.

U. czytają treść zadania. Na podstawie podanych informacji uzupełniają tabelę cenami sprzętu zimowego. Wskazują najtańszy sprzęt. Podają jego nazwę i nazwę sklepu, w którym można go kupić. Następnie obliczają kwotę, jaką trzeba zapłacić za: 4 pary łyżew w sklepie „Ruch”, 5 par łyżew w sklepie „Sport”, 4 pary łyżew i 4 pary sanek w sklepie „Ruch”. Porównują liczbę pieniędzy wydanych na 3 pary sanek w sklepie „Ruch” i w sklepie „Sport”. Uzupełniają liczbami drzewko matematyczne.

17. Obliczanie kwoty reszty.

U. obliczają koszt 4 opon, wiedząc, że jedna kosztuje 222 zł. Przeliczają pieniądze pokazane na zdjęciu. Obliczają kwotę reszty, jaką powinien otrzymać tata po zakupie opon.

18. Obliczanie sumy liczb.

U. czytają treść zadania. Obliczają sumę podanych liczb. Korzystają z drzewka matematycznego. Działania i obliczenia mogą zapisać w zeszycie. N. sprawdza poprawność wykonania zadania.

19. Pamięciowe obliczanie iloczynów.

N. losuje patyczki z imionami U. Wylosowani U. odczytują po kolei działania i podają wyniki.

20. Praca domowa.

U. czytają informację podaną przez Martę. Sprawdzają, czy dziewczynka ma rację. Wykonują kolejne działania w zeszycie.

KĆ2 s. 87 ćw. 2
MP1 s. 92 ćw. 1
MP1 s. 92 ćw. 2
MKĆ1 s. 85 ćw. 1
MP1 s. 92 ćw. 3
MKĆ1 s. 85 ćw. 2
MP1 s. 93 ćw. 6
MP1 s. 93 ćw. 5
MP1 s. 92 ćw. 4
MP1 s. 93 ćw. 7

21. Podsumowanie zajęć – termometr nastroju.

U. otrzymują od N. po jednym kółeczku w kolorze czerwonym. Na termometrze nastroju U. zaznaczają swój nastrój. N. analizuje wklejone kółeczka – porównuje nastrój z końca zajęć lekcyjnych z rozłożeniem kółek na termometrze podczas porannego ćwiczenia. Podsumowuje wyniki.

Temat dnia
79. Mroźne opowieści

Zapis w dzienniku • Czytanie komiksu „O dwunastu miesiącach” z podziałem na role • Opowiadanie treści baśni na podstawie planu wydarzeń • Układanie i zapisywanie własnego zakończenia baśni • Pisanie liczebników • Pisownia wyrazów ze spółgłoskami zmiękczonej przez *i* • Rozwiązywanie zadań rozmaitych • Wskazywanie cech głównych bohaterów tekstu • Wyjaśnianie znaczenia słów *dobro popłaca* • Zabawa ruchowa „Kręci się koło”

MATERIAŁY I POMOCY: białe kartki (lub białe tabliczki).

CELE LEKCJI

Uczeń:

- układa dalszy ciąg baśni
- nazywa pozytywne i niewłaściwe zachowania i cechy bohaterów baśni
- rozwiązuje zadania o różnej treści
- współpracuje w grupie zadaniowej

Przebieg zajęć:
1. Zabawa wprowadzająca do zajęć „Kolory”.

U. siedzą w kręgu. N. wydaje polecenie: *Zamknijcie oczy. Zobaczcie „biały”. Co widzicie?*

U. wyobrażają sobie słowo *biały* i wypowiadają się na ten temat (kolor biały, przedmiot w kolorze białym lub litery wchodzące w skład wyrazu *biały*). U. ponownie zamykają oczy i wyobrażają sobie *niebieski*. Wypowiadają się na ten temat. Odpowiadają na pytania N.:

- *Z czym kojarzą wam się te barwy?*
- *Jaką porę roku można namalować, wykorzystując przede wszystkim barwę białą i niebieską?*

U. ponownie zamykają oczy i wyobrażają sobie *zielony, pomarańczowy, czerwony*. Za każdym razem wypowiadają się na temat tego, co widzą w tym kolorze.

2. Czytanie komiksu „O dwunastu miesiącach”.

U. czytają komiks. N. rozdziela role: gospodyni, narratora, pasierbicy, córki, Kwietnia, Czerwca i Grudnia. U. odczytują swoje role zapisane w komiksie w **P2**. Następnie wymieniają bohaterów komiksu. Opowiadają o tym, co przytrafiło się pasierbicy.

P2 s. 90–91 ćw. 1

3. Ocena zachowania córki gospodyni.

U. w parach rozmawiają na temat zachowania córki gospodyni. Na kartkach zapisują jej cechy charakteru. N. zbiera kartki i przyczepia do tablicy. U. odczytują wszystkie zapisane cechy i wskazują na te, które najczęściej razy się powtarzają.

P2 s. 90–91 ćw. 2

4. Skreślanie fałszywych informacji.

U. czytają zdania. Skreślają fałszywe informacje tak, aby tekst był zgodny z treścią baśni „O dwunastu miesiącach” w **P2**. Odczytują poprawiony tekst.

KĆ2 s. 88 ćw. 1
P2 s. 90–91

5. Oznaczanie wyrazów wskazujących na kolejność wydarzeń.

U. otaczają pętlami wyrazy wskazujące na kolejność wydarzeń.

KĆ2 s. 88 ćw. 2

6. Układanie planu wydarzeń.

U. wycinają z „Wycinanki” plan wydarzeń do baśni „O dwunastu miesiącach”. Układają go i wklejają we właściwej kolejności. Opowiadają o losach pasierbicy. N. sprawdza popraw-

KĆ2 s. 88 ćw. 3
P2 s. 90–91

ność wykonania ćwiczenia. U. odczytują z wyrazów hasło i zapisują je (*Bądź dla innych dobry. Dobro popłaca!*). Wyjaśniają, jak rozumieją te słowa.

7. Pisanie wyrazów określających kolejność miesięcy w roku.
U. do podanych nazw miesięcy dopisują według wzoru wyrazy określające ich kolejność w roku. Podkreślają nazwy miesięcy, które w baśni zamieniały się miejscami.
8. Zabawa ruchowa „Zamień się ze mną miejscem”.
U. wybierają sobie jeden miesiąc. Przypominają sobie, ile ich miesiąc ma dni i w jakiej porze roku występuje. Następnie U. siadają w kręgu. Kiedy usłyszą: nazwę swojego miesiąca, liczbę dni, którą ma ich miesiąc lub nazwę pory roku, w której ich miesiąc występuje, wstają i zamieniają się miejscem z innym dzieckiem. Miejscami mogą zamienić się, np.: styczeń z marcem, jesienne miesiące, miesiące, które mają 30 dni.
9. Uzupełnianie wyrazów literami oznaczającymi spółgłoski zmiękczone przez **i**.
U. uzupełniają wyrazy literami oznaczającymi spółgłoski zmiękczone przez **i**. Sprawdzają pisownię w tekście w **P2**. Podkreślają na czerwono litery oznaczające samogłoski, przed którymi stoją wpisane zmiękczenia.
10. Przypomnienie definicji baśni.
U. odczytują definicję baśni. Odszukują w **P2** w komiksie na podstawie baśni „O dwunastu miesiącach” i odczytują fragmenty informujące o cechach charakteru pasierbicy i córki. Uzupełniają sylaby w przymiotnikach odnoszących się do pasierbicy. Przepisują określenia cech pasierbicy do zeszytu. Piszą, jaka była córka gospodyni.
11. Pisanie zakończenia baśni.
U. piszą w zeszycie własne zakończenie baśni z **P2**. Uwzględniają dalsze losy pasierbicy. N. sprawdza poprawność wykonania ćwiczenia.
12. Zabawa ruchowa „Kręci się koło”.
U. stoją w kręgu. Podają sobie ręce i poruszają się w prawą stronę, wypowiadając wierszyk: *Kręci się koło, ziemia się kręci. Spadają gwiazdy, kucają dzieci*. U., gdy wypowiadają słowa *kucają dzieci*, próbują jak najszybciej przyjąć pozycję kuczny. U., który jako ostatni kucnie, wchodzi do środka koła. Jego zadaniem jest, przy powtórzeniu zabawy, wskazanie tego dziecka, które przykucnie jako ostatnie. Wskazane dziecko zajmuje jego miejsce w środku koła. Zabawa toczy się dalej ze zmianą tempa wypowiadania wierszyka.
13. Obliczanie liczby miesięcy i liczby dni.
U. czytają, o czym mówią dzieci, i wykonują polecenia. Obliczają w zeszycie, ile to miesięcy: 2 lata, 5 lat, 10 lat, 20 lat. Następnie obliczają, ile dni liczą 2 lata zwykłe.
14. Obliczanie liczby miejsc siedzących w pociągu.
U. czytają treść zadania. Obliczają liczbę miejsc siedzących w pociągu. W parach sprawdzają wyniki obliczeń.
15. Obliczanie zysku z opłat za paliwo.
U. w parach czytają treść zadania. Wspólnie zastanawiają się nad jego rozwiązaniem. W zeszycie wykonują obliczenia. Po wykonaniu obliczeń każda para zapisuje wynik na białej kartce (białej tabliczce) i podnosi ją do góry. N. sprawdza wyniki obliczeń.
16. Obliczanie liczby jajek.
U. pracują w podobny sposób jak przy poprzednim zadaniu. Obliczają liczbę jajek, jaka jest potrzebna, aby wyprodukować w ciągu dnia 120 kg makaronu, jeśli wiadomo, że na 1 kg makaronu bierze się 4 jajka. Po wykonaniu obliczeń każda para zapisuje wynik na białej kartce (białej tabliczce) i podnosi ją do góry. N. sprawdza wyniki obliczeń.
17. Obliczanie liczby zdjęć w albumie.
U. pracują w parach. Czytają treść zadania. Obliczają liczbę zdjęć, jakie można umieścić w albumie, jeśli wiadomo, że w jednym albumie jest 48 stron, a na każdej stronie można umieścić 4 zdjęcia. Po wykonaniu obliczeń każda para zapisuje wynik na białej kartce (białej tabliczce) i podnosi ją do góry. N. sprawdza wyniki obliczeń.

KC2 s. 89 ćw. 4
**KC2 s. 89 ćw. 5
P2 s. 90–91**
**KC2 s. 89 ćw. 6
P2 s. 90–91**
P2 s. 90–91 ćw. 3
MP1 s. 94 ćw. 1
MP1 s. 94 ćw. 2
MP1 s. 94 ćw. 3
MP1 s. 94 ćw. 4
MP1 s. 94 ćw. 5

<p>18. Rozwiązywanie zadania z treścią.
U. czytają treść zadania. Obliczają liczbę paczek chusteczek, jakie Karol powinien zabrać na jedenastodniowe zimowisko, jeśli wiadomo, że w paczce mieści się 10 sztuk chusteczek higienicznych, a Karol zużywa dziennie 10 sztuk chusteczek.</p>	MKĆ1 s. 86 ćw. 1
<p>19. Rozwiązywanie zadania na obliczenia pieniężne.
U. obliczają koszt zwiedzania komnat zamkowych przez trzyosobową rodzinę, koszt spaceru po zamkowym ogrodzie, wiedząc, że bilet na zwiedzanie komnat kosztuje 12 zł, a bilet na spacer po ogrodzie jest w cenie 7 zł. Następnie U. obliczają, ile zaoszczędzi rodzina, jeśli wykupi bilet rodzinny za 45 zł.</p>	MKĆ1 s. 86 ćw. 2
<p>20. Rozwiązywanie zadania nietypowego.
U. czytają treść zadania. Zostają podzieleni na trzy grupy. Pierwsza grupa oblicza koszt wejścia 14 osób do rezerwatu na dwa dni, jeśli kupią bilety indywidualne. Druga grupa oblicza koszt wejścia do rezerwatu na dwa dni, gdy kupi się 3 bilety grupowe dla 14 osób. Trzecia grupa oblicza koszt wejścia do rezerwatu na dwa dni, gdy kupi się dla 14 osób 2 bilety grupowe i 4 indywidualne. Każda grupa podaje swoje wyniki. U. wybierają najbardziej korzystną ofertę.</p>	MKĆ1 s. 86 ćw. 6
<p>21. Obliczanie ceny zakupów.
U. obliczają całkowity koszt zakupów w sklepie z narzędziami, jeśli wiadomo, ile kosztuje szczyryk i ile wydał Kuba w sklepie. U. obliczenia wykonują w zeszycie.</p>	MKĆ1 s. 86 ćw. 4
<p>22. Rozwiązywanie zadań z treścią.
U. rozwiązują zadania w zeszycie. Obliczają:
– liczbę klocków w dwóch dużych pudełkach, jeśli wiadomo, ile jest klocków w małym pudełku i ile małych pudełek jest w dużym pudełku;
– liczbę osób, jakie mogą mieszkać jednocześnie w pokojach na pięciu piętrach hotelu, jeśli wiadomo, że na każdym piętrze mieści się 20 trzyosobowych pokoi;
– liczbę osób, które obejrzą w ciągu 2 dni filmy w sali kinowej, jeśli wiadomo, ile miejsc liczy sala kinowa i ile seansów filmowych jest w niej granych każdego dnia.
N. sprawdza poprawność wykonania zadań.</p>	MP1 s. 95 ćw. 6
<p>23. Rozwiązywanie zadania trudniejszego.
U. czytają treść zadania. Obliczają liczbę schodów, jakie pokonuje Radek, gdy wyprowadza psa na spacer, a potem wraca z psem do domu na IV piętro.</p>	MP1 s. 95 ćw. 7
<p>24. Praca domowa.
U. rozwiązują zadania z treścią.</p>	MKĆ1 s. 86 ćw. 3, 5

Temat dnia
80. Zimowe zabawy

Zapis w dzienniku • Czytanie wiersza Agnieszki Frączek „Krakanie” z odpowiednią intonacją • Słuchanie opowiadania Doroty Suwalskiej „Zimą trzeba się przebierać” • Układanie pytań do treści wiersza • Zapisywanie czasowników w czasie przyszłym • Pisanie zdania z pamięci • Opisywanie zimowych zabaw • Przestrzeganie zasad bezpieczeństwa podczas zabaw na śniegu i lodzie • Nauka piosenki „A w karnawale” • Rozróżnianie tanga, fokstrota, salsy i cza-czy • Tworzenie inspiracji plastycznych o tematyce zimowej • Zabawy ruchowe na powietrzu.

MATERIAŁY I POMOCY: kartki i kredki w kolorach: czerwonym, fioletowym, brązowym, niebieskim, zielonym; CD z nagraniem piosenki „A w karnawale”, zdjęcie obrazu Howarda Hodgkina „Mróz”, farby, akwarele, kartki formatu A3, cienka tektura na ramy do obrazów, gąbki (dla każdego U.), grube pędzle, płynny klej, gazety, 4 obrazki sytuacyjne związane z zimowymi zabawami, kartka z czterema zdaniami i wyciętym wykrzyknikiem, kartki z poleceniami do podsumowania zajęć.

CELE LEKCJI
Uczeń:

- czyta wiersz z odpowiednią intonacją
- utrwała wiedzę na temat czasownika
- pisze zdanie z pamięci
- ocenia zachowanie bohaterów rysunków podczas zimowych zabaw
- śpiewa piosenkę o karnawale
- wykonuje obrazki abstrakcyjne o tematyce zimowej

Przebieg zajęć:
1. Zabawa na powitanie „Ciuciubabka”.

U. dobierają się parami. Jeden U. z pary ma zasłonięte oczy. Drugi U. prowadzi go za pomocą słów pomiędzy różnymi przeszkodami. U. z zasłoniętymi oczami musi uważnie słuchać instrukcji kolegi, aby nie potknąć się o przeszkodę. Po pewnym czasie U. zamieniają się rolami. Po skończonej zabawie U. wypowiadają się na temat swoich ról: jak się czuli jako osoba prowadząca i prowadzona, co według nich było trudniejsze – wsłuchiwać się w głos prowadzącego, czy precyzyjnie wydawać polecenia.

2. Czytanie wiersza Agnieszki Frączek „Krakanie”.

U. czytają wiersz w **KĆ2** – pierwszy raz po cichu, zaznaczając w nim wykrzykniki i pytajniki, drugi raz na głos w taki sposób, aby oddać emocje.

3. Układanie i zapisywanie pytań do wiersza.

U. zapisują w zeszyte cztery pytania do wiersza. Pytania zaczynają od słów: *Gdzie? Co? Kto? Jak?*

4. Wypisywanie czasowników z wiersza „Krakanie”.

U. z pierwszej i drugiej zwrotki wiersza wypisują **10** czasowników. Otaczają pętlami czasowniki w czasie przyszłym.

5. Układanie z sylab nazw zabaw zimowych.

N. zapisuje na tablicy sylaby, a U. układają z nich nazwy zabaw zimowych (*LEPIENIE BAŁWANA, JAZDA NA ŁYŻWACH, RZUCANIE ŚNIEŻKAMI, ZJEŹDŻANIE NA SANKACH, BUDOWANIE IGLOO*).

**PIE WA LE BAŁ NIE NA JAZ NA WACH ŁYŻ DA
RZU KA NIE ŚNIEŻ MI CA
SAN NA DŹA ZJEŻ NIE KACH I DO BU WA NIE GLOO**

6. Opisywanie zabaw zimowych.

Każdy U. wybiera kolor kredki w określonym kolorze (czerwonym, brązowym, niebieskim, zielonym, fioletowym). U. dobierają się w ten sposób w grupy. Zespoły otrzymują kolorowe kartki, na których opisują, na czym polega jedna z zabaw.

Grupa I – U., którzy wybrali niebieską kredkę, otrzymują od N. niebieską kartkę, na której opisują zabawy, podczas których rzuca się śnieżkami.

Grupa II – U., którzy wybrali zieloną kredkę, otrzymują od N. zieloną kartkę, na której opisują zabawy związane z budowaniem igloo.

Grupa III – U., którzy wybrali brązową kredkę, otrzymują od N. brązową kartkę, na której opisują zabawy, do których potrzebne są sanki.

Grupa IV – U., którzy wybrali czerwoną kredkę, otrzymują od N. czerwoną kartkę, na której zapisują propozycje zabaw związanych z lepieniem bałwana.

Grupa V – U., którzy wybrali fioletową kredkę, otrzymują od N. fioletową kartkę, na której opisują zabawy, w których potrzebna jest umiejętność jazdy na łyżwach.

Po zakończonej pracy poszczególne grupy prezentują swoje propozycje zabaw.

KĆ2 s. 90 ćw. 1
KĆ2 s. 90 ćw. 1
KĆ2 s. 90 ćw. 2

7. Słuchanie opowiadania Doroty Suwalskiej „Zimą trzeba się przebierać”.

N. czyta U. opowiadanie.

Dorota Suwalska

Zimą trzeba się przebierać

(fragment)

Nie wiem, jak u ciebie, ale u nas to już tak jest, że kiedy zaczyna się zima, to człowiek bezustannie musi się przebierać.

I nie chodzi o bal karnawałowy, tylko o to wszystko, co przytrafia się ludziom, kiedy spadnie śnieg.

Ja uwielbiam śnieg. Można z niego zrobić bałwana i bić się śnieżkami. Dlatego nie mogłam się doczekać, kiedy wreszcie skończą się lekcje i będziemy mogli walczyć na śnieżki, bo to jest fantastyczne. Szkoda tylko, że ten bałwan, to znaczy Patryk, tak mnie natarł śniegiem, że wyglądałam jak bałwan, tak powiedziała Paulina, więc chciałam się z nią bić, ale ona tego nienawidzi. Paulina przedwcześnie dojrzewa i dlatego już nie lubi bijatyk z koleżankami, dlatego musiałam się zamiast tego pobić z Patrykiem.

(...)

Bitwa śnieżna udała się świetnie, więc mama powiedziała, że muszę się przebrać, zanim pójde się pobawić z Martą.

Marta, która akurat tego dnia nie miała korepetycji z pianina, była okropnie zdenerwowana. Krzyknęła, że czeka z ważną wiadomością, a ja tymczasem przebieram się kilka razy dziennie jak jakaś baba. Już miałyśmy się pokłócić, ale Marta, zdaje się, przypomniała sobie, że nie będzie miała komu przekazać tej wiadomości, jeśli się obrazę, więc się zreflektowała:

– No dobra, dobra! Odwołuję tę babę. Chodź, musisz koniecznie coś zobaczyć!

I zaprowadziła mnie na moje własne podwórko.

– Czy nie sędzisz, że to bardzo podejrzane?! – spytała.

Popatrzyłam wokoło. Wszystko było tak jak zwykle, tyle tylko że przysypane śniegiem.

Wzruszyłam ramionami.

– I co w tym podejrzanego?! Po prostu śnieg spadł. Gdyby przytrafiło się to latem, to owszem, przyznałabym, że jest to dosyć podejrzane. Jednak zimą...

– I ty chcesz być detektywem?! – Marta pokręciła głową zupełnie tak jak nasza pani, kiedy oddaje dyktando. – A tamte ślady?! Prowadzą prosto do garażu. Czy nie sędzisz, że mógł je zostawić złodziej, który właśnie kradnie wasz samochód? Takie ślady butów to najlepszy trop dla detektywa. Zobaczysz, że wylecisz z Klubu Superdetektywów, jeśli się tego nie nauczysz.

Poszłyśmy więc po tych śladach i wysledziłyśmy mojego tatę w garażu, i Marta była okropnie niezadowolona, że nie udało jej się uratować naszego samochodu przed złodziejami. Tym razem to ja pokręciłam głową i powiedziałam, że gdyby dokładnie się przyjrzała śladom, z pewnością udałoby jej się wykryć, że zaczynają się pod drzwiami naszego domu.

I już chciałam wrzasnąć, że jest bałwanem, a nie detektywem, ale przypomniałam sobie, że jeśli się z nią teraz pokłócę, to do końca dnia nie będę miała się z kim bawić, więc zaproponowałam, żebyśmy ulepiły bałwana.

– Bałwan to dziecinada, ale możemy zbudować igloo.

I to był świetny pomysł, to igloo, ale okropnie trudny. Tym bardziej, że pomagali nam Kacper i Dziunia.

Igloo to nie jest zbyt wygodne mieszkanie. Nie wiem, jak Eskimosi mogą w czymś takim wytrzymać. W dodatku wyszło dosyć małe i musieliśmy mieszkać w nim na zmianę. Ci, co byli akurat na zewnątrz, okropnie marzli. Zresztą ci w środku też – i Marta przypomniała sobie, że Eskimosi palą w swoich igloo ogniska.

Ja nie uważałam, żeby to był dobry pomysł. Tym bardziej, że to było na moim terenie i gdyby coś się stało, wszystko byłoby na mnie, ale Marta się uparła. Na szczęście Kacper, którego znudziła zabawa w Eskimosów, zaczął się bawić w Małysza. Wpadł niechcący na igloo i je rozwalił.

Ledwo wygrzebałam się spod śniegu, ale według Marty i tak za szybko, bo nie zdążyła przeprowadzić akcji ratunkowej: wydobywania człowieka spod lawiny z pomocą psa ratownika, to znaczy Rudego. A była taka świetna okazja.

Prawdę mówiąc, miałam już dosyć zabawy w Eskimosów, chciałam wreszcie pobawić się w coś normalnego, na przykład w łyżwiarstwo figurowe na lodzie. Przypomniałam sobie, że dostałam pod choinkę świetne łyżwy, i postanowiłam je wypróbować.

Mama nie była za bardzo zadowolona, zwłaszcza że Kacper też postanowił pójść z nami.

– Wyzły! Wyzły! Wyzły! – krzychał, bo on uwielbia przekręcać wyrazy, początek słowa przekłada na koniec, a koniec na początek.

Dziunia też krzychała:

– Wyzły! Wyzły! – i zaczęła biegać dookoła i szczekać: – Hau! Hau! – ponieważ jej dziadek ma w domu wyżła, psa myśliwskiego, i Dziunia okropnie go lubi.

Mama westchnęła, odłożyła obraz, który akurat malowała, i zaczęła się ubierać. Ja również musiałam się przebrać, ponieważ po uratowaniu spod lawiny okazało się, że jestem całkiem mokra, bardziej nawet niż Kacper, którego też trzeba było przebrać.

Obok naszego domu był stawek. Należy on do wszystkich mieszkańców naszej uliczki, więc ja też mam swój kawałek, tylko nie wiem dokładnie który. Ten stawek jest naprawdę cool. Latem kąpiemy się w nim z kolegami, którzy przyjeżdżają na naszą uliczkę na wakacje, a zimą można tam jeździć na łyżwach, i to bardzo bezpiecznie, ponieważ stawek jest dosyć płytki i nie grozi utonięciem, a co najwyżej zamoczeniem. Zresztą lód na nim jest zawsze bardzo mocny. Nigdzie na świecie nie znajdzie się tak mocnego lodu.

Kacper początkowo okropnie płakał i pokazywał, że nie ma na butach takich wystających metalowych rzeczy jak Marta i ja, ale mama zaczęła go ciągnąć po lodzie na sankach, a potem pokazała, jak można ślizgać się na butach, więc Kacper się pocieszył. Biegał i krzychał:

– Wyzły! Wyzły! Wyzły!

A Dziunia biegła za nim i wołała:

– Hau! Hau!

I nawet nie przewracali się zbyt często, ponieważ lód był pokryty śniegiem. Aż nagle Kacper znikł, a ściślej mówiąc, zrobił się bardzo mały. Jeszcze mniejszy niż zwykle. Okazało się, że nogą przebił lód, który w tym miejscu był bardzo cienki, ponieważ ktoś zrobił przerębel, żeby łapać ryby albo wpuścić im powietrze, dokładnie nie wiem.

Dziunia, która biegła za Kacprem, zaczęła okropnie płakać. Mama rzuciła się pędem w jego stronę (nie wiedziałam, że umie tak szybko biegać), a Marta, która uwielbia ratować ludzi przed przestępcami i wszystkimi innymi niebezpieczeństwami świata, krzychała:

– Niech ciocia go zostawi! Ja go uratuję! Ja wiem, jak to się robi! Widziałam na jednym filmie.

Poszukała kija i zaczęła się czołgać w stronę Kacpra.

Ale człowiek biegnący jest o wiele szybszy od człowieka, który się czołga, i Marta miała za złe mojej mamie, że nie pozwoliła jej zostać prawdziwą bohaterką, która z narażeniem własnego życia ratuje dziecko od utonięcia, że mama uratowała Kacpra nieprofesjonalnie, bo trzeba było się czołgać i podawać kij, i że sama mogła zginąć. I wcale nie chciała słuchać, kiedy jej tłumaczyłam, że ten staw jest za płytki, żeby się w nim utopić.

– Z ciebie też niezły gagatek! – Dogryzała mi. – Wrodziłaś się w swoją mamę i złośliwie nie pozwoliłaś się uratować spod lawiny.

Na koniec oświadczyła, że ma już tego dosyć, i bardzo obrażona poszła do domu.
Mama też miała dosyć. Wzięła Kacpra na ręce i powiedziała, że ja też muszę wracać do domu, żeby się przebrać.
I ja też miałam dosyć.
Doszłam do wniosku, że zima byłaby całkiem fajna, gdyby nie to ciągle przebieranie.

Po wysłuchaniu tekstu U. odpowiadają na pytania N.:

- *Kto jest bohaterem opowiadania?*
- *Kiedy toczy się akcja opowiadania?*
- *Jakie zabawy zimowe są wymienione w opowiadaniu?*
- *Które fragmenty opowiadania są dla ciebie śmieszne, poważne, prawdziwe, fikcyjne?*
- *Jak należy zachowywać się podczas zabaw zimowych?*
- *Dlaczego nie można wchodzić na zamrożony zbiornik wodny?*
- *Dlaczego dziewczynka musiała się ciągle przebierać?*

8. Ocenianie zachowania dzieci podczas zimowych zabaw.

U. przyglądają się sytuacjom przedstawionym na ilustracjach. Oceniają zachowanie dzieci podczas zimowych zabaw. Nalepiają znak × na rysunki przedstawiające niebezpieczeństwo. W pustym okienku rysują inną bezpieczną zabawę zimową.

KĆ2 s. 91 ćw. 3

9. Zapisywanie hasła z pamięci.

U. w ciągu liter skreślają powtarzającą się sylabę i odczytują hasło (**ZACHOWAJ OSTROŻ-NOŚĆ!**). Zakrywają je i zapisują z pamięci.

KĆ2 s. 91 ćw. 4

10. Nauka piosenki „A w karnawale”.

U. odczytują tekst piosenki. Zaznaczają w nim nazwy tańców. N. pokazuje U. podstawowe kroki tych tańców (filmiki z tańcami dostępne są na YouTube). U. zwracają uwagę na ruchy tancerzy, tempo tańców i stroje. Następnie N. włącza nagranie piosenki. U. próbują ją zaśpiewać.

**KĆ2 s. 97
CD**

słowa: Urszula Piotrowska, muzyka: Magdalena Melnicka-Sypko

A w karnawale

A w karnawale, a w karnawale
to wszyscy w głowach mają bale.
I ćwiczą dygi, kroki, obroty,
aż biją na nich siódme poty.
Wzdycha fryzjerka, mdleją krawcowe,
lecz się nie skarżą ani słowem.
Tworzą fryzury i stroje modne,
dzieła prawdziwe, mistrzów godne.

Ref.: Na bal, na bal, do sal, do sal.

Wodzirej na przedzie korowód powiedzie.

Raz, dwa, raz, dwa i na trzy pas,

z podskokiem, z obrotem, obcasów stukotem.

A na tych balach, a na tych balach
to nikt na nudę nie pozwala.

Parkiet aż płonie, falują ściany,
starsi i młodszy pędzą w tany.

Niesie ich tango, fokstrot porywa
i dech zapiera salsa żywa.

W walcu wirują, śmigają w cza-czy,
a kto nie tańczy, niech popatrzy!

Ref.: Na bal, na bal...

11. Inspiracje plastyczne o tematyce zimowej.

U. otrzymują od N. kartki z bloku o formacie A3. Składają je na pół. Na rozłożonych kartkach malować będą obrazy o tematyce zimowej. N. pokazuje U. zdjęcie obrazu Howarda Hodgkina „Mróz”. Na jednej połowie kartki U. wykonają podobny obraz. Na drugiej połowie otrzymają podobny efekt wykonany inną techniką.

– Jedna połowa kartki – U. zamalowują jedną połowę kartki na niebiesko, tworząc tło. Następnie rozpryskują na nim białą farbę. Wzór rozprysku zależy od samego U. W czasie rozpryskiwania farby trzeba pamiętać, aby zasłonić gazetą drugą połowę kartki.

– Druga połowa kartki – U. uzyskują podobny efekt, wykorzystując klej wodny i akwarele. Mieszą klej z wodą. Za pomocą grubego pędzla spryskują kartkę przygotowaną mieszaniną kleju i wody. Do niebieskiej farby akwarelowej dodają trochę wody. Czekają aż kartka wyschnie. Następnie kawałkiem gąbki szybko rozprowadzają niebieską farbę po papierze. Po wyschnięciu pracy U. wykonują ramkę z cienkiej tektury. N. umieszcza prace U. w kąciku plastycznym.

12. Zimowe zabawy na powietrzu.

N. proponuje U. zabawy na powietrzu:

– U. ustawiają się gęsiego. Pierwszy U. idzie po świeżym śniegu, stawiając duże lub bardzo małe kroki. Następni uczestnicy zabawy starają się iść po śladach kolegi/koleżanki.

– U. lepią po jednej śniegowej kulce. Kulki powinny być tej samej wielkości. U. ustawiają się na jednej linii i wypuszczają śnieżki. Śnieżki powinny się turlać. Wygrywa zawodnik, którego śnieżka poturla się najdalej.

– U. ustawiają się na jednej linii. Do mety docierają, wykonując skoki. Wygrywa osoba, która zostawiła najmniej śladów na śniegu.

13. Praca domowa.

U. uczą się wiersza Agnieszki Frączek „Krakanie” na pamięć. Na naukę wiersza N. daje U. kilka dni.

14. Podsumowanie zajęć.

N. umieszcza w czterech miejscach sali karteczki z poleceniami. U. przechodzą kolejno od jednej do drugiej i wykonują polecenia.

Zadania do wykonania:

– *Wskaż obrazek, na którym dzieci nie przestrzegają zasad bezpieczeństwa podczas zimowych zabaw.* (Spośród czterech obrazków dwa obrazki są do wskazania).

– *Postaw na końcu wybranego zdania wykrzyknik, aby zdanie ostrzegało przed niebezpieczeństwem.* (Na kartce zapisane są cztery zdania, U. wstawiają wykrzyknik na końcu jednego, właściwego zdania).

– *Zastanów się, co z dzisiejszego tematu lekcji było dla Ciebie ważne.*

– *Powiedz, w jaki sposób przekonać innych, aby nie ślizgali się po zamrożonym zbiorniku wodnym.*

KĆ2 s. 90 ćw. 1

GRA W SZACHY. SCENARIUSZE

Scenariusz 3.

Temat: Widelki

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ: 30 minut

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: tablica demonstracyjna lub interaktywna, sylwety szachowe, karty pracy nr 5 i 6, szachy, rekwizyty: widelki z gry w bierki, widelec do grilla

Proponowany przebieg zajęć:

1. N.:

– Rozpoczynamy naukę ataku o nazwie **widelki**, który pomoże nam w zdobywaniu bierki przeciwnika. Z czym kojarzy się wam nazwa widelki?

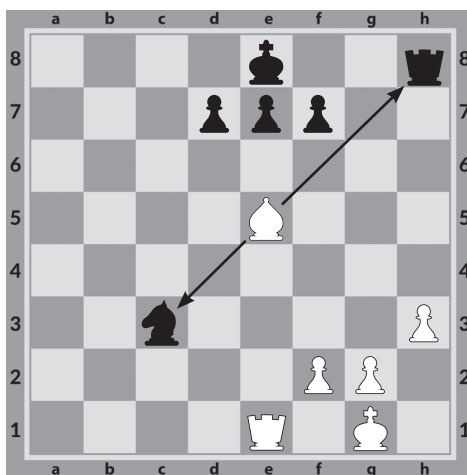
U. udzielają odpowiedzi.

2. N. pokazuje U. rekwizyty, podając ich nazwy.

– Jaką wspólną cechę, waszym zdaniem, mają te wszystkie przedmioty? (zęby)

• N.:

W szachach **widelki** to atak jedną bierką na co najmniej dwie (czyli dwie i więcej) bierki przeciwnika, które nie były wcześniej atakowane przez właśnie atakującą bierkę. Wykonywanie widełek ma sens, jeśli przynosi nam przewagę (lub łagodzi naszą stratę), czasami także może być pomocne przy wymianie (jeśli wymiana jest dla nas korzystna). Wykonywanie widełek nie ma sensu, jeśli prowadzi do straty.

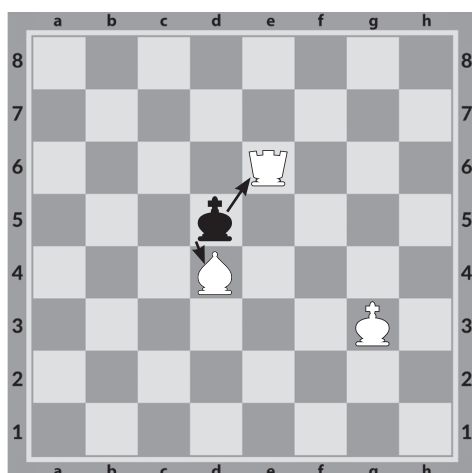
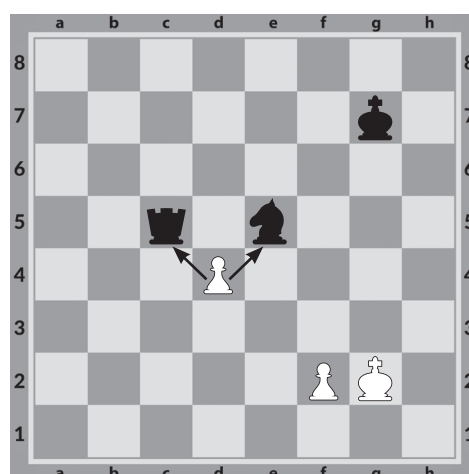
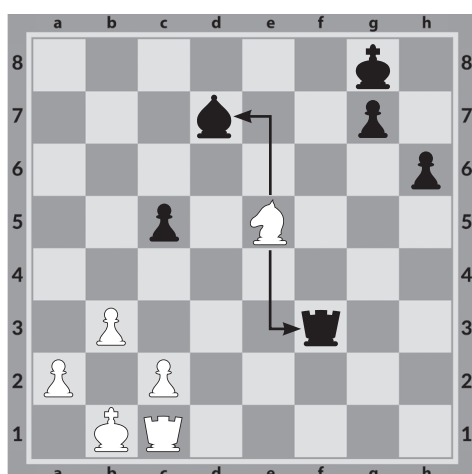
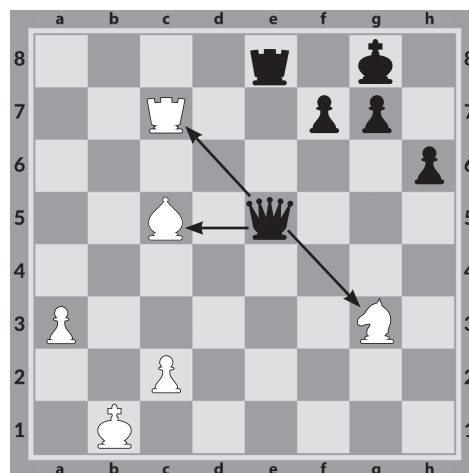
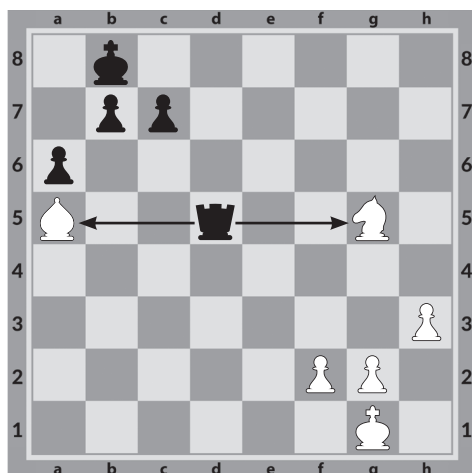
– Która bierka robi widelki, czyli atakuje jednocześnie co najmniej dwie bierki przeciwnika? (goniec)

– Które bierki są atakowane? (wieża i skoczek)

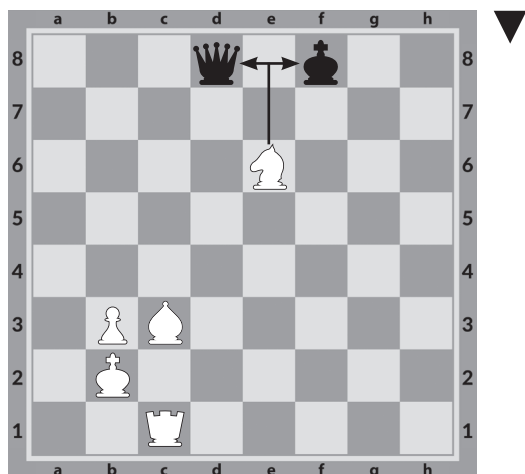
• N.:

– Widelki możemy zrobić każdą bierką. Przyjrzyjcie się uważnie kolejno sytuacjom przedstawionym na tablicy demonstracyjnej/interaktywnej.

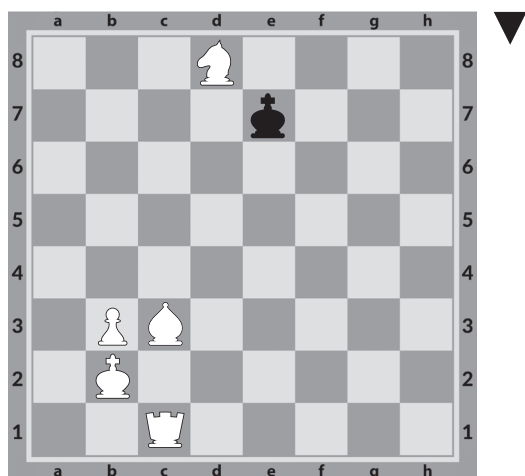
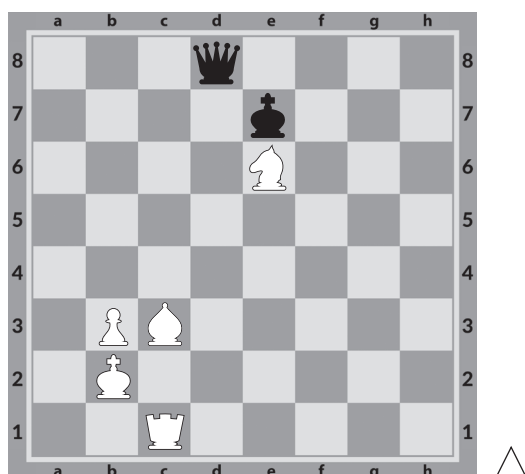
U. wypowiadają się na temat bierok robiących widełki w każdej z poniższych sytuacji oraz wskazują atakowane bierki.

- N.:
Najbardziej skuteczne widełki są wtedy, gdy wśród atakowanych bierek znajduje się król przeciwnika. Przedstawia to sytuacja na szachownicy.

Król jest szachowany, a przeciwnik musi go obronić przed szachem (ucieka czarnym królem na pole e7).

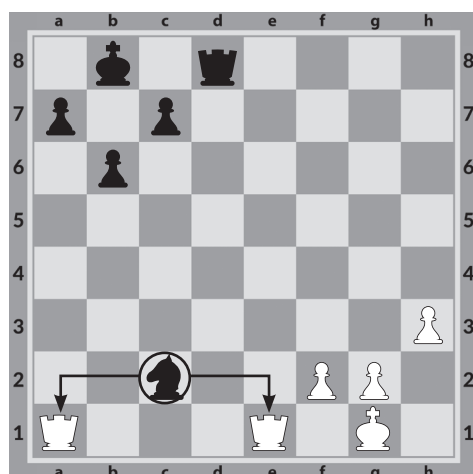
3. N. rozdaje kartę pracy nr 5.

– *Przyjrzyjcie się szachownicy. Zaznaczcie kółkami bierki robiące widelki, a strzałkami – atakowane bierki.*

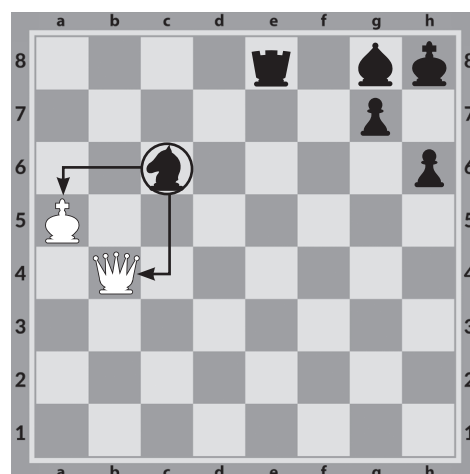
U. wykonują samodzielnie kartę pracy nr 5. Następnie N. na tablicy demonstracyjnej/interaktywnej pokazuje U. poprawne rozwiązania. U. wskazują, które bierki są atakowane.

Poprawne odpowiedzi:

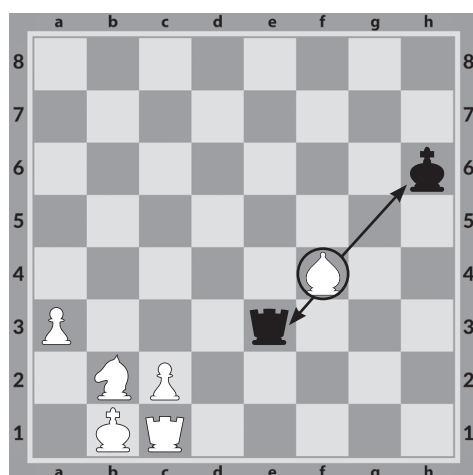
Szachownica 1.

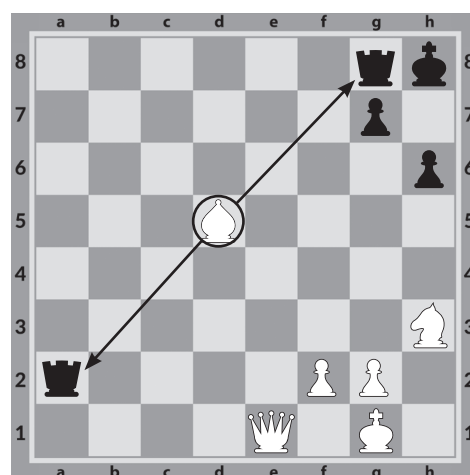
Szachownica 2.

Szachownica 3.

Szachownica 4.

4. N. rozdaje kartę pracy nr 6.

– Zaznaczcie na każdej szachownicy strzałką ruch bierki, która zrobi widelki w kolejnym ruchu. Zwróćcie uwagę, jaki kolor ma ruch.

U. wykonują samodzielnie ćwiczenia. Po chwili N. zaznacza na tablicy demonstracyjnej/interaktywnej poprawne rozwiązania.

Poprawne odpowiedzi:

Szachownica 1. Gdy czarny hetman stanie na polu d3, w kolejnym ruchu będzie atakował białą wieżę na e2 i białego skoczka na c3.

Szachownica 2. Posunięcie czarnym skoczkiem na pole e5 da mu w kolejnym ruchu możliwość ataku na białego króla na c4 i białego gońca na g4.

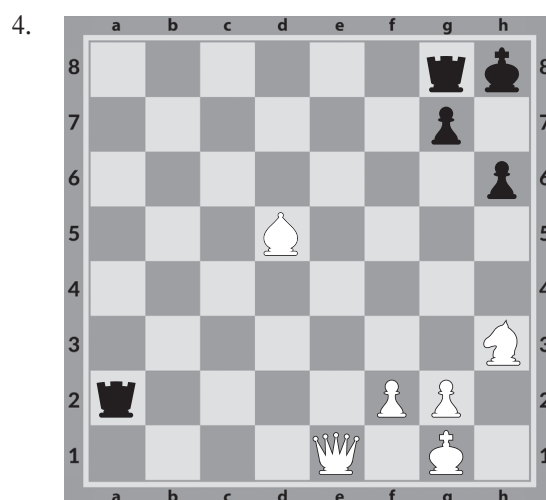
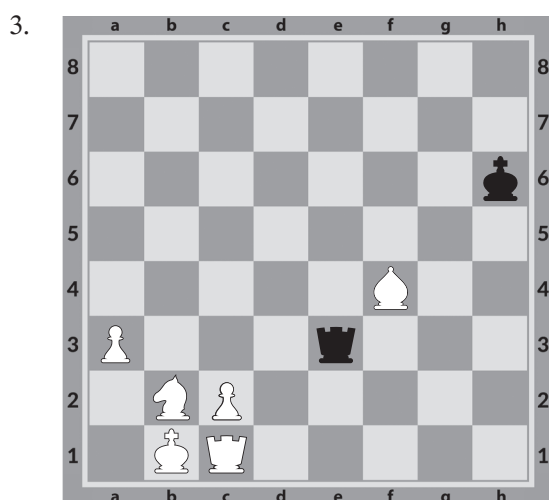
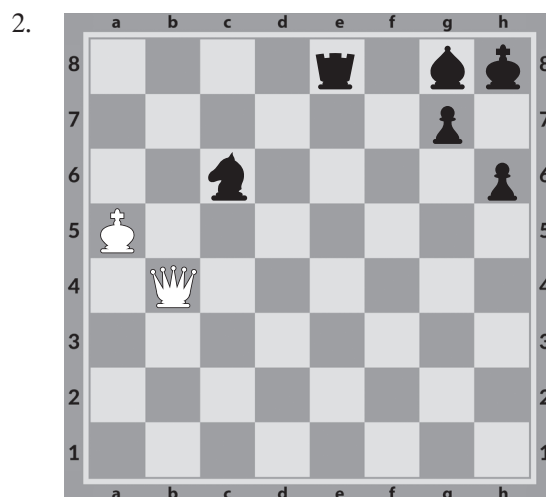
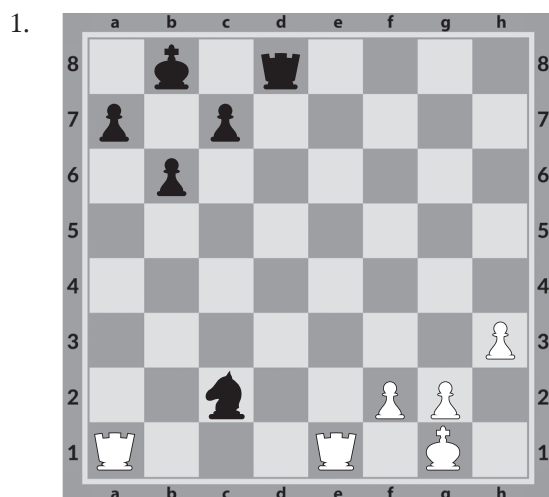
Szachownica 3. Kiedy biały pionek stanie na polu c4, w kolejnym ruchu zaatakuje czarnego skoczka na b5 i czarną wieżę na d5.

Szachownica 4. Biały król po posunięciu na pole d5 będzie mógł zaatakować czarnego skoczka na c6 i czarną wieżę na e4.

5. Gra w szachy.

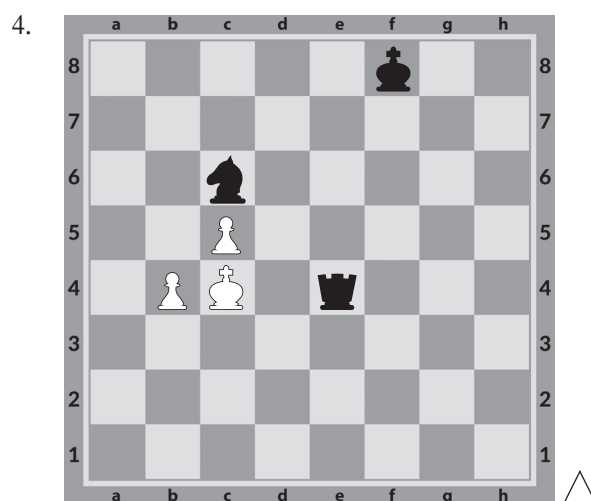
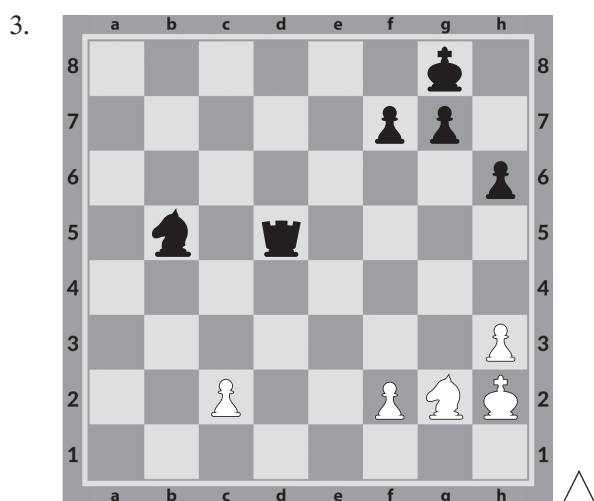
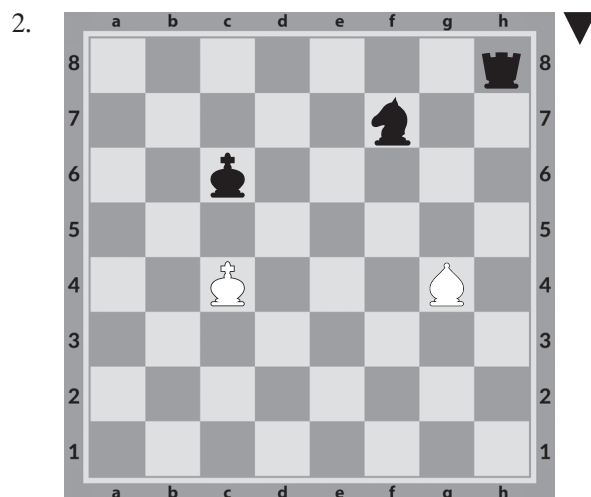
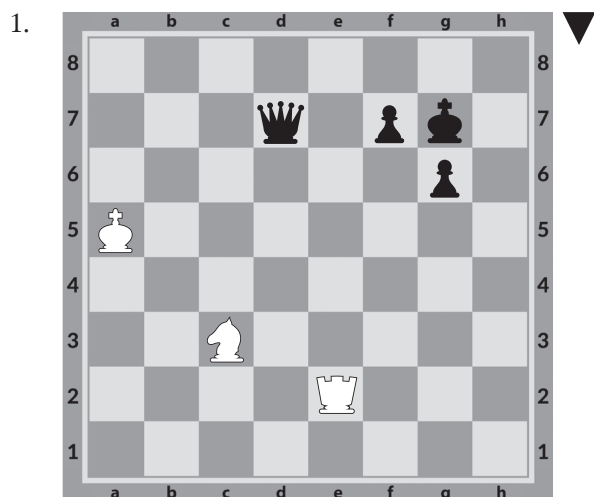
Karta pracy nr 5

Przjrzyj się szachownicom. Na każdej zaznacz kółkiem bierkę robiącą widelki, a strzałkami – atakowane bierki.

Karta pracy nr 6

Na każdej szachownicy zaznacz strzałką ruch bierki, która zrobi widełki w kolejnym posunięciu. Zwróć uwagę, jaki kolor ma ruch.

Scenariusz 4.

Temat: Związanie

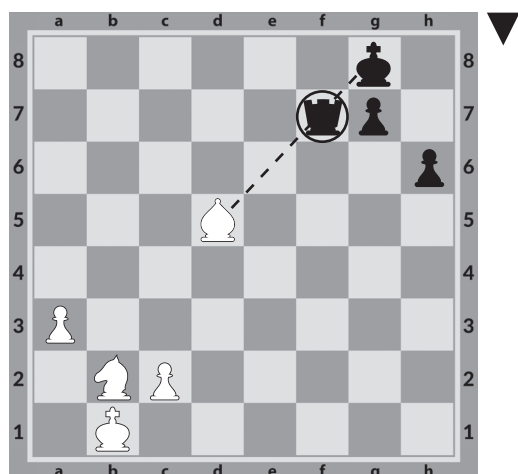
CZAS TRWANIA ZAJĘĆ: 30 minut

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: tablica demonstracyjna lub interaktywna, sylwety szachowe, karty pracy nr 7 i 8, szachy, rekwi-
zyty: wstążka, kartka, papierowa teczka z tasienkami

Proponowany przebieg zajęć:

1. U. przypominają poznany na poprzednich zajęciach motyw taktyczny – widełki.
2. N. wprowadza U. w temat zajęcia i prosi, aby dzieci związały wstążką kartkę zwiniętą w rulon, a następnie zawiązały tasienki papierowej teczki.
 - *Co to jest związanie?* (połączenie kilku rzeczy ze sobą)
 - *Co możemy związać?* (sznurówki w bucie, włosy)
- N.:
Gdy związaliśmy wstążką rulon, możemy po nim przesunąć tę wstążkę. Można powiedzieć, że jest to związanie niepełne, bo nie jest trwałe. Natomiast związanie tasienek teczki trzyma ją zamkniętą, nie można go przesunąć. Takie związanie można określić jako związanie pełne.
3. N.:
W szachach również stosuje się **związanie**. Jest to atak na bierkę, która zasłania stojącą za nią bardziej wartościową figurę. Jeżeli wykonamy nią posunięcie, stracimy cenną bierkę. **Związanie** nazywamy **pełnym**, gdy za atakowaną bierką stoi król. W takiej sytuacji nie wolno przesunąć bierki.

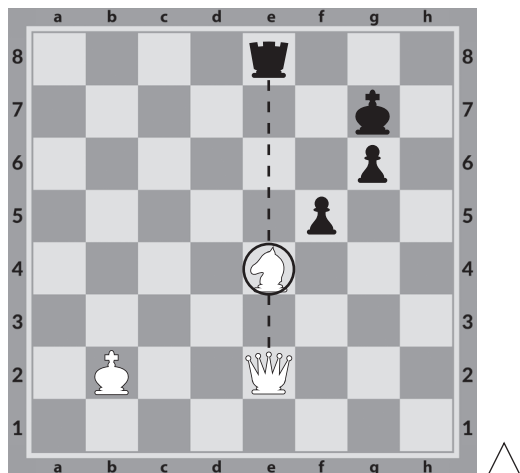
N. pokazuje U. na tablicy demonstracyjnej/interaktywnej motyw związania pełnego.

Goniec związał wieżę z królem.
Związaną figurę otoczono kółkiem.

– W tej sytuacji związaną bierką jest czarna wieża, nie możemy jej przesunąć, bo odsłonilibyśmy króla, który byłby szachowany.

N. pokazuje na tablicy demonstracyjnej/interaktywnej przykład związania niepełnego, gdy za związaną bierką stoi cenna figura, ale inna niż król.

Wieża związała skoczka z hetmanem.

W tej sytuacji skoczek mógłby odejść na inne pole, ale białe straciłyby cenną figurę – hetmana.

Zapamiętaj!

Związania nie mogą zrobić: król, skoczek oraz pionek.

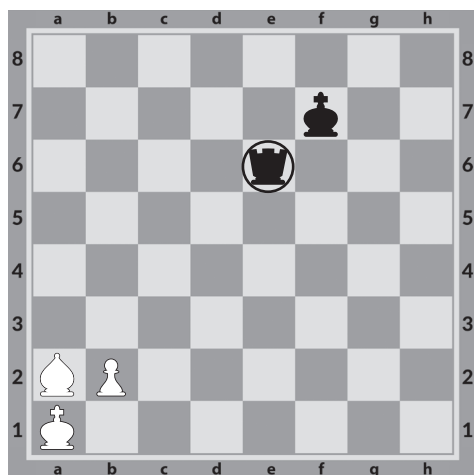
4. N. rozdaje kartę pracy nr 7.

– *Przyjrzyjcie się uważnie każdej szachownicy. Zaznaczcie kółkiem związaną bierkę.*

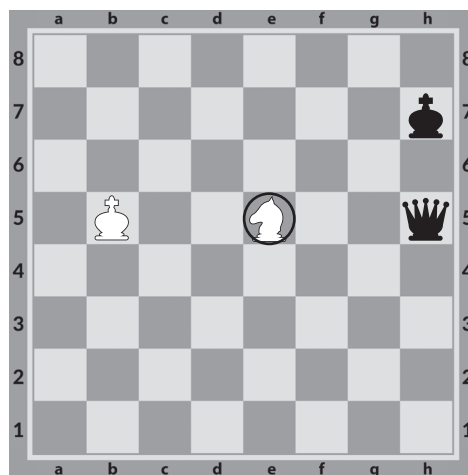
U. samodzielnie wykonują ćwiczenie. N. pokazuje U. poprawne odpowiedzi na tablicy demonstracyjnej/interaktywnej.

Poprawne odpowiedzi:

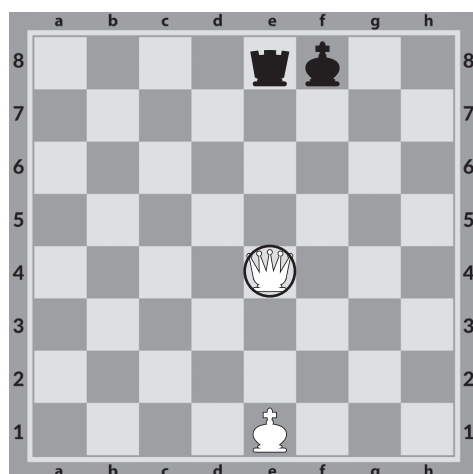
Szachownica 1.

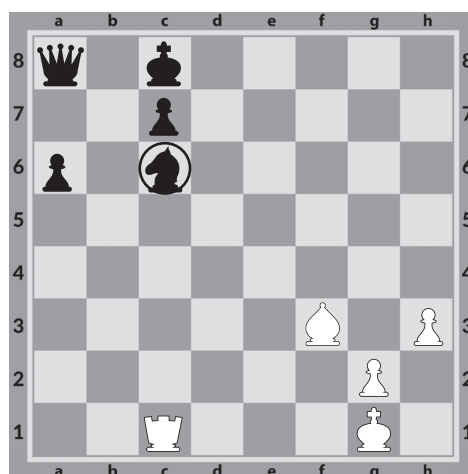
Szachownica 2.

Szachownica 3.

Szachownica 4.

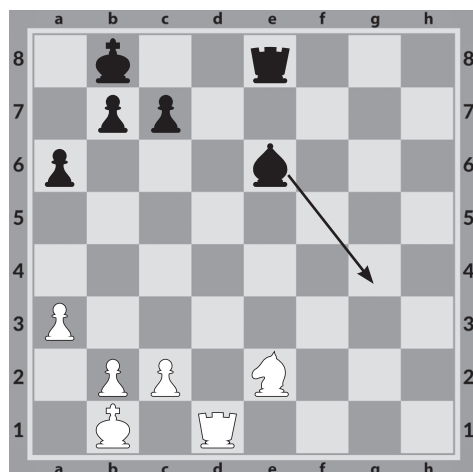
5. N. rozdaje kartę pracy nr 8.

– Przyjrzyjcie się uważnie każdej szachownicy. Zaznaczcie strzałką ruch figury, która po wykonaniu tego posunięcia zwiąże bierkę przeciwnika.

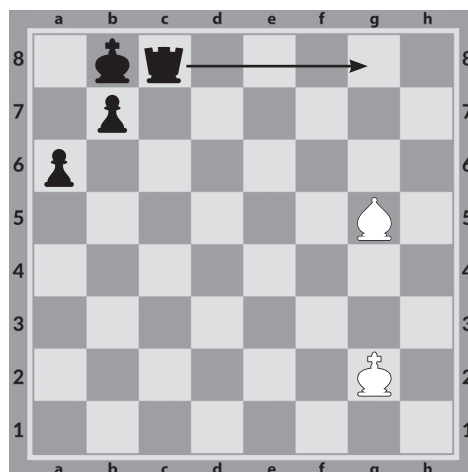
U. samodzielnie wykonują ćwiczenie. N. pokazuje U. poprawne odpowiedzi na tablicy demonstracyjnej/interaktywnej.

Poprawne odpowiedzi:

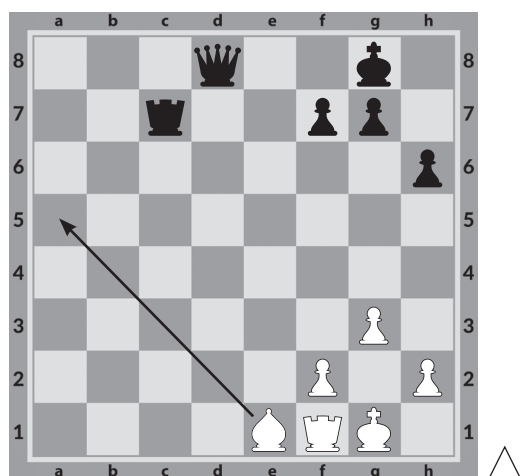
Szachownica 1.

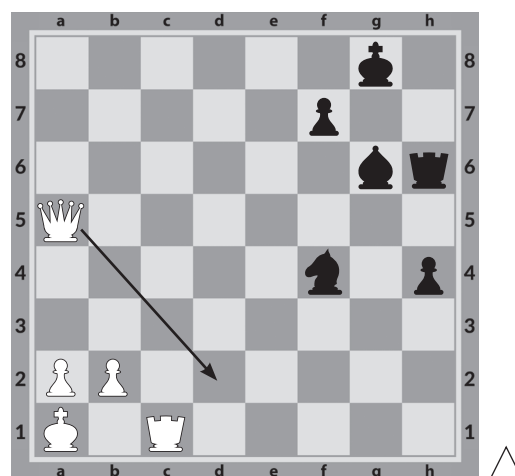
Szachownica 2.

Szachownica 3.

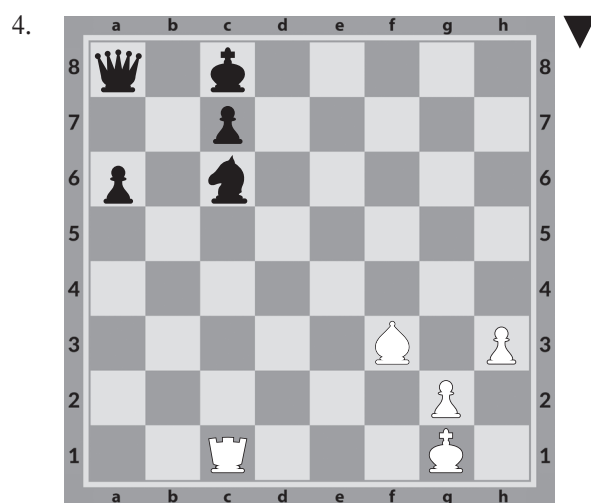
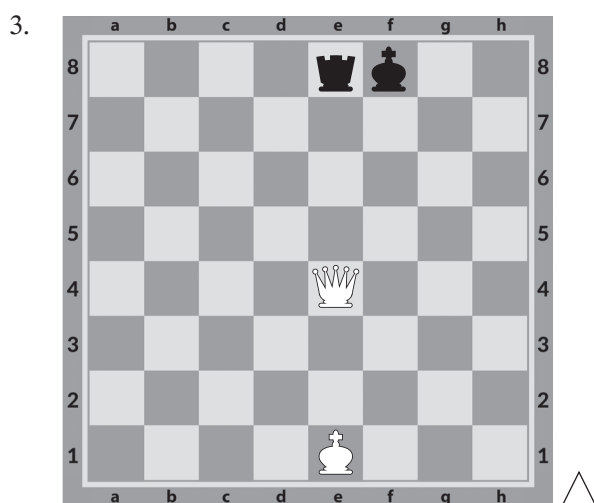
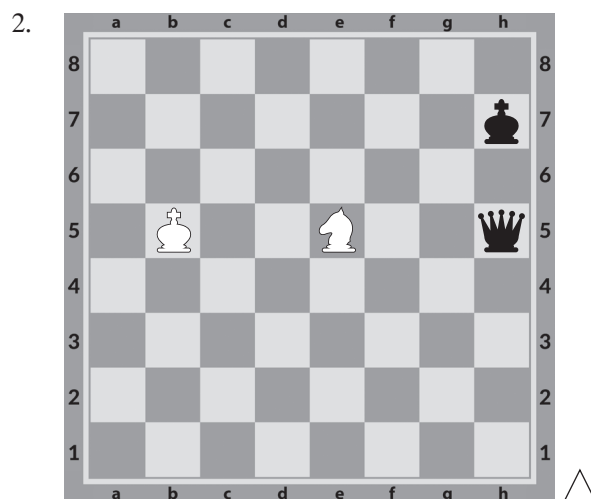
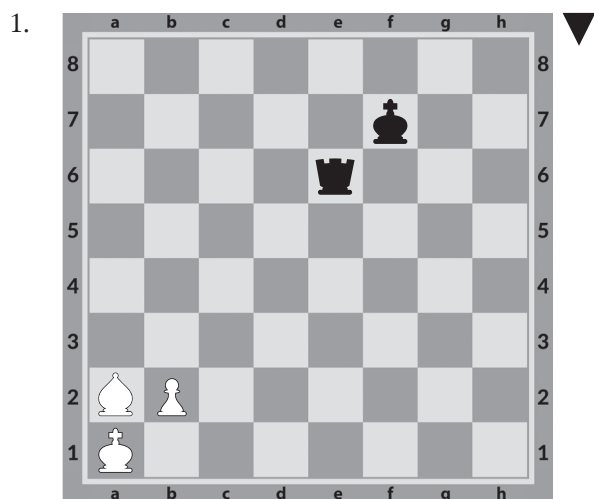
Szachownica 4.

6. U. grają w szachy.

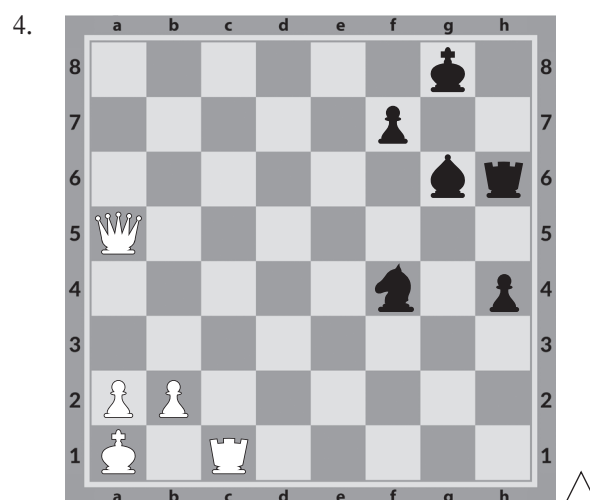
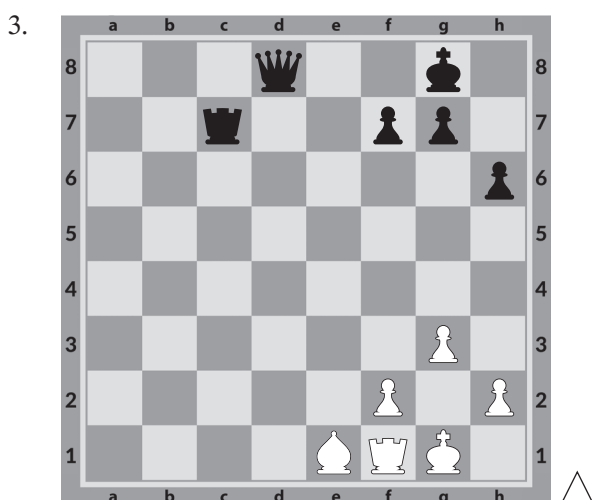
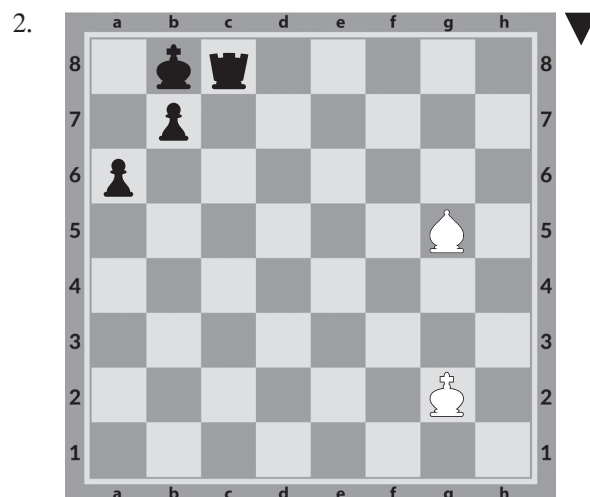
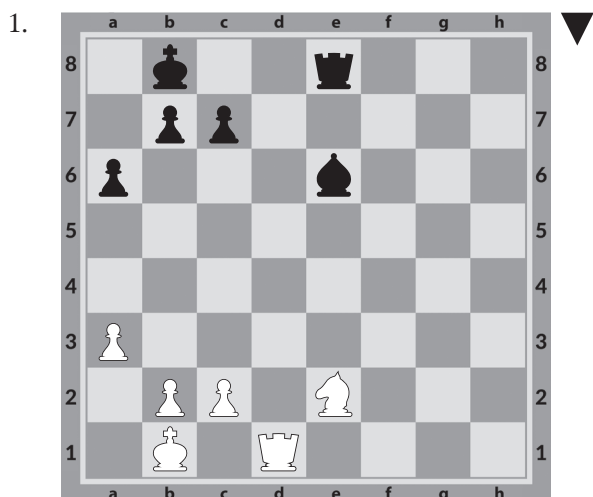
Karta pracy nr 7

Przjrzyj się uważnie każdej szachownicy. Zaznacz kółkiem związaną bierkę.

Karta pracy nr 8

Przyjrzyj się uważnie każdej szachownicy. Zaznacz strzałką ruch figury, która po wykonaniu tego posunięcia zwiąże bierki przeciwnika. Zwróć uwagę, jaki kolor ma posunięcie.

Scenariusz 5.

Temat: Rożen

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ: 30 minut

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: tablica demonstracyjna lub interaktywna, sylwety szachowe, karta pracy nr 9, szachy, ilustracje lub fotografie rożna

Proponowany przebieg zajęć:

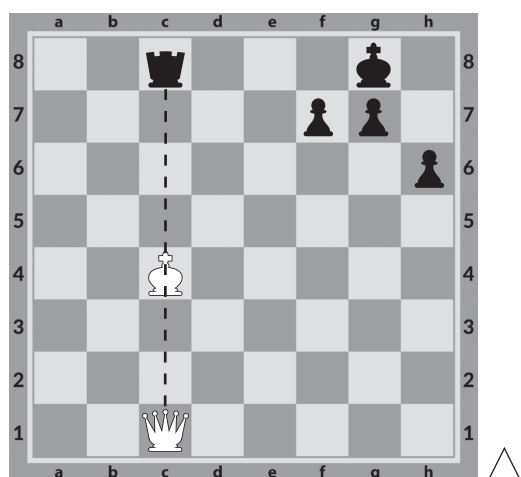
1. U. przypominają pojęcie związania oraz wymieniają nazwy bierek, które nie mogą wykonać związania (król, skoczek, pionek).

2. N. pokazuje U. ilustracje lub fotografie rożna.

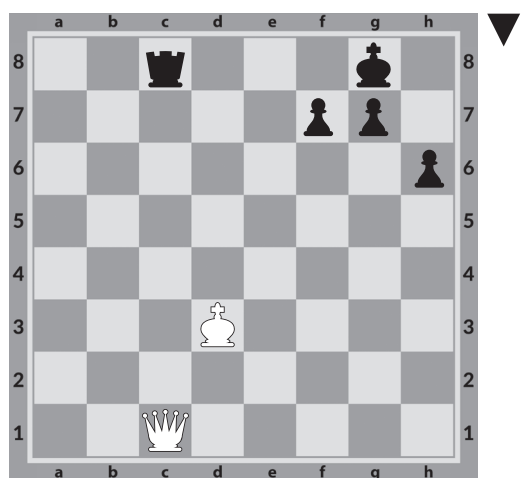
– *Zobaczcie, jak wygląda rożen. To szpikulec służący do pieczenia mięsa nad ogniem.*

W szachach mamy atak o nazwie **rożen** (inne nazwy to **rentgen** lub **szpila**). To sytuacja odwrotna do związania polegająca na ataku na silniejszą bierkę przeciwnika w celu zdobycia bierki, która znajduje się za nią w jednej linii. W takiej sytuacji przeciwnik musi wykonać posunięcie, aby chronić cenniejszą bierkę, i tym samym pozostawia bez ochrony tę drugą, która zostanie zbита.

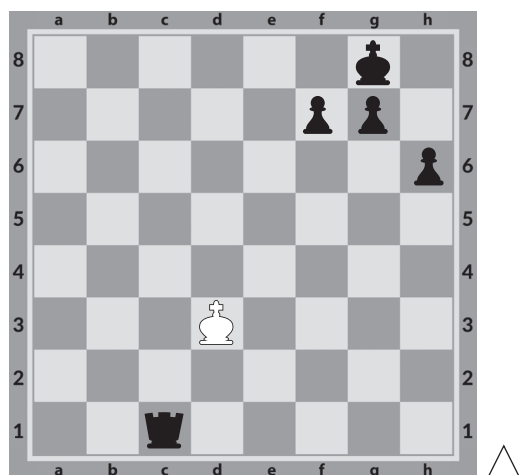
3. N. pokazuje U. rożen na tablicy demonstracyjnej/interaktywnej.

Czarna wieża szachuje króla, ale jej celem nie jest król, lecz stojący za nim w jednej linii hetman. Mówimy, że **wieża bierze hetmana na rożen**.

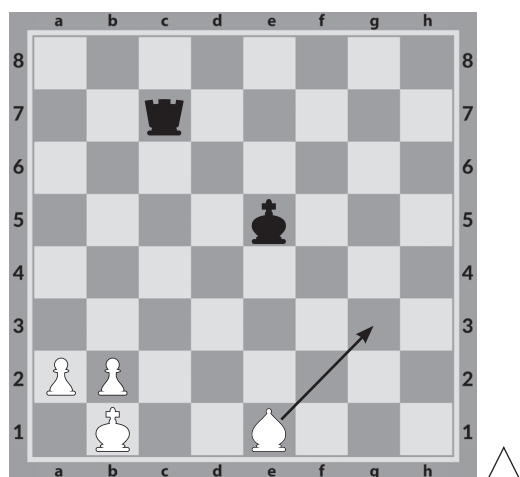
W tej sytuacji szachowany król nie miał wyjścia i musiał odejść na bezpieczne pole. Biały hetman został pozbawiony ochrony, a czarna wieża go zbija.

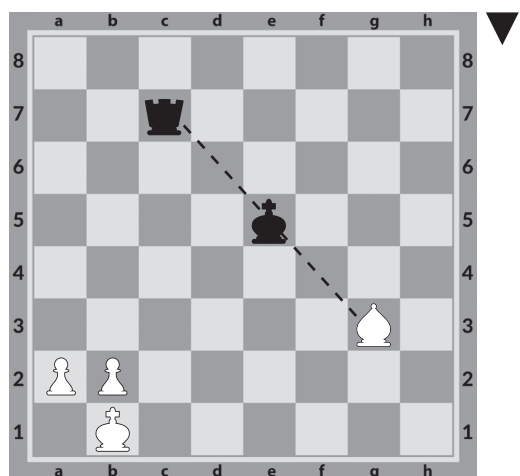
W ten sposób czarna wieża zdobyła hetmana.

4. U. przy pomocy N. wykonują rożen na tablicy demonstracyjnej/interaktywnej.

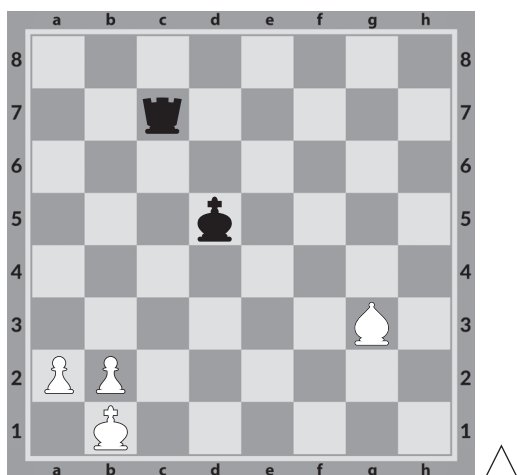
- Rożen wykonywany gońcem

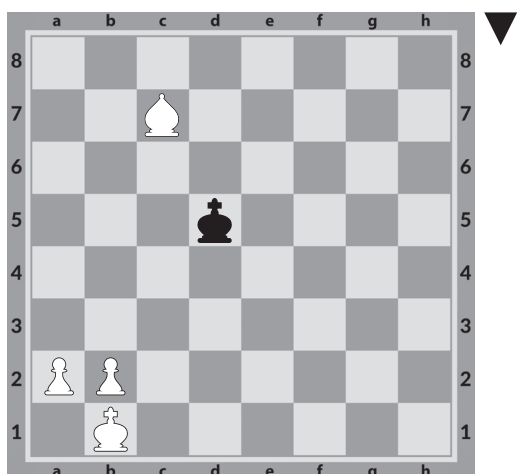
Biały gońiec z pola e1 przesuwa się na g3.

W ten sposób biały gońiec zaszachował króla, biorąc wieżę na rożen.

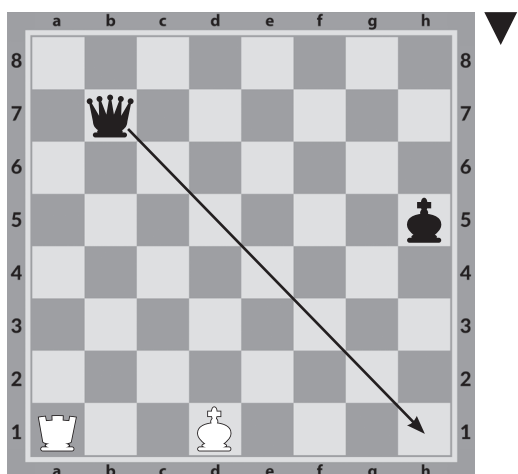

Król musiał odejść na bezpieczne pole, odsłaniając atak gońca na wieżę.

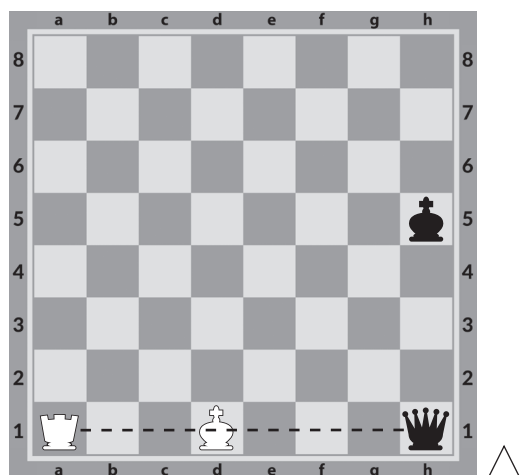

Goniec zbił wieżę.

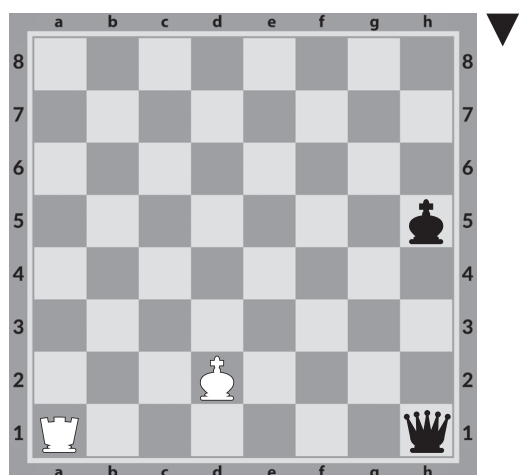
- Rożen wykonywany hetmanem

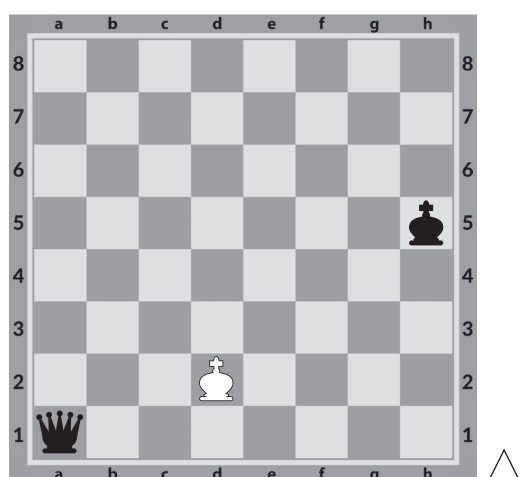
Czarny hetman przesuwa się na pole h1.

Hetman zaszachował króla, biorąc na rożen wieżę.

Król odszedł na bezpieczne pole, odstawiając atak na wieżę.

Hetman zdobył wieżę.

- N.:
Tak jak w przypadku związania **rożen można wykonać wieżą, gońcem i hetmanem.**

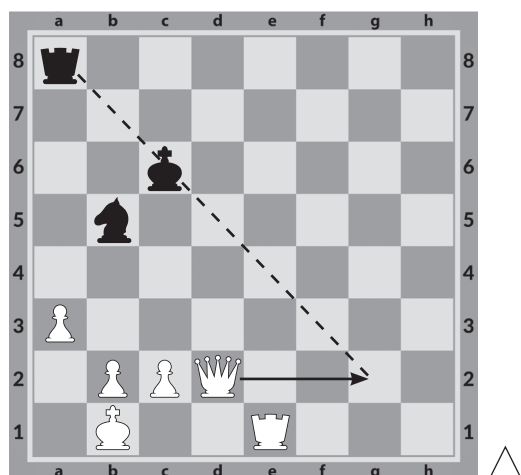
5. N. rozdaje U. kartę pracy nr 9.

– Przyjrzyjcie się każdej szachownicy. Zaznaczcie strzałką posunięcie, które doprowadzi do różna, a sam rozeń narysujcie przerywaną linią.

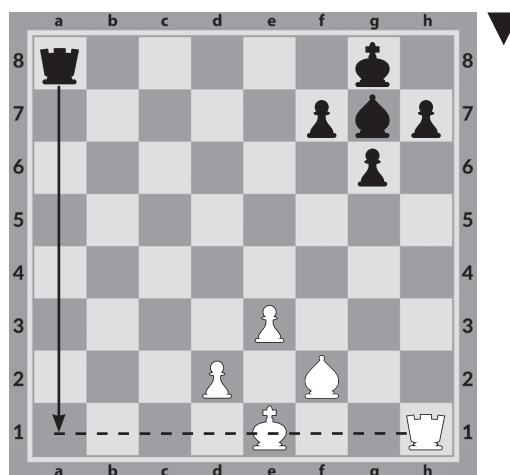
U. samodzielnie wykonują ćwiczenie. N. pokazuje U. poprawne odpowiedzi na tablicy demonstracyjnej/interaktywnej.

Poprawne odpowiedzi:

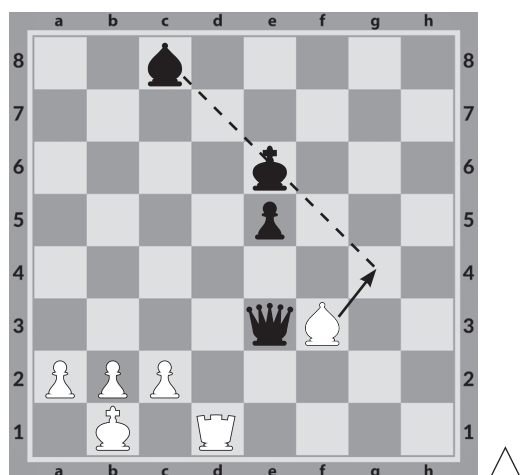
Szachownica 1.

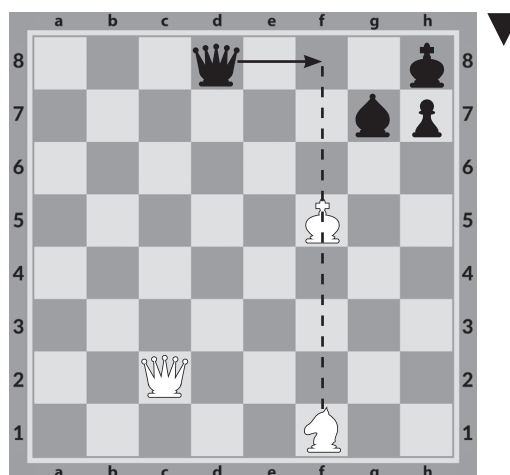
Szachownica 2.

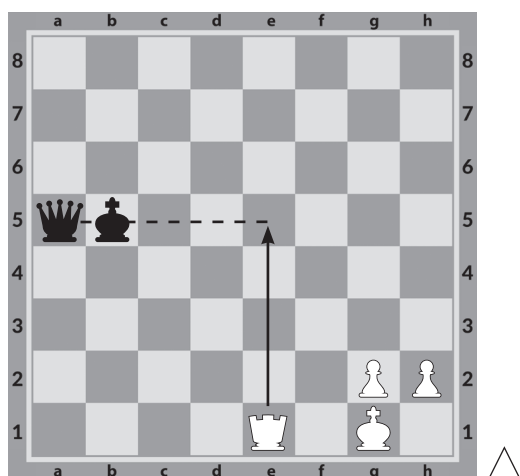
Szachownica 3.

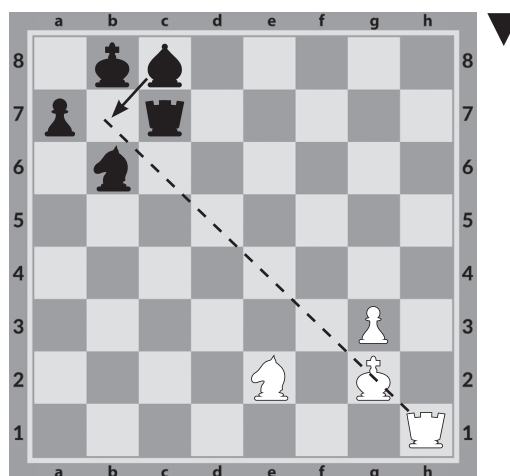
Szachownica 4.

Szachownica 5.

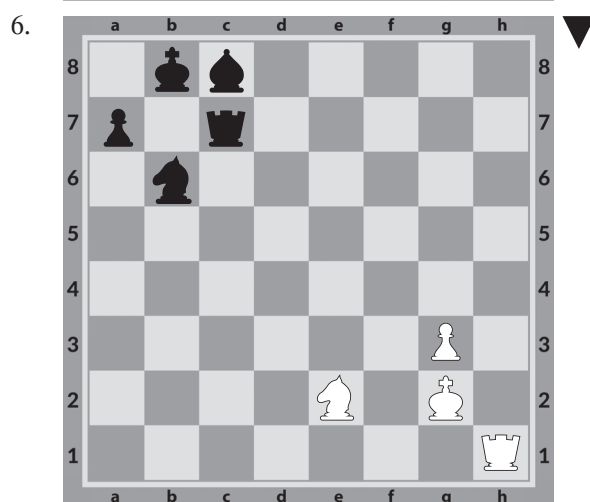
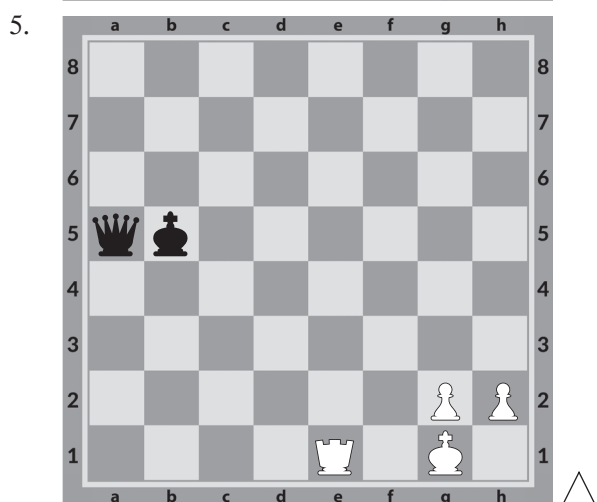
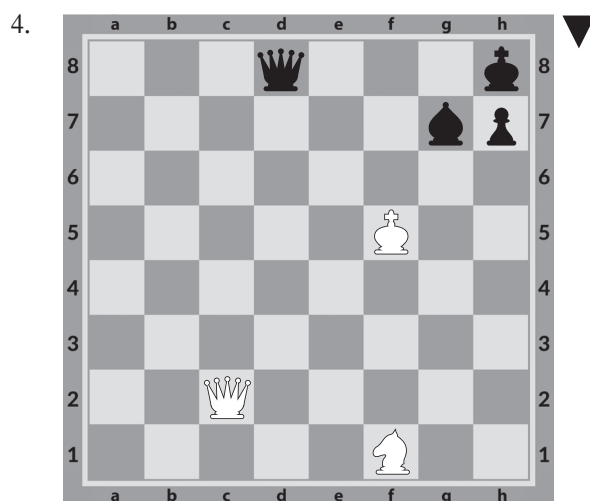
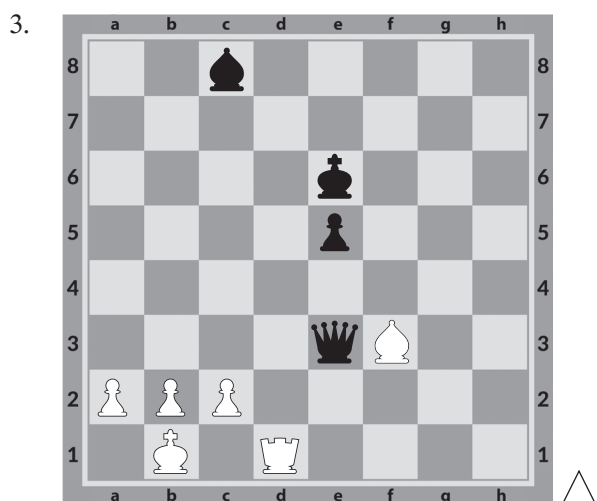
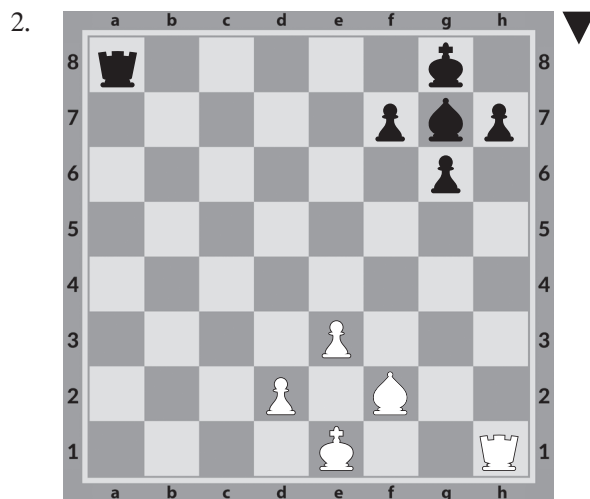
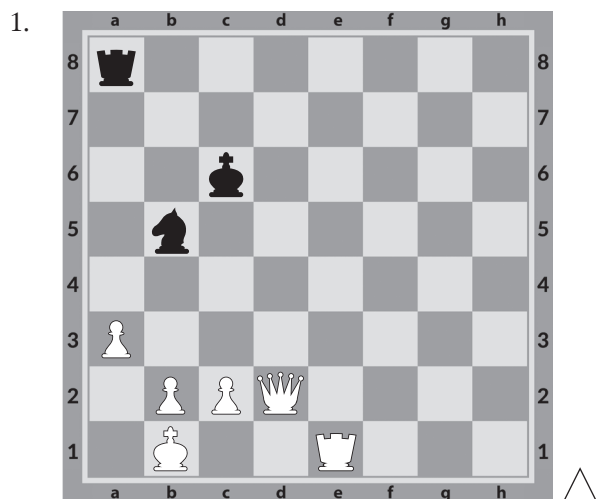
Szachownica 6.

6. U. grają w szachy.

Karta pracy nr 9

Przyjrzyj się każdej szachownicy. Zaznacz strzałką posunięcie, które doprowadzi do rożna, a sam rożen narysuj przerywaną linią.

LEKCJE PROGRAMOWANIA. SCENARIUSZE

Scenariusz 3.

Temat: Narodowe Święto Niepodległości

KĆ2 s. 22–23, multibook

CELE LEKCJI:

Uczeń:

- odszyfrowuje wyrazy – odczytuje właściwe adresy komórek z tabeli
- zna znaczenie Narodowego Święta Niepodległości
- rozróżnia zakręty w prawo i w lewo, patrząc na plan z różnej strony
- odczytuje program i zaznacza zgodnie z nim trasę na planie
- wytycza trasę spełniającą podane warunki
- samodzielnie układa program do wyznaczonej trasy
- w kreatywny, samodzielny sposób rozwiązuje postawiony przed nim problem
- potrafi uzasadnić swój sposób rozumowania
- poprawnie stosuje symbole ruchu oraz pętli jako oznaczenia powtarzania jednakowych elementów
- układa program do wskazanej trasy z zastosowaniem symboli ruchu i bloku **powtórz**
- określa kierunek obrotu (w lewo, w prawo) bez względu na położenie postaci
- koduje, uwzględniając podane warunki

Wskazówki dla nauczyciela:

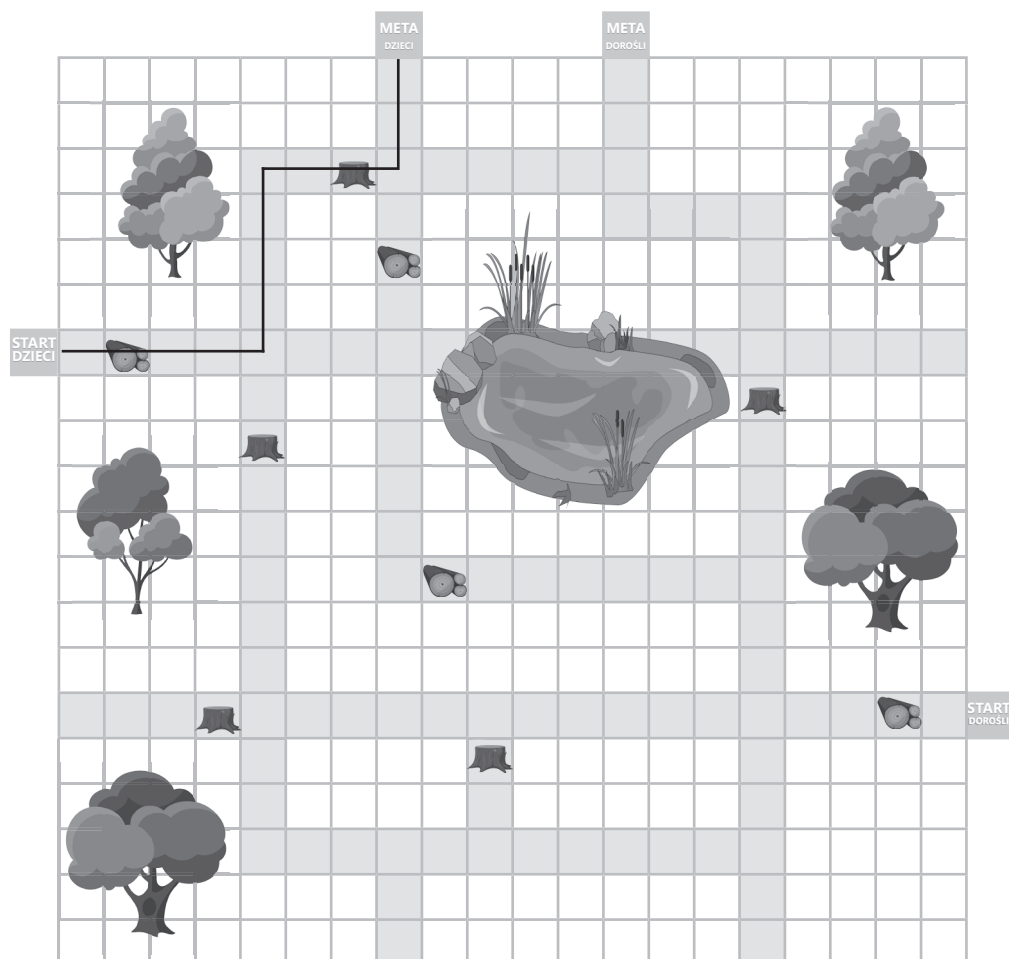
KĆ2 s. 22 ćw. 1

Zadaniem U. jest odszyfrowanie kolejnych liter zgodnie z podanymi adresami pól. U. uzupełniają brakujące wyrazy w zdaniach i odczytują tekst (*Rzeczpospolita Polska jest moją ojczyzną. Co roku 11 listopada obchodzimy Święto Niepodległości. W tym dniu składamy kwiaty na grobach i przy pomnikach ludzi, którzy oddali życie w walce o wolność naszego kraju.*). Po wykonaniu ćwiczenia można pozwolić dzieciom na samodzielną pracę, np. na zaszyfrowanie swojego imienia i nazwiska.

KĆ2 s. 22 ćw. 2

Ćwiczenie ma na celu rozbudzenie w U. kreatywności, zaradności i decyzyjności. W pierwszym etapie ćwiczenie polega na poprawnym odczytaniu programu i zaznaczeniu na planie parku trasy Biegu Niepodległości dla dorosłych. Drugi etap ćwiczenia jest trudniejszy. U. mają samodzielnie wytyczyć i zaznaczyć na planie parku trasę biegu dla dzieci. Ważne jest, aby podczas wytyczania tej trasy uwzględnili wszystkie warunki podane w tabeli. Na koniec U. zapisują program będący planem biegu. Nie muszą wypełniać wszystkich pól programu.

Przykładowe rozwiązanie etapu 2. ćwiczenia:

START DZIECI	↑	↻	↑	↶	↑	↷	↑	↻	↶	↑								STOP
	1	1	2	1	4	1	1	1	1	3								

Ćwiczenie interaktywne w multibooku

Ćwiczenie 3, etap 1

W tym ćwiczeniu U. układają program do wytyczonej na planie parku trasy Biegu Niepodległości. Tym razem muszą zastosować pętle z powtarzaniem coraz większej liczby kroków, nadal rozpoznawać kierunki skrętów oraz przeskakiwać przez przeszkody. Programy stopniowo będą się wydłużać, aby wdrożyć U. do wytrwałego dążenia do zakończenia zadania.

Rozwiązanie:

Ćwiczenie 3, etap 2

Kolejne ćwiczenie polega na wytyczeniu trasy biegu na orientację zgodnie z podanym warunkiem: na skrzyżowaniach dróg zawodnicy mają wybierać tylko drogi z przeszkodami. Rozwiązanie ćwiczenia jest tylko jedno. U. ustalają przebieg drogi, a następnie układają do niej program.

Rozwiązanie:

Scenariusz 4.

Temat: Święta Bożego Narodzenia

KĆ2 s. 61–62, multibook

CELE LEKCJI:

Uczeń:

- umieszcza elementy na siatce zgodnie z zauważoną zasadą
- rozróżnia zakręty w prawo i w lewo
- układa program do ilustracji
- potrafi zastosować symbol cofania
- rozumie potrzebę zastosowania pętli powtarzania w celu uproszczenia programu
- potrafi uzasadnić swój sposób rozumowania
- poprawnie odczytuje symbole ruchu oraz pętli jako oznaczenia powtarzania jednakowych elementów
- układa program do wskazanej trasy z zastosowaniem symboli ruchu (w tym klocka z poleceniem: **idź do tyłu**) i bloku **powtórz**
- określa kierunek obrotu (w lewo, w prawo) bez względu na położenie postaci

Wskazówki dla nauczyciela:

KĆ2 s. 61 ćw. 1

Ćwiczenie to może być punktem wyjściowym do dalszych matematycznych rozważań. Dzieci ozdabiają domy przed świętami Bożego Narodzenia. Zadaniem U. jest nalepienie obrazków z domami we właściwych miejscach tabeli.

N. najpierw powinien sprawdzić, czy U. widzą różnice między poszczególnymi domami (każdy dom ma inny kolor i inną budowę). Następnie U. nalepiają w tabeli odpowiednie obrazki (każdy dom musi być po kolei ozdobiony: choinką, girlandą, lampkami i dmuchanym mikołajem).

Po wykonaniu ćwiczenia N. może zapytać U.:

- *Na ile sposobów można udekorować każdy dom? (4)*
- *Ile może być wersji udekorowania czterech domów tak, aby każdy z nich miał inną ozdobę? (24) np.*

1. dom	2. dom	3. dom	4. dom
choinka	lampki	girlanda	mikołaj
	lampki	mikołaj	girlanda
	girlanda	lampki	mikołaj
	mikołaj	lampki	girlanda
	girlanda	mikołaj	lampki
	mikołaj	girlanda	lampki

Analogicznie będzie, gdy dom 1. udekorujemy lampkami, potem girlandą i na koniec postawimy mikołaja. W każdej wersji mamy 6 możliwości, czyli razem daje to 24 możliwości ($4 \cdot 6 = 24$).

U. mogą pracować w zespołach nad rozwiązaniem tego ćwiczenia i przedstawić swój tok rozumowania w sposób graficzny.

KĆ2 s. 61 ćw. 2

Kolejne ćwiczenie obrazuje istotę wprowadzonych dwóch nowych symboli: **idź do tyłu** ↓ i **połóż** .

Aby położyć prezent na saniach, Święty Mikołaj wykonuje kroki do przodu, podnosi pudełko, cofa się (czyli idzie do tyłu), obraca się (czyli wykonuje skręt) i idzie do sań, gdzie kładzie prezent. Żeby ułożyć wszystkie prezenty na saniach, musi powtórzyć to działanie czterokrotnie. Zadaniem U. jest przeanalizowanie zaprezentowanego programu, narysowanie drogi Mikołaja na planszy i wskazanie powtarzalnego fragmentu programu (Mikołaj będzie 4 razy powtarzał kroki od drugiego pola programu).

N. sprawdza, jakie zaznaczenie pętli powtarzania zaproponują dzieci. Mogą wykorzystać poznany już wcześniej symbol **powtórzenie** .

KĆ2 s. 62 ćw. 3

W ćwiczeniu Święty Mikołaj musi dotrzeć do czterech domów, przy których ma zostawić prezenty. Droga do przejścia jest prosta: po kolei od domu do domu. Aby skrócić program, został wprowadzony nowy symbol cofania, czyli

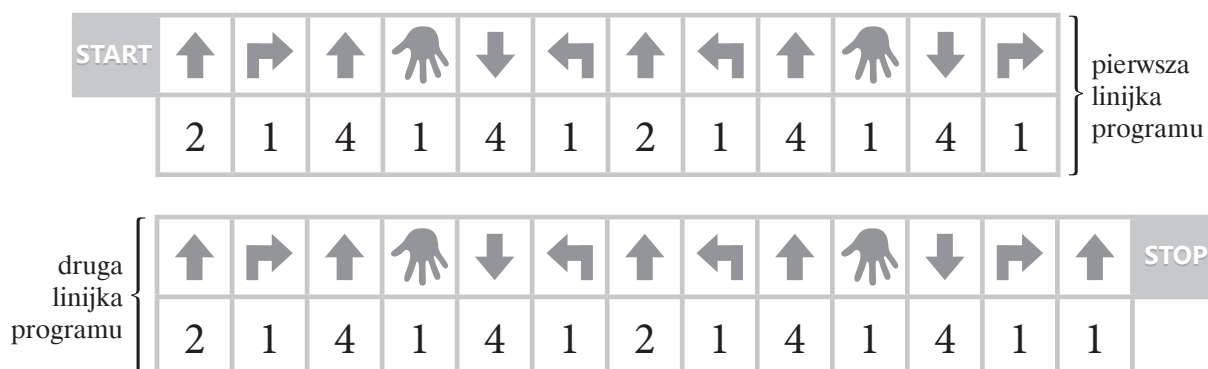
idź do tyłu ↓.

Aby U. lepiej zrozumieli istotę tego oznaczenia ruchu, N. proponuje wykonanie najpierw prostego ćwiczenia na terenie klasy.

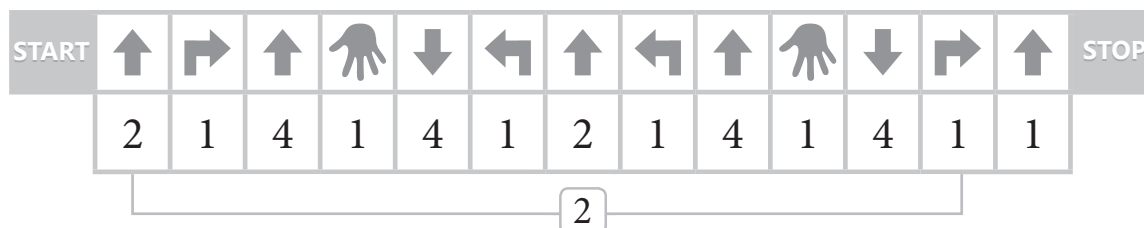
– *Podejdź do przodu 6 kroków i wróć w to samo miejsce. Opisz to symbolami:* 6 ↑, 2 ↶ (lub 2 ↷), 6 ↑, 2 ↶ (lub 2 ↷).

– *Jak można to zrobić szybciej i krócej zapisać?* 6 ↑, 6 ↓.

Linijki do zapisania programu celowo zostały podzielone na dwie części i ułożone jedna pod drugą w taki sposób, aby po wypełnieniu łatwiej można było zauważyć podobieństwa. Jeżeli U. sami nie zasygnalizują swoich spostrzeżeń, należy sprowokować ich pytaniami.

U. odczytują zamieszczoną pod ćwiczeniem informację i analizują program zapisany w skrócony sposób.

By ułatwić U. zrozumienie takiego działania, N. może odnieść się do budowy piosenek, w których powtarzane są refreny.

Ćwiczenie interaktywne w multibooku

Ćwiczenie 4, etap 1 i 2

Oba ćwiczenia utrwalają umiejętność stosowania klocka z poleceniem **do tyłu**, czyli cofania.

U. wcielają się w postać Świętego Mikołaja. Jego zadaniem jest dostarczenie prezentów do wszystkich domów zgodnie z ich numeracją. U. układają odpowiednie programy.

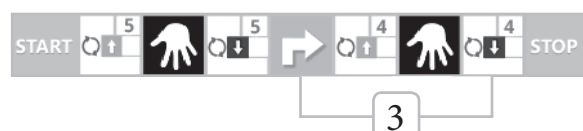
Rozwiązanie ćwiczenia 4, etap 1:

Po ułożeniu tego programu spostrzegawczy U. może zauważyć, że jego fragment powtarza się 3 razy:

W przyszłości ten 15-elementowy program zostanie zastąpiony programem złożonym tylko z 7 elementów (z zastosowaniem pętli w pętli):

Na tym etapie nauki N. proponuje U. jeszcze tworzenie rozbudowanych programów po to, aby każde dziecko je zrozumiało. Daje to możliwość zauważania praw rządzących programowaniem, czyli pisanie programów.

Jeżeli N. stwierdzi, że duża grupa U. dostrzega powtórzenia w programie, to powinien dać im szansę zaproponowania skróconego programu i zapisania go na kartce.

Rozwiązanie ćwiczenia 4, etap 2:

Scenariusz 5.

Temat: Karnawał

KĆ2 s. 85–86, multibook

CELE LEKCJI:

Uczeń:

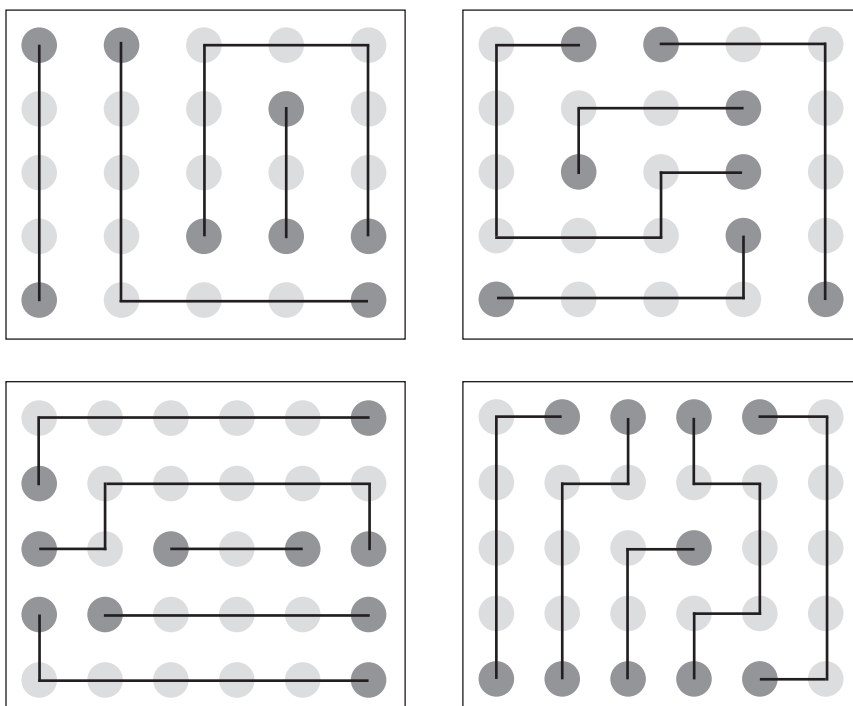
- wykonuje polecenia według podanych zasad
- wyszukuje w przestrzeni ścieżki łączące dwa punkty
- samodzielnie wyciąga wnioski z wykonanego zadania
- potrafi rysować wzór na siatce wedle programu
- rozumie potrzebę zastosowania bloku **powtórz** w celu uproszczenia programu
- potrafi uzasadnić swój sposób rozumowania
- przelicza liczbę możliwych kombinacji przy elementach 3×3
- zna pojęcia: *konfetti*, *serpentina*
- poprawnie stosuje symbole ruchu
- układa program do wskazanej trasy z zastosowaniem symboli ruchu i bloku **powtórz**
- określa kierunek obrotu (w lewo, w prawo) bez względu na położenie postaci
- dostrzega powtarzające się układy klocków (sekwencje) i zamyka je w pętli powtarzania

Wskazówki dla nauczyciela:

KĆ2 s. 85 ćw. 1

Celem ćwiczenia jest doskonalenie spostrzegawczości wzrokowej, całościowego spojrzenia na planszę (poszerzanie pola widzenia) oraz rozwijanie wyobraźni. Zadaniem U. jest zaznaczenie linii łączących kółka jednakowego koloru. Narysowane linie nie mogą się krzyżować i muszą przejść przez wszystkie szare kółka.

Rozwiązanie:

Po uzupełnieniu dwóch ramek N. prosi U. o wytłumaczenie sposobu działania. Chodzi o poznanie strategii, którą przyjęli U. Na pewno część z nich będzie pracowała metodą prób i błędów, ale nie wszyscy. Być może któreś z dzieci zauważy, że najprościej jest zacząć od tych linii, które biegną blisko brzegu planszy i tak zawężać pole do wypełnienia. Przy okazji tego ćwiczenia można odkryć, który U. wzrokiem ogarnia całą planszę i bez konkretnej kolejności potrafi połączyć kółka. Ma on szerokie spektrum widzenia oraz dobrze rozwiniętą wyobraźnię i pamięć wzrokową. Patrząc na planszę, od razu widzi rozwiązanie.

KĆ2 s. 86 ćw. 2

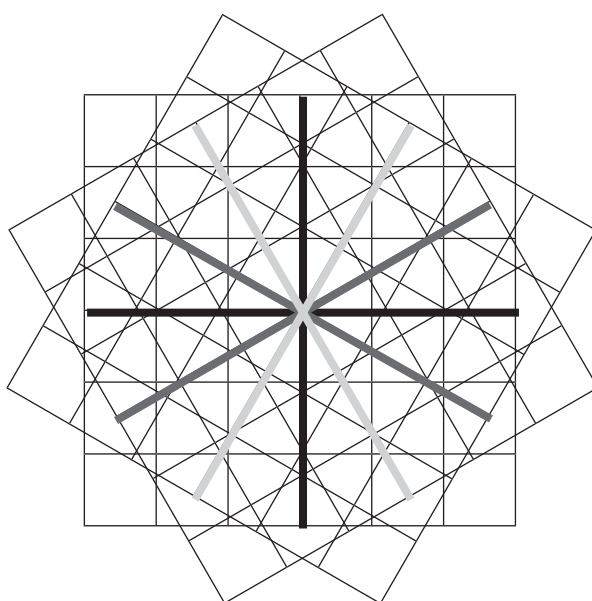
Ćwiczenie to jest przygotowaniem do programowania w Scratchu.

Zaproponowany został prosty kod, który należy czterokrotnie powtórzyć. W efekcie powstaje krzyżyk. Kolejne wykonanie ćwiczenia na siatce innego koloru nakłada na siebie ten sam kształt obrócony o 30, a następnie 60 stopni.

Dla ułatwienia N. może zasugerować U., aby rysowali po liniach danego koloru.

Bardzo ważna jest próba wytłumaczenia, dlaczego z tak prostego programu (kodu) powstał tak złożony wzór. Istota leży w powtarzaniu. Po pierwsze: trzelementowy program jest powtórzony 4 razy (powstaje krzyżyk w danym kolorze) i całość jest jeszcze powielona trzykrotnie (3 kolory kredek). Gdyby to zadanie zostało rozpisane bez zastosowania pętli powtarzania, powstałby bardzo długi program.

Rozwiązanie:

KĆ2 s. 86 ćw. 3

Ostatnie ćwiczenie to zabawa w ubieranie dziewczynki i chłopca w stroje karnawałowe. Kryje się jednak w tym problem dotyczący liczby możliwych kombinacji. Przy każdej postaci jest ich 27. Każde nakrycie głowy może być zestawione z 3 różnymi sukienkami, a każda sukienka z 3 parami innych butów, czyli do każdego nakrycia głowy jest 9 możliwości, co razem daje $3 \cdot 9 = 27$.

U. mogą oznaczyć sobie symbolami kolejne elementy strojów i na kartce je komponować oraz przeliczać.

Na koniec wybierają po jednym stroju dla dziewczynki i dla chłopca i nalepiają poszczególne elementy garderoby na postaci.

Ćwiczenie interaktywne w multibooku

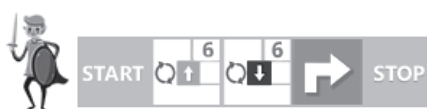
Ćwiczenie 5, etap 1

Zadanie U. polega na ułożeniu 2 programów do kolejnych postaci zgodnie ze stopniowaniem trudności. U. muszą zastanowić się, które elementy każdego wzoru się powtarzają, i zapisać je w programach.

Droga rycerza nawiązuje do ćwiczenia z kart pracy (rysuje krzyżyk). Rycerz pokonuje określoną (6) liczbę kroków do przodu, do tyłu i skręca w prawo. Te czynności musi powtórzyć 4 razy, żeby narysować cały wzór.

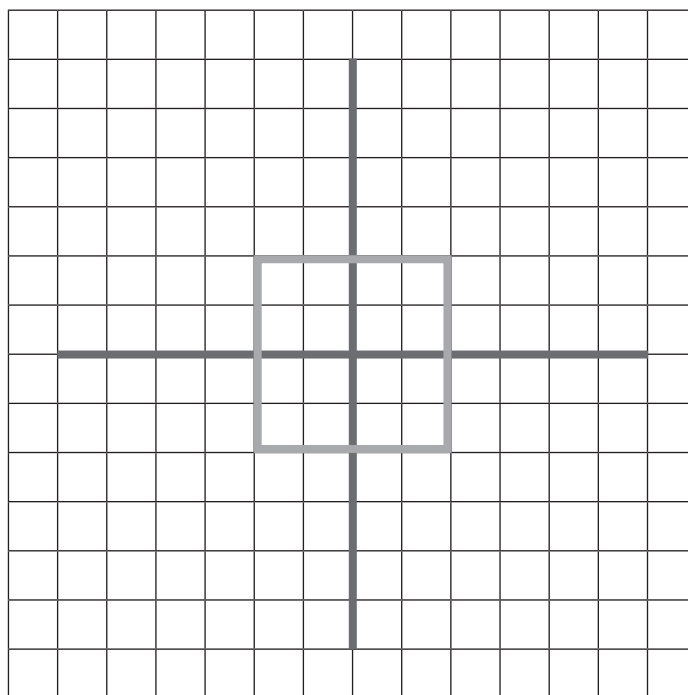
Królowna rysuje kwadrat, czyli wykonuje kroki (4) do przodu i skręca w prawo. Tu znowu następuje czterokrotne powtórzenie tego fragmentu sekwencji, żeby powstał cały wzór.

Rozwiązanie:

Przy każdej postaci dzieci muszą najpierw wyodrębnić powtarzający się fragment wzoru i stworzyć do niego program. Następnie klikają START tyle razy, aż wzór zostanie narysowany w całości (4 razy). Jest to przygotowanie do stosowania w przyszłości pętli w pętli.

Powstają takie dwa wzory:

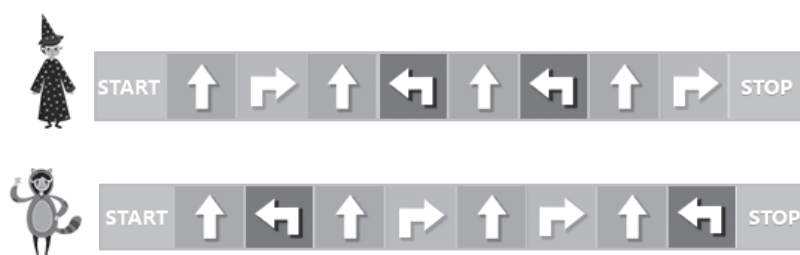

Ćwiczenie 5, etap 2

Jest to kolejny etap poprzedniego ćwiczenia. U. układają 2 programy do kolejnych postaci. Za każdym razem układają tylko ten fragment programu, który trzeba powtórzyć, aby wzór został narysowany w całości. Tym razem programy są dłuższe, mają więcej zakrętów, ale nie trzeba w nich stosować bloku **powtórz**.

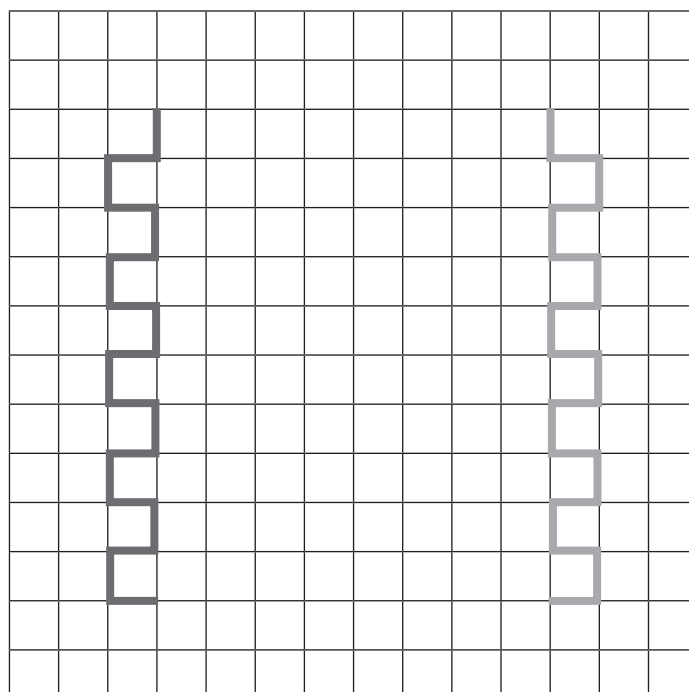
Czarodziej i kotek pokonują podobną drogę, tylko w lustrzanym odbiciu. Ich programy są podobne, mają tylko zamienione skrety (czarodziej skręca najpierw w prawo, a potem w lewo, a kotek skręca najpierw w lewo, a potem w prawo). Zapisane fragmenty programów trzeba powtórzyć 5 razy, żeby zostały narysowane całe wzory.

Rozwiązanie:

Przy każdej postaci dzieci muszą najpierw wyodrębnić powtarzający się element wzoru i stworzyć do niego program. Następnie klikają **START** tyle razy, aż wzór zostanie narysowany w całości (5 razy).

Powstają takie dwa wzory:

TEKSTY I NUTY PIOSENEK

PIĘKNIE ŻYĆ

słowa: Anna Bernat
muzyka: Krystyna Kwiatkowska

1. Chcesz wie-dzieć skąd ten świat, z ja-kich gwiazd tu spadł,
skąd się wziął księ-życ, ja i kwiat? Wciąż py-tasz mnie, a ja
nie wiem pra - wie nic, mo - że tyl - ko ty - le,
że tak pię-knie żyć. Pię - knie żyć - zna - czy ko - chać świat! Pię - knie
żyć - tak jak ży - je ptak. Pię - knie żyć - tań - czyć tak jak
wiatr, a Zie - mi ży - czyć naj... jak naj - dłuż - szych lat.

1. Chcesz wiedzieć, skąd ten świat,
z jakich gwiazd tu spadł,
skąd się wziął księżyc, ja i kwiat?
Wciąż pytasz mnie, a ja nie wiem prawie nic,
może tylko tyle, że tak pięknie żyć.

Ref.: Pięknie żyć – znaczy kochać świat.
Pięknie żyć – tak jak żyje ptak.
Pięknie żyć – tańczyć tak jak wiatr,
a Ziemi życzyć naj... jak najdłuższych lat.

2. Chcesz znaleźć skarb i śnić
najwspanialsze sny?
Gdzie i jak – ty podpowiesz mi.
Jawa i sen, i baśń, czarodziejska nić,
jeśli mi uwierzysz, że tak pięknie żyć.

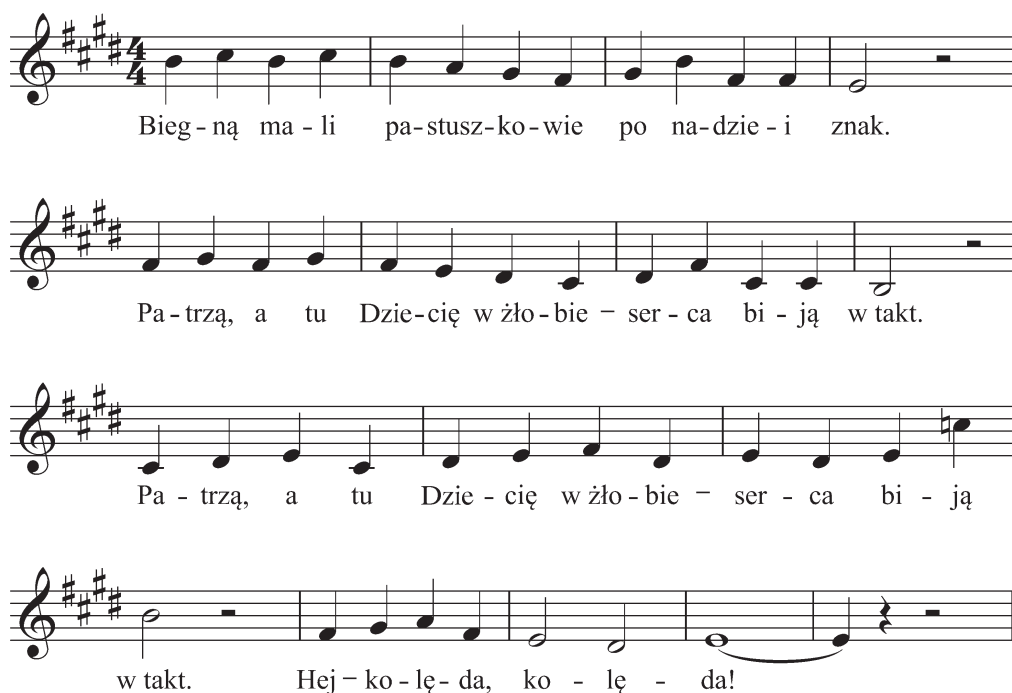
Ref.: Pięknie żyć – znaczy kochać świat...

3. Chcesz wiedzieć, gdzie twój śmiech,
kiedy smutno ci,
gdzie ten klucz do zagadek drzwi.
Masz serce tak jak ja, czujesz jego rytm.
Serce podpowiada, że tak pięknie żyć.

Ref.: Pięknie żyć – znaczy kochać świat...

MAŁA PASTORAŁKA

słowa: Urszula Piotrowska
muzyka: Magdalena Melnicka-Sypko

Bieg - ną ma - li pa - stusz - ko - wie po na - dzie - i znak.

Pa - trzą, a tu Dzie - cię w żło - bie - ser - ca bi - ją w takt.

Pa - trzą, a tu Dzie - cię w żło - bie - ser - ca bi - ją

w takt. Hej - ko - lę - da, ko - lę - da!

1. Biegną mali pastuszkowie po nadziei znak.
Patrzą, a tu Dziecię w żłobie – serca biją w takt.
Patrzą, a tu Dziecię w żłobie – serca biją w takt.
Hej – kolęda, kolęda!
2. Jak Dzieciątko rozweselić? Czym obdarzyć Je?
Zagrajcie na fujareczkach – uraduje się.
Zagrajcie na fujareczkach – uraduje się.
Hej – kolęda, kolęda!
3. Niesie harfę pasterz stary, struna słodko brzmi.
Będzie miało Boże Dziecię najpiękniejsze sny.
Będzie miało Boże Dziecię najpiękniejsze sny.
Hej – kolęda, kolęda!
4. Cała szopka już w muzyce, dźwięki płyną w noc.
To na chwałę Maleńkiemu! Święta Jego moc!
To na chwałę Maleńkiemu! Święta Jego moc!
Hej – kolęda, kolęda!

A W KARNAWALE

słowa: Urszula Piotrowska
muzyka: Magdalena Melnicka-Sypko

1. A w karnawale, a w karnawale
to wszyscy w głowach mają bale.
I ćwiczą dygi, kroki, obroty,
aż biją na nich siódme poty.

2. Wzdycha fryzjerka, mdleją krawcowe,
lecz się nie skarżą ani słowem.
Tworzą fryzury i stroje modne,
dzieła prawdziwe, mistrzów godne.

Ref.: Na bal, na bal, do sal, do sal.
Wodzirej na przedzie korowód powiedzie.
Raz, dwa, raz, dwa i na trzy pas,
z podskokiem, z obrotem, obcasów stukotem.

3. A na tych balach, a na tych balach
to nikt na nudę nie pozwala.
Parkiet aż płonie, falują ściany,
starsi i młodszy pędzą w tany.

4. Niesie ich tango, fokstrot porywa
i dech zapiera salsa żywa.
W walcu wirują, śmigają w cza-czy,
a kto nie tańczy, niech popatrzy!

Ref.: Na bal, na bal...